

DUMITRU V. MARIN

(Prof. dr.)

VASLUI unde AM FOST ODATĂ

**MOMENTE SOCIAL-ISTORICO-BIOGRAFICE.
(Documente)**

**P. Mateescu - Coloana
Dorului de Țară**

**C-tin Brâncuși -
Coloana Infinitului**

editura PIM, Iași, 2025

Prof. dr. D.V. MARIN

VASLUI

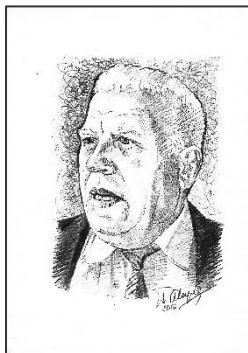
unde

AM FOST ODATĂ...

sau,

un destin devenit public

**MOMENTE SOCIAL-ISTORICO-BIOGRAFICE.
(Documente)**

editura Pim
Iași, 2025

Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena
e-mail: secretcvint@yahoo.com

Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro
email: marintvv@gmail.com
tel: 0235 361 236; 0744 231 380

Prof. dr. D.V. MARIN

VASLUI

unde

AM FOST ODATĂ...

sau,

un destin devenit public

**MOMENTE SOCIAL-ISTORICO-BIOGRAFICE
(Documente)**

Dacă tot murim, de ce să murim de tot ?

GÂNDURI... (introducere.)

O sociobiografie neromanțată a unei personalități din secolul ultim.

Nu pentru model de om ci exemplu de muncă, viață, sacrificiu, luptă, speranțe.

Poveste a unei vieți într-o ordine cronologică în care momente de importanță națională și internațională se împletesc firesc și sigur cu cele biografice. Devenire personală și socială într-un timp comun: omul care a însoțit istoria (evenimentul).

Cartea poate fi un moft al autorului, dar învățămintele, datele istorice, întâmplările cu participarea unor mulțimi, reconstituie un eșantion dintr-un destin asimilat de public.

„Eu sunt rezultatul muncii mele, imposibil de egalat vreodată, pentru că

destinul nu se poate repeta: înseși condițiile sociale sunt altele”.

Reprezentant al unui moment istoric, a unei societăți re-capitalizate, a unei arii românești într-o epocă istorică. Cele aproximativ 98 000 de pagini scrise rămân a fi evaluate și...poate, cu învățături folositoare.

Firișoarele de limbă română din scrierile lui Marin au șansa de a purta în ele, încă un timp, românismul.

O operă de pionierat într-un teritoriu treptat analfabetizat.

Rolul social-cultural al scriitorului, jurnalistului, istoricului, mentorului artistic, promotorului, răstimp de peste 1/2 secol nu poate fi negat nicicum și niciodată. Singularitatea dintr-un mediu neprielnic îi asigură un loc binemeritat în Pantheonul românesc.

Din top 10 momente importante național, a participat la 8.

**O viață dintre Războiul mondial și războiul
din Ucraina...**

Un destin al unuia contra prea multora.

**Cititorului: mulțumesc pentru timpul
trăit împreună!**

TOP 10, PRINCIPALE EVENIMENTE DIN ULTIMA SUTĂ DE ANI ÎN ROMÂNIA.

- 1. Al II-lea Război mondial;**
- 2. Întoarcerea armelor, schimbarea orânduirii sociale;**
- 3. Apariția televiziunii;**
- 4. Retrăgerea rușilor (1958);**
- 5. Colectivizarea agriculturii (după naționalizarea industriei);**
- 6. Adunarea din 21 aug. 1968;**
- 7. Cutremurul din 1977;**
- 8. Revoluția din 1989;**
- 9. Intrarea în NATO (2004) și aderarea la UE (2007);**
- 10. Intrarea în Schengen (1.01.2025). ?**

Ne-am întrebat adesea care ar fi cele mai importante evenimente din ultima sută de ani, în România. Analizând prin prisma cunoașterii noastre (inclusiv consultând cărți, reviste și ziare), gândind la efectul în viața românilor suntem siguri de o ierarhizare obiectivă. Mai ales că am participat direct la 8 din cele 10 mari și determinante evenimente din istoria României.

Pe net circulă o clasificare a principalelor momente istorice din spațiul românesc, nominalizarea incluzând Adunarea de la Alba Iulia, din 1918 (nr.1),

pe care n-o contest dar nici nu este de inclus în spațiul de 100 de ani la această dată (în 2025), Obținerea premiului Nobel de către George Emil Palade (nr.6) care a avut efect zero în spațiul național, ca și zborul în spațiu al românului Dumitru Prunariu, în 1981 (nr.8), slab mediatizat și fără vreun fel de urmări pentru națiune. Nici abdicarea Regelui Mihai din 30 dec. 1947 (considerat eveniment determinant, nr. 4) nu are importanța colectivizării agriculturii (după naționalizarea anterioară) căci, doar, marchează începutul noii orânduiri sociale cu „zorii comunismului tot mai aproape, la orizont”, și nici nu determină un mare salt în cunoaștere și evoluție culturală ca ÎNFIINȚAREA TELEVIZIUNII române pe 31 dec. 1956...

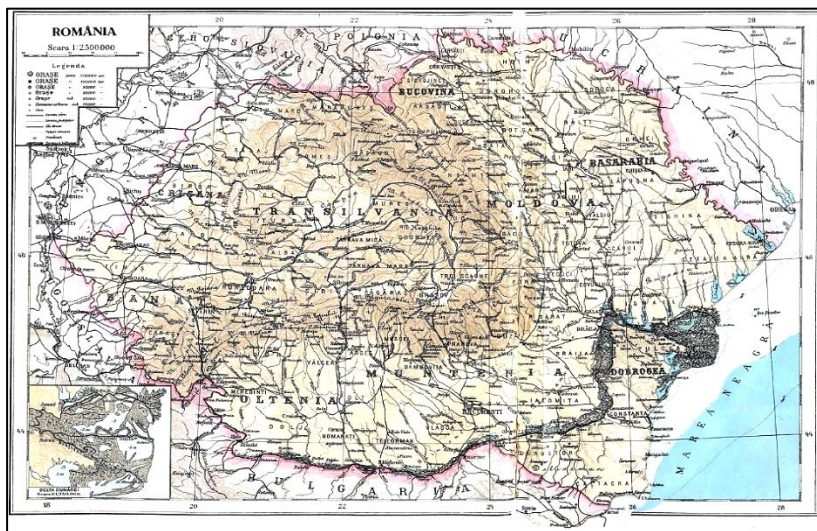
Alături de progresele în I.T. și în telefonie mobilă, TELEVIZIUNEA, de pretutindeni, nu numai cea de la noi, a contribuit la schimbarea lumii, la o altă eră a civilizației și cunoașterii, ca fenomen de masă actual, la noua cultură existențială modernă. Intrarea în NATO pe 29.03.2004 (cu nr. 9) și Aderarea la UE, pe 1 ian. 2007 (nr. 10), au importanța lor politică, economică și administrativă, dar nici pe departe cât apariția televiziunii și după naționalizarea mijloacelor de producție (11 iunie) a colectivizării satelor.

Primele 10 mari evenimente din ultima sută de ani; pe baza participării directe la ele:

1. Al II-lea Război mondial (22 iunie 1941- 9 mai 1945).

Nu se poate contesta importanța celui de al II-lea Război Mondial, cu bătălia de la Cotu Donului (nov. 1942) de unde a început schimbarea lumii. Pactul Ribbentrop – Molotov (23 august 1939) care a împins toată omenirea în Război, încă nu și-a încheiat efectele nici astăzi pentru România care și-a păstrat ființa națională după 1945, dar încă mai are pierderi teritoriale și în special despărțirea Basarabiei, pământ românesc. Pierderile umane de circa 150000 de

soldați n-au putut împiedica tăvălugul care ne-a băgat sub stăpânire sovietică și comunism până în 1989 (vezi insertivul).

2. Întoarcerea armelor, schimbarea orânduirii sociale de după 23 aug.1944/incluzând și 30.12.1947, ca altă etapă, abdicarea regelui. Schimbarea politică, întoarcerea armelor împotriva nemților, a însemnat acceptarea ocupației sovietice , care, spre norocul nostru a încetat în 1958, dar ideologia sovietică bazată pe proprietatea colectivă și a statului asupra mijloacelor de producție și asupra pământului a impus drumul socialist mereu așteptat la orizont dar niciodată materializat în fapt, care s-a pulverizat în 1989, împreună cu tot ce a însemnat Tratatul de la Varșovia.

Schimbările sociale, culturale, sau de orice altă natură, au fost mult prea radicale și adânci: Abolirea Monarhiei (30 dec. 1947), naționalizările succesive în domeniul industrial, colectivizarea satelor au fost un fel de etape, dar determinante pentru adoptarea unei ideologii, până la urmă falimentare. Dacă ideologia socialisto-comunistă ar fi fost mai puternică, deci quasi-adoptată în lume, probabil umanitatea ar fi adoptat-o. Necesitatea unor schimbări bazate pe competitivitate și profit a valorificării potențialului uman a impus noua stare de lucruri în context global.

Rămâne sarcina viitorului pentru pentru descoperirea și construirea unei alt fel de orânduire socială.

3. Apariția televiziunii (31.12.1956); (în 1960, 90% dintre americani aveau televizoare, la noi, rar, era cel alb-negru). Azi, fără televizor suntem pierduți(!). Deși nu pare spectaculoasă, apariția televiziunii marchează o perioadă importantă din istoria omenirii, pe care o schimbă vizibil. **APARIȚIA TELEVIZIUNII**, în lume și în țara noastră a însemnat cucerirea tehnică (după telefon și radio) care a contribuit cel mai mult la schimbarea din temelii a lumii (nu e vorba doar de schimbările sociale). Aceasta s-a conturat după destui ani de cercetare, la noi destui ani de experimentare, convenindu-se că data de când au început programele naționale este 31 decembrie 1956. Până să devină instrumentul schimbărilor și la noi au trecut alți destui ani, fără să putem constata finalizarea acestora. Desigur, putem etapiza și creșterea influenței asupra populației (aproape exponențială), devenirea ei într-atât încât să ilustreze desfășurarea unei Revoluții sau să fie cel mai important mijloc de control al războaielor de pretutindeni, și, evident bazată pe alte cuceriri tehnice în cosmos, informația satelitară fiind la putere astăzi; dar, doar putem constata că televiziunea (ca atare) nu și-a spus ultimul cuvânt, iar împreună cu telefonul la discreție și computerul, schimbă mai rapid tot ce s-a

încetăţenit despre componenţa a ceea ce considerăm lume (adică viaţă socială, umanitate, aspiraţii etc.).

Mai putem lesne constata o anume competitivitate chiar între cele 3 determinante instrumente ale schimbării, dar televiziunea îşi mai are multe decenii de trai, şi oricum aceasta a pornit schimbarea întregii lumi.

4. Retragera ruşilor (1958). *Încă nu realizăm importanţa. Am trăit evenimentul.*

RETRAGEREA sovieticilor de pe teritoriul românesc a avut un efect determinant pentru dezvoltarea şi mai ales **INDEPENDENŢA** Statului român. La imensa datorie de război la care a fost supusă această ţară, la turpitudinile şi abuzurile ocupanţilor, obţinerea retragerii ruşilor de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, desfăşurată pe parcursul câtorva ani, după ce aceştia ne-au dotat cu vestitele tractoare cu şenile (şi noi aveam tractorul românesc, pe roţi dinţate), camioane Ural şi alte unelte agricole (desigur multe altele în industria „modernizată” după război, după model sovietic), eliberarea aceasta a fost de cea mai mare importanţă.

Am fost implicat direct întrucât trupele ruseşti au defrişat într-o singură seară o pădure (proprietatea familiei), şi-au instalat tabăra lângă Giurgioana, au făcut o morişcă (poligon) până la pădurea Bouroş, au

ocupat satele și au acostat fete și femei, deși eram în vremuri de pace. La retragere m-am temut că-mi iau vitele și oile pe care le păzeam, ba, părinții ne sfătuiau să ne ascundem de ruși pentru că furau copii. La o margine de pădure am văzut cum s-au răsturnat câteva motociclete cu ataș și o îngrămădeală de mașini militare. Eram în clasa a X-a când făceam pe translatorul (învățasem limba rusă 6 ani) între soldații și ofițerii ruși și populația satelor înspăimântate. După ei s-a instalat prigoana împotriva legionarilor... A nu recunoaște importanța retragerii trupelor rusești de pe teritoriul nostru, rămâne o chestiune de analfabetism istoric. Momentele de avânt industrial, cultural, sau de oricare alt fel, ca să nu mai vorbim de independența țării, s-au succedat (era posibil) numai după plecarea rușilor.

5. Colectivizarea agriculturii (după naționalizarea mijloacelor de producție).

Am parcurs perioada!

COLECTIVIZAREA SATELOR a însemnat alungarea de pe pământurile lor a țăranilor și un fel de transformare a acestora în lucrători/muncitori pe terenurile agricole. Fenomen complex, cu urmări sociale încă prezente și astăzi, la 35 de ani de la Revoluție. Există o întreagă literatură realizată într-o epocă de proletcultism, alta de „construcție a societății

socialiste multilateral dezvoltate”, chiar scriitori mari aplecându-se asupra devenirii agriculturii sub administrarea statului. Ca mărturie, autorul acestor rânduri a fost obligat să-și „lămurească părinții” și pe alți cetățeni să se înscrie în GAC (Gospodărie Agricolă Colectivă, apoi Cooperativă agricolă-CAP), a efectuat un număr obligatoriu de zile muncă (anual) pentru a-și păstra locul în școală, la facultate, apoi locul de muncă în învățământ. Politica statului ca și organele de represiune au fost necruțătoare, așa numitul consimțământ fiind „liber” sub amenințarea pistolului.

Colectivizarea țăranimii nu poate fi exclusă dintre evenimentele de cea mai mare însemnătate din istoria națională (v.M.C.R.).

6. Adunarea din 21 aug. 1968 cu vestita cuvântare a lui N. Ceaușescu (urmașul din 1965, după moarte, a lui Dej). Câteva zile am păzit granița cu securea.

ADUNAREA DIN AUGUST 1968, cu vestita cuvântare a lui Nicolae Ceaușescu, încercare de rupere de Tratatul de la Varșovia. A însemnat un fel de continuare a dobândirii libertății acestei națiuni, printr-o atitudine clară în interes național. Eram la tratament la Sângiorz-băi, când, duipă amiaza, am urmărit la radio, cu sufletul la gură, răbufnirea lui Ceaușescu în fața miilor de români îngrijați, în fața

Comitetului Central (palatul regal). Tonul acestuia s-a modificat imediat după audiența ambasadorului sovietic Teajelnikov; toți bolnavii au plecat care încotro, am parcurs 27 de km de la gara Iași, pe jos până la Măcărești, să intru împreună cu un sătean la paza frontierei, cu securea în mână, de-a lungul Prutului, între Măcărești (unde eram director de școală generală) și Prisăcani, centrul de comună. Dincolo de Prut era mare vânzoleală de motoare (de tancuri și tractoare) pentru înspăimântarea populației românești. Noi, îi puteam înfrunta doar cu securile și ciomegele...

Efectul social și politic a fost imens, și, i-a asigurat lui Ceaușescu o autoritate și o aură care l-au împins la „iepoca de aur”, cultul personalității.

7. Cutremurul din 1977.

La Vaslui un om a fost lovit de o cărămidă, dar...

Mare nenorocire pentru poporul român și în special pentru bucureșteni. La Vaslui, tocmai „făceam instrucție” cu copiii mei penru vreo boroboacă, când am văzut cum unghiul drept dintre peretele vertical și podea devine ascuțit, că totul împrejur pârâie și pocnește, când cărțile din raft cad cu zgomot, iar puținele vase de bucătărie pe care le aveam, dansau prin mijlocul sufrageriei. Un vecin de deasupra, aflat în baie, a fugit în pielea goală afară

din bloc, noi, ne-am retras în cămăruța cea mai mică dintre camere, acoperindu-i cu trupurile noastre pe copiii foarte speriați care plângeau. În această parte a Moldovei nu s-au înregistrat victime, ci numai pagube materiale.

În București s-au dărâmat mai multe blocuri și am privit dărâmăturile fostei cofetării „Casata” unde scriitorul și caricaturistul Neagu Rădulescu pe care l-am invitat la Festivalul Umorului la Vaslui, mi-a oferit o cafea și romanul „Napoleon fugea repede” cu autograf. Deasupra au murit sfărâmați mai mulți artiști printre care Toma Caragiu. A rămas de atunci și o istorie cu un tânăr găsit în viață după o săptămână.

Efectele acestui cutremur, de 7,3 pe scara Richter, cel mai mare după cutremurul din noiembrie 1940 (7,4/scara Richter), au fost cu adevărat impresionante prin pagubele sale materiale și umane.

8. Revoluția din 1989.

La Vaslui, n-a fost, dar evenimentele din țară au schimbat orânduirea socială, cu efecte în cultură, transmitere informații, computerizare, relații sociale.

Revoluția din 1989, un capăt de existență.

Discuțiile legate de genul a fi sau a nu fi, adică a fost revoluție sau nu, rămân fără obiect, pentru că a fost, pentru că a produs schimbarea de regim social, a

schimbat fața lumii și a re-introdus regimul competițional în economia națională. Presupunem că această cale în contextul admiterii corespunzătoare în Europa, este calea progresului, nu a independenței, a dezvoltării statului și democrației.

Partea negativă ține de dispariția limbii naționale, și probabil, lipirea poporului român în conglomeratul european și internațional. Categorișit criminal adevărat e V. Putin (Condamnat de Justiție), rusul care a împărțit din nou o lume care-și stabilise principalele coordonate de dezvoltare și de înfruntare a marilor probleme legate de existența omenirii.

Pentru români, anul 1989 a fost o importantă piatră de hotar. Din păcate, sau din noroc, această cale adoptată pare a fi cea care corespunde năzuințelor poporului român împrăștiat astăzi cam ¼ în toată lumea, care lume nu se va sfii niciodată să încalece grumazul acestuia.

9. Intrarea în NATO (2004) și aderarea la UE (2007): două momente importante, dar o singură etapă în istorie, ralierea la Occident.

10. Intrarea în Schengen (1.01.2025). De fapt, continuare la 9.

Excluzând evenimentele cu nr. 9 și 10, prin forța lucrurilor doar înregistrate ca beneficiu de inventar,

la toate celelalte am fost martor și ACTANT, contributor cu spiritul, voința, existența umană.

Prin efectul lor în social, cele mai importante 3 sunt: Războiul mondial, apariția televiziunii, Revoluția din 1989.

De la 1 ianuarie 2025, România a intrat definitiv în Spațiul Schengen, adică în toată Uniunea Europeană, acum și terestru, după ce, cu aproape un an înainte intrase aerian și maritim. Circa 4 milioane de români trăiesc peste graniță, adică într-o diasporă cu neorganizările, aspirațiile și frustrările ei. Aceștia nu mai au obligativitatea folosirii limbii române și nici a întoarcerii pe pământ românesc. Prin firea lucrurilor limba română care se modifică intrinsec prin acțiunea televiziunilor, telefonului și computerelor nu mai este îndeștul folosită și e substanțial modificată. În scurtă vreme globalizarea care determină o nouă cultură civilizațională va contribui din ce în ce mai apăsător la dispariția limbii naționale.

Revista M.C.R. și ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova par a lupta pentru o cauză pierdută prin promovarea între granițele limbii române, adică pretutindeni, în spațiul internațional, tocmai a limbii materne.

Opera, ziarul, revista consemnează firișoarele de aur ale limbii române pentru cercetători, când aceasta nu se va mai folosi, ori ca document de existență în

cultura mondială. Prezența omului în frământările țării din timpul zvârcolirilor lumii, umanizează, comunică, educă și binecuvântează o națiune.

Intrarea în Schengen este o etapă importantă în procesul de modificare până la dispariție a limbii române și poporului român.

Supunem deci, analizei publice acest TOP – 10:

Al II-lea Război mondial

Întoarcerea armelor, schimbarea orânduirii sociale

Apariția televiziunii

Retragerea rușilor (1958)

Colectivizarea agriculturii (și naționalizarea proprietății)

Adunarea din 21 aug. 1968

Cutremurul din 1977

Revoluția din 1989

Intrarea în NATO (2004) și aderarea la UE (2007)

Intrarea în Schengen (1.01.2025).

/Prof. dr. Dumitru V.MARIN/

Meridianul a ajuns la 38 de ani... Ziar de informație, opinie și publicitate din XXXX • nr. 1 (2185) • joi, 8 ianuarie 2025 • 12 pagini • 2 lei

Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro !

Meridianul fondat în anul 1996

lași-Vaslui-Bacău-Leova

Singurul Grup de Presă din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Reamintim că pe 5 decembrie 2024, TVV A ÎMPLINIT 34 DE ANI.

TOP 10, PRINCIPALE EVENIMENTE DIN ULTIMA SUTĂ DE ANI ÎN ROMÂNIA

INSERTIV pro memoriae (1):
1. ÎMPĂRȚIREA...EUROPEI, implicit a lumii: PACTUL

Aceștia au diktat ce va să se întâmple:

**23 aug. 1939.
Semnăturile care au însângerat lumea.**

AM FOST, ODATA....

Motto: - *Niște țărani...*

1. Predecesorii răzeși (Din poveste...): Alt Vasile, alt fel de dragoste.

Comuna Giurgioana avea satul cel mai mare cu veche origine răzeșească, cu aproximativ o sută de familii, peste 350 de locuitori, cu pământuri, păduri, imașuri, tradiții și obiceiuri, evident și cu destule drame necunoscute în afară. Ca peste tot în țara românilor principala bătălie a tinerilor era pentru pământ, avere, zestre, fetele având rolul pasiv de a fi cerute, pentru că părinții lor hotărau cu mare autoritate. Mărioara popii Gheorghe Popa din Hanța Deal fusese dată de nevastă lui Costică Buhnîlă, un tânăr mai înstărit, de treabă și gospodar. A făcut 3 copii cu acesta, dar apoi el s-a îmbolnăvit de tuberculoză și a rămas nu numai cu cele 7 hectare de muncit ci și cu grija celor 3 copii mici în spate, cu o gospodărie pe care cu greu o administrase și până atunci. Mai ieșea ea pe la hore, mai făcea repede cei vreo 3 km până la părinții Caterina și Gheorghe, dar devenise roaba pământului și a copiilor. Nu avea timp și nici nu voia să fie frecventată de bărbați, care ar mai fi urmărit câte ceva de la o văduvă bogată.

Așa că, atunci, într-o seară, din toamna târzie a anului 1937, când se trezi la ușa ei cu Vasile a Rusandei

Marinoaia, cu care nu mai vorbise decât de 2-3 ori, deși erau vecini, rămase și mirată și plăcut surprinsă. Îl pofti în casă, apoi la masă și reuși să-i scoată încruntarea de pe chip. N-au chefuit, doar au vorbit de una de alta, au observat că se înțeleg ușor, și apoi el era cunoscut ca om muncitor și hotărât. Se simțea cu mare putere și forță de muncă dar n-avea unde, oricum la văduvă n-a lucrat cu ziua niciodată. În sat se simțea mic și nebăgat în seamă oricât ar fi fost de bun la socoteli, mereu umilit de lipsa de pământ și mereu visând la un alt statut printre consăteni. Erau anii când pământul însemna putere, stimă, autoritate și Ruxanda nu-l avea iar Vasile îl jinduia cu toată ființa. Fratele mai mare se dusesese tot după pământ la Strâmbala urâta Marghioala, Liță, fratele mic o urmărea pe Ileana lui Păncescu, de la Răcușana, cea care avea ceva avere și pământ, sora Chiraca se măritase cu un bătrânel înstărit. Iar el urmărea, până la urmă, tot pământul văduvei, o înstărire bruscă acordându-i alt statut social.

Ca un trăsnet luminos căzură vorbele bărbatului:

- Fa, Mărioară, eu am venit, așa, să stau de tot la tine. Nu-mi pasă de fel ce va spune lumea... nici ai mei. Vreau să ne luăm, zise el nu prea hotărât și cu capul în pământ. Tăcerea lungă, lungă, păru a fi calea de înțelegere: el bărbat înalt, spătos, cu chef de muncă, ea ceva mai mărunțică, iute la treabă, sătulă de singurătate și greutăți cu gând că nu merită să dea cu piciorul la

ocazie. La Vasile nici nu se gândise vreodată. Era prima dată, după atâția ani și uitase că e încă tânără. Au stat mult față în față, fiecare cu gândurile lui, și doar către ziuă îi scăpă:

- Da, nu te dezbraci să vii încoace... că mâine avem de treabă. Vreau doar să nu mă faci de râs în sat și să fii bărbatul casei că toți avem nevoie de tine, și eu și copiii. Dacă vrei să fii gospodar, ai cu ce, noi muncim, vrem să trăim mai bine cu toții. Tata o să fie de acord, mama nu, dar eu te vreau ca om și ca bărbat.. hai, ce faci, vii? Cam aceasta a fost și cererea de căsătorie, și logodnă, și începutul unei căsnicii îndelungate, oarecum dintr-o înțelegere respectată, sigur generată de patima pământului pe care ambii l-au apărut până la colectivizare, cu care și-au crescut și căsuit toți 3 copii.

Cele două rânduri de copii ai Mărioarei au beneficiat de aceeași creștere, de ocrotirea ambilor părinți, iar starea de normalitate era întreruptă de bătăile crunte pe care i le administra bărbatul, mai ales că ea nu voia să tacă, așa, ca stăpână, „n-a învățat să-și țină apa-n gură” cum se spunea; când se deslănțuia nu-l lăsa din „Golan, sărântoc, curvar, cerșetor care i-a urmărit averea”, și nu tăcea la amenințările bărbatului, considerându-se stăpână în casă. Nu-l numea niciodată prost, puturos, dobitoc pentru că Vasile avea un respect deosebit între mijlocașii satului, autoritate de care se bucura și ea și copiii. Totuși familia Gheorghe Popa nici nu voia să

audă ca ea să plece de acasă, ori să se bage între ei, mai ales că au fost atenționați că acum toți au un stăpân; un singur stăpân (dar nu și-a lovit niciodată socrii, în timp ce pe mama sa Ruxandra care locuia peste drum o mai împingea și-i închidea poarta). Nici pe copiii Mărioarei nu-i bătea și nu-i trata decât ca pe copiii lui. Li s-au născut doi copii care au murit de foarte mici, doar fata Antonia de 4 ani trăia, când a fost concentrat în Război, la începutul lui 1941, iar Mărioara era însărcinată cu alt copil, pe care Vasile îl voia cu disperare băiat, ca să-i poarte numele. Ce-i drept, Mărioara îl mai învinuia uneori pe Sâlică pentru că ar avea „ghișmânde”, adică i-ar fi alergat ochii după vreo catrință care stătea pe lângă popicari, și nu numai în Giurgioana.

Viața lor curgea după tipicul țăranesc vechi, muncă, muncă, rar petreceri, des neînțelegeri, și apărea ca firea, bărbatul să-și mai altoiască nevasta. Nu era singurul din sat cu asemenea obicei, conflictele erau prezente ca în orice fel de entitate bazată pe lupta pentru pământ, deci nu căsătorii din dragoste. În certurile lor mai apărea chipul unei frumoase și lipicioase Anica de la Strâmba, dar foarte săracă și cum Vasile era „bogat” ca degetul, cum să mai răzbată în frunte?

*(Textul din Mărturie pentru istorie/2022/278 p. NODURI ȘI... ÎNTRENODURI:
– actant, martor, infuzor cultural – (momente civico-biografice)*

Moși și strămoși... Pământul și patimile/viață și moarte.

**Sergentul Vasile Marin
în timpul celui de-al
doilea război mondial**

Vasile Marin I, adică Sâlică a Ruxandei Marinoaia din Giurgioana, vechi sat răzeșesc, a rămas orfan de tată la mai puțin de 11 ani (n.12 dec.1912). Era fiul lui Ion „zugravul” (pentru ușurința cu care desena și picta) și credeau toți că se trag dintre ardelenii veniți înainte de 1774 în Giurgioana unde, ca răzeși, își păzeau averea (atunci în devălmășie), tradițiile și...faceau copii. Familii dintotdeauna numeroase. Cu toate greutățile de apoi, Ruxândoaia nu și-a dat nici copii de suflet, nici nu i-a îndemnat să plece în lume, cu toate că a rămas văduvă să-i crească, și rostuiască, aproape 70 de ani, și din ce în ce mai săracă.

În vara lui 1923, într-o seară caldă și senină de după Sf. Ilie (20 iulie) s-a iscat o ceartă între Ion „zugravul” și tatăl său (Ion, bunicul lui Sălică, epitrop la biserica din 1861) de la pământul de zestre, care într-un acces de furie l-a împușcat cu arma de vânătoare. Din cauză că femeia împușcatului Rusanda a declarat apoi că omorâtul a fost vinovatul, cum că ar fi mănuit arma neatent și s-ar fi împușcat singur, de fapt ea înțelegând imediat că cei 8 copii ai ei au nevoie de protecția vinovatului, a purtat asupra ei păcatul până s-a călugarit, la 74 de ani. Deci, nimeni n-a făcut pușcărie, portul armei fiind legal după război.

Vasile a crescut greu-greu, în mari lipsuri și nedreptăți, deși fratele său mai mare, Ilie, era un fel de lider al tineretului local, a jinduit toată viața la pământul său, drept care s-a căsătorit cu văduva lui Costică Buhnîlă, mult mai în vârstă, dar care avea 8 ha de pământ, dobândind statutul social de om înstărit.

A fost mobilizat în cel de al doilea Război mondial, a fost primul mitralior român care a trecut Prutul spre Țiganca, a fost rănit și demobilizat, decorat, trimis la vatră unde a fost surprins de armatele rusești, după ruperea frontului de la Iași.

INSERTIV pro memoriae: 2/ Războiul (nef)

Al Doilea Război Mondial a fost un război global care a durat din 1939 până în 1945, deși unele conflicte asociate lui au început și mai devreme. El a implicat marea majoritate a țărilor lumii – inclusiv toate marile puteri – care au format două alianțe militare opuse: Alianții și Axa. A fost cel mai întins război din istorie, și a implicat direct mai mult de 100 de milioane de oameni din peste 30 de țări. Cei mai importanți participanți și-au dedicat întreaga capacitate economică, industrială și științifică efortului de război, într-o stare de „război total”, ștergând distincția între resursele civile și cele militare. Marcat de moartea masivă a civililor, inclusiv de Holocaust (în care au fost uciși aproximativ 11 milioane de oameni) și de bombardamentele strategice ale centrelor industriale și demografice (în care au murit aproximativ un milion de oameni, și în cadrul cărora s-au distins bombardamentele atomice de la Hiroshima și Nagasaki), el a dus la între 50 și 85 de milioane de decese, mai mult decât orice alt conflict din istoria omenirii.(Wikipedia).

Frontul de Răsărit al celui de Al Doilea Război Mondial a fost teatrul războiului dintre patru țări ale puterilor Axei (Germania nazistă, Italia, Ungaria, România) pe de-o parte, și Uniunea Sovietică pe de altă parte, începând cu iunie 1941 până în mai 1945. În rusă războiul este denumit Marele Război pentru Apărarea

Patriei (Беликая Отечественная война, Velikaia Otecestviennaia voina), un nume care face aluzie la Războiul Patriotic din 1812 pentru apărarea Rusiei în timpul unuia dintre războaiele napoleoniene, nume folosit de ruși în încercarea de a acoperi faptul că a doua conflagrație mondială a fost începută de Uniunea Sovietică și Germania prin Pactul Ribbentrop-Molotov. Al doilea război ruso-finlandez, Războiul continuu, poate fi considerat flancul nordic al frontului răsăritean.

Războiul a început la 22 iunie 1941, când Germania a invadat zona Poloniei ocupată de sovietici, și s-a încheiat la 8 mai 1945, când Germania s-a predat la sfârșitul Bătăliei Berlinului. Sfârșitul războiului a avut drept rezultat, printre altele, ridicarea Uniunii Sovietice la rangul de superputere militară și industrială, ocuparea Europei Răsăritene și împărțirea Germaniei.

Frontul de Răsărit a fost de departe cea mai largă și sângeroasă scenă a celui de-al Doilea Război Mondial... (Wikipedia).

DVM a fost un copil crescut în condiții de Război. Nu se putea să fie pe front, dar a trudit pentru acoperirea datoriei de război, a participat la colectivizarea agriculturii, apoi... la toate celelalte... și, la Revoluție.

**Motto: Pe 28 aprilie s-au născut:
Saddam Hussein, Maurice Thorez,
Karl Barry Sharpless...**

2. Duminica Tomii: Nici nu era întuneric, nici nu se vedea bine ceva din curtea unde rațele măcăiau și găinile săreau pe sol. Într-o cameră din casa de țară cu 3 odăi, pe un pat din scânduri având mindir umplut cu paie, Mărioara urla de durerile facerii, „asistată” de fiica sa Constanța de 11 ani, care nu prea știa ce să facă și era tare înspăimântată de țipetele mamei, pentru că moașa satului, baba Lisaveta, nu era acasă și degeaba s-a tot dus Vasile-fiul după ea, că mama lui tot singură se zbătea urlând, și... tot sprijinindu-se de laturile sau de spătarul patului, tot svârcolindu-se, a provocat surparea scândurilor cu tot cu mindirul rupt și paiele au curs pe pământul lutuit dar curat. La zgomotul făcut de prăbușirea patului a fost slobozit în viață, în paiele de ovăz, și copilul care va purta prenumele de Trică, deși nașul său de peste câteva luni, Dumitru Tătăărăscu a insistat să fie trecut în acte Dumitru. Ar fi fost 28 aprilie 1941, ziua când în Atena intrau nemții, după ce călcaseră mai demult și la noi, când țara și lumea se pregăteau intens pentru al doilea RĂZBOI.

Primul său țipăt a fost odată cu prima geană de răsărit, între noapte și zi. În semiîntunericul accentuat nu se putea desluși dacă mai era cineva în curte, dar zorii zilei își trimiteau geana luminoasă dinspre răsărit, când Vasile (Buhnilă) l-a auzit țipând și a înțeles de

nașterea noului său frate. După asemenea dureroasă zbatere, chiar dacă era la a 6-a naștere, Mărioara gema înăbușit, ușurată, lăsând pe Constanța să ridice boțul de carne însângерată, un fel de arătare roșie, și să-l bage în covata plină cu apă caldă, după ce cu un cuțit de bucătărie îi tăie ombilicul pe care îl înnodă să nu se infecteze. Fusesse învățată din timp ce are de făcut, ba, mai primise sfatul ce să facă dacă lehuza murea la nașterea aceasta care fusese parcă mai grea ca la ceilalți copii – 3 băieți și 2 fete – dintre care mai avea fetele și 2 băieți, toți trimiși în chilerul de după grajd. Era, însă primul băiat cu Vasile, bărbatul de al doilea, acum aflat militar-concentrat-infanterist la Frunzeasca, lângă Tecuci, unde era un important poligon de instrucție pentru artilerie și infanterie. Tunurile se auzeau bine la Giurgioana. Constanța zicea des: „Tu, Trică, ai țipat prima dată când a apărut prima rază de la soare”.

Peste 51 de zile (noaptea 21/22 iunie 1941, ora 02:00) armata română trece Prutul, pentru întregirea neamului, la ordinul lui Ion Antonescu dat de pe peronul gării Zorleni. Primul mitralior care a trecut râul a fost sergentul Vasile Marin I, rănit la Țiganca, și singurul scăpat dintre cei 11 ai plutonului.

CARTE: *Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie Ed. PIM, IAȘI, 2011 – 169 p.9.*

**Motto: *Bubuitul tunurilor
pentru al II-lea Război Mondial...***

3. Botez în RĂPĂIT DE MITRALIERĂ.

Giurgioana se cutremurase la o lună de Duminica Tomii când Vasile a Mărioarei venise cu mitraliera acasă la botezul primului său băiat, botezat Dumitru la insistențele gospodarului Dumitru Tătărăscu cel care-l botezase. Când a aflat că are băiat, și că-l încreștinează pe 25 mai, gospodarul mobilizat aflat la unitatea militară de la Frunzeasca, prima stație de cale ferată de la Tecuci spre Bârlad, unde mai toți se ascundeau sub pământ, aici fiind o clădire imensă cu etaje subterane, de bucurie a anunțat că lipsește o noapte (riscând să fie declarat dezertor) să-și vadă nevasta și copilul. Avea de parcurs până în 30 de km și călare nu părea o distanță mare. Olteanului Roibescu i se făcu un fel de milă și îi făcu semn din ochi, că ar fi de acord, dar nu știe nimic. Pentru că se pregăteau intens de asalt aveau drept la o învoire de 24 de ore. Numai că Vasile a luat cu el și pușca mitralieră, sub motiv că sunt hoți pe drum, și pentru a nu i se observa lipsa.

Așa se face că ajungând acasă, chiar în toiul pregătirilor pentru scăldătoare, l-a chemat și pe Ghiță Chiorcea cu armonica și cobza lui și rapid s-a dezvoltat o petrecere pentru mai tot satul. Era câmp verde, florile pomilor fructiferi sfîșteau aerul, încă nu se trecuse salcâmul, se zbicise bine pe vârfurile dealurilor pe unde

erau drumurile atunci. Cum în băătură erau și animale și păsări, iar în beci peste vreo mie de litri de vin, n-a fost decât îndemnul de a jertfi un berbec, un curcan și câteva găini. Vasile nu se însurase din dragoste cu Mărioara, dar aceasta era tare gospodină, avea în sprijin și cei 3 copii mărișori din căsnicia anterioară, aveau peste 10 ha de pământ, cal, car cu boi, vaci cu lapte, oi; ce, mai, gospodărie bine întocmită chiar dacă se simțea lipsa bărbatului mobilizat pentru front.

- Hai, cumetre Dumitru, adă-ți și vecinii, l-am chemat pe frate-meu Liță, sor-mea Chiraca, și Zânca, pe mama, am trimis după bădia Ilie și moș Iacov la Strâmba, hai să ne întâlnim oleacă, mâine, poimâne plecăm pe front și nu știm care ne mai întoarcem. Măcar că mi-am văzut feciorul ... să-l vedeți și voi! Și să aveți grijă de familia mea.

- Bine, Silică, dar nu te superi că venim cu mâna goală.

Cam pe înserat oamenii s-au strâns rapid, ca la clacă și au și ajutat-o pe Mărioara care numai cu fiică-sa Constanța n-ar fi prididit să smulgă penele de pe păsări, să pregătească pâine la cuptor, friptură, borș țărănesc, să așeze mesele cum trebuie la

Biserica Giurgioana, 1861

chef. Vecinii buni se văd și la necazuri și la bucurii, mai ales că se mai găsea de plească un păhăruț de rachiu, o cană de vin. Și-apoi mirosul de berbec fript, cobza lui Chiorcea i-au îndemnat a petrece cu toată plăcerea, până la urmă uitând de pruncul care mai chirăia în covată. De el se preocupa cel mai mic dintre copiii Mărioarei, Gheorghe, de 14 ani, care-l legăna și-i vorbea. Vasile, de 18 ani, se ocupa de berbec, Constanța de 16 ani pregătea pentru copt aluatul. Totul, la foc automat pentru că nimeni nu bănuise de venirea lui Vasile de la Tecuci.

Vorbele s-au legat repede, au mai venit încă vreo câteva femei și fete, unele cu bărbații lor și chiar s-a încins de o petrecere pe cinste. Au urmat felicitări și toasturi, Ilie era tare bun la cuvântări, cu chiote și voie bună s-au apropiat de miezul nopții. Datina era ca la astfel de petreceri să se tragă cu pușca și cu pistolul, mulți giurgioneni având astfel de armament.

- Ia, ascultați, fraților, zise și Vasile, proptind mitraliera de prispă. Urmă o rafală, apoi o alta mai lungă, și alta. Oșteanul se cherchelise puțin și se dădea important, așa că până la urmă consumă o cartușieră întreagă.

Pârâitul nemaiauzit până atunci al mitralierei, în liniștea satului, adică în momentul în care s-a fracturat petrecerea, a stârnit pe toată lumea care s-a strâns repede, înfricoșată, la școală, adică chiar lângă casa lui Vasile a Mărioarei, în vârful dealului, lângă școala

clădită în 1904. Mitraliera le-a adus aminte că se pregăteau de război... și, petrecerea s-a spart. Cam dezumflat, cum mijea de ziuă, „clisoi” cum era poreclit, mitraliorul a urcat pe cal și dus a fost, evident la Frunzeasca unde a ajuns în răsăritul roșcat al zilei de sfârșit de mai...(peste o lună trecea Prutul).

Pruncul de aproape o lună din covată nu putea ști cum petrecerea de botezul său s-a sfârșit în răpăitul mitralierei.

Giurgioana-Dorinești

*INSERTIV 3 (net), Stă pâinii de atunci...
Nu lipsește Hitler.*

Războiul pentru pruncul cu tatăl pe front a fost probă supremă.

Hitler, Molotov, Ribentrop 1939

Sursa foto: [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Hitler_Molotov_Ribbentrop_1939.jpg)

**Motto: După împărțirea Europei,
23 august 1939...**

4. În zodia războiului și a comunismului:

Vă ordon, treceti Prutul; Tiganca

... Priveau înfricoșați barajul de artilerie de dinaintea mișcării trupelor, a oricărui atac asupra căruia fuseseră avertizați de câteva zile ca să nu se înspăimânte prea tare. Fuseseră binecuvântați de preotul companiei care i-a dezlegat de păcate și i-a îndemnat să meargă cu dumnezeu înainte. Primiseră ordin să doarmă îmbrăcați în tranșeele săpate cu câteva ore înainte, să nu facă nici un zgomot, să nu vorbească. Totuși, în așteptarea grea, între ei mai șușoteau, mai ales să se încurajeze unul pe altul. În sufletul fiecăruia abia mai pâlpâia nădejdea că vor mai scăpa de sub focul inamicului, anticipat ca foarte probabil, nimicitor și violent. Plutonul de mitraliori avea între 6 și 11 soldați, în funcție de pierderile care se anticipau, fiecare trebuind să ia locul celui de la mitralieră, comandanții știind că-i trimit la moarte. Cu inima strânsă, unii dârdâind de frică sau clănțănind din dinți, își transmiteau încurajări neexprimate, păstrându-și locul în formație. Psihic erau formați să primească moartea pe care, de fapt, o vedeau cu ochii: perdeaua de foc, fum și explozii de pe malul dinspre Răsărit al Prutului, bubuitul care nu mai contenea târându-se dinspre spatele soldaților, dinspre dealul Copăceana, de unde trăgeau tunurile românești,

și se prăvălea asupra satelor de peste apă care tot românești erau, li se spusese, dar care erau înțesate de bolșevici. Era lumină ca ziua, o lumină roșietică, spartă de explozii, pârâitul mitralierelor, vâjâitul brandurilor, bolnăvicioasă, purtătoare de moarte și pentru ai noștri, dintre care mulți n-or mai apuca să vadă lumina zilei, dar groaza pornea de la miile de explozii, doar la câțiva km, focul nimicitor al artileriei române care trebuia să distrugă până și tranșeele rușilor, cm. cu cm., care păreau a izvorî din largul stepei calmuce sau din Caucaz, și care nu se mișcau de loc, după cum raportau ofițerii care priveau cu binoclurile. Tot orizontul era roșu-roșu.

Purtătorul de afet al mitralierei cărate pe umeri de Vasile Marin era unul Vasile Cogean dintr-un sat apropiat de Bogdăneștii năpădit de armată, părăsit de locuitorii evacuați pe Valea Elanului, la Vutcani, Roșiești. Cogean era din Rânzești și avea sarcina să-i conducă prin orice loc mai ferit, dacă se mai putea descoperi așa ceva. Cei 11 din plutonul lui Vasile Marin, cu el în frunte, au trecut apa Prutului imediat ce au auzit ordinul generalului, al conducătorului Ion Antonescu, după pregătirea de artilerie: „pentru România Mare, vă ordon, treceți Prutul!”, într-un iureș nereglat de cineva. Protejați de malul ceva mai înalt și ușoară umbră față de lumina neconținută a exploziilor, acolo, pe apă, n-a căzut niciunul. Dar la câțiva metri, pe platou, au înfruntat urgia: gloanțele șuierau pe la urechi,

unele au lovit căștile sau cu un sunet indescriptibil au pătruns în corpurile vii, avântate în deplasare, niște țiuieli metalice rezultând când erau lovite armele sau căștile. Vasile Marin era primul, însoțit de încărcătorul ochitor care derula banda cu cartușe, deplasarea făcându-se trăgând continuu.

Tranșee

Foto: Historia.ro

- Văleu, fraților, m-au împușcat, a strigat cam al patrulea, în timp ce alți doi au căzut secerați, fără a scoate un cuvânt. În vacarmul dimprejur mai mult se ghicea ce voia să spună celălalt, lanțul de trăgători trebuind să asigure puterea de foc în mers. A căzut încă

unul, și încă unul, tot fără a mai scoate vreun sunet.

- Culcat, culcat... culcaat, fraților!

Vasile realiza că și din restul companiei cădeau, cu urlate și vaiete, blesteme și rugi laolaltă, că parcă la comandă toți s-au oprit pe loc, dar focul puștilor și mitralierelor continua. Că, cele vreo 200 de metri de la malul apei păreau o imensitate, că nenorocirea zgomotoasă a căzut pe capul oamenilor. Incredibil de

repede și-au săpat și acolo tranșee, dar tot repede au constatat că focul tunurilor rusești s-a concentrat asupra lor. I-au pisat ca pe usturoi vreo 3 ore. Un obuz căzu la câțiva metri de sergent și acesta fu pârlit instantaneu pe o jumătate a corpului, simultan un glonț străpungându-i piciorul drept. Mitraliera aruncată de suflu alături fu ridicată imediat de alt soldat, secerat și el. Urlând, Vasile Cogean, care apucase să-și sape tranșeea continuă să tragă cu mitraliera cu țeava înroșită până i se termină muniția, dar, încă, nu se așternu liniște. Se iviră sanitarii care-l ridicară pe rănit, și-i aruncară două benzi cu cartușe lui Cogean rămas printre camarazii săi morți. Cei doi Vasile se despărțiră pentru totdeauna.

...Nevoit să stea alături de camarazii săi fără suflare care-l protejau cu trupurile lor moarte, încă vreo 6 zile , acesta a rămas cu o imagine coșmar care l-a însoțit apoi toată viața: viernii ieșind din corpurile morților umflați, care semănau cu boabele de orez, ivindu-se din corpurile umflate, deformate și greu mirositoare. Vasile Cogean din Rânzești n-a mai mâncat vreodată în viața lui orez.

...Ridicat de sanitari, inconștient, Vasile Marin a ajuns pe masa de operație tocmai la Buzău, pentru a-i fi extras glonțul dum-dum și operat fără anestezice. De durere a sfărâmat între dinți un colț al mesei de operație... Când a ajuns alicnind de-un picior pe prisma casei, copilul la botezul căruia trăsese cu mitraliera făcea primii pași și gângurea în limba lui...

Armatele aliate au atacat simultan pe toată linia Prutului.

În momentul forțării Prutului, toate satele de pe malul drept erau înțesate de soldați români, cei germani fiind mai la sud, sau de la Iași spre Suceava. Se străduiau cât se putea să se asigure momentul surpriză, dar era greu de acoperit zgomotul autotunurilor trase de cai, a transportării armamentului, a mișcării trupelor care se vedeau din depărtare pe dealurile Ghermăneștilor dinspre Arsura, ale Cozmeștilor spre Cotul Bâcului (spre Iași) pe șoseaua dinspre Huși, Stăniliești, Bumbăta unde era un pod de lemn parțial utilizabil, la Vetrișoaia, Berezeni, Fălciu, cu podul de

Ostași români, în tranșee, 1942.

(sursa foto: Wikipedia)

fier de la Bogdănești dinamitat de rușii care se așteptau la atac. Nu degeaba a urmat masacrul de la Țiganca.

... La câteva zeci de km, lângă Albița, dar la o unitate de motorizate, se pregăteau de asalt alte trupe românești, alături sau împreună cu trupe nemțești. Lovitura trebuia să fie năucitoare, Prutul fiind forțat în mai multe puncte, iar aici, între dealuri apropiate, maluri apropiate, posibilități de exploatare a capului de pod, cu deplasare aproape liniară spre Chișinău, în aceeași noapte de 21/22 iunie printre unitățile gata de asalt, se afla și cea a lui Vasile Cernat, din Țepu. Cum rememorează el, în versuri, momentul:

Cu tot Regimentul:

În seara zilei de 21-22 Iunie 1941

Ne susținea artileria ce bătea cu tunul

Căci promisem ordin cu dungă trei culori

Să mă prezint îndată la 10 vânători

Și cu Ferțu Tache noi ne-am prezentat

Și în cinci minute ne-am și echipat

Și de la armatură arme ne-a și dat

Direct la satul Râpi unde am plecat

Era adunătură din tot fundul Moldovei

Căci se cunoșteau după accentul vorbeii

La compania 6° unde ne-a dat pe noi

Erau ostași mai mulți... chiar din Dorohoi

Am pornit din râpi pe-o noapte întunecoasă

Însă gândul nostru era tot la cei de acasă.

*Mers-am pe întuneric până-n Ghermănești
 Ah ce era acolo, zău că te îngrozești
 Bătuse cu artileria din armata rusă
 Și ori și ce casă în sat era distrusă
 Am ajuns în zori la Cotu Bâcului
 Iute am făcut poduri peste apa Prutului
 Când am ieșit din luncă și am dat de șes
 Am crezut că de acolo cu zile nu mai ies
 Cădeau exact ca ploaia ghiulelele de brand
 Pe câți i-a prins în rază nici unul n-a scăpat.*

Șofer fiind, Vasile Cernat a fost trimis, după forțarea victorioasă a Prutului, să aprovizioneze într-un convoi cu proiectile și muniție din Valea Jiului unde era siguranță, inclusiv aeriană, în aprovizionare și organizare, a parcurs Moldova pe valea Siretului spre Lwow, apoi a urmărit armata a IV-a până la Cotu Donului unde aceasta și-a găsit... distrugerea, aproape în totalitate.

Vasile Cernat

INSERTIV 4:

Venirea la putere a lui Antonescu

În septembrie 1940, Ion Antonescu a fost numit de Regele Carol al II-lea, prin Decret Regal prim-ministru, însărcinat cu formarea unui guvern de uniune națională. Generalul Antonescu le-a propus Partidului Național-Țărănesc și liberalilor să colaboreze la guvernare, însă aceștia au refuzat și, după abdicarea lui Carol al II-lea - la cererea lui Antonescu – cele două partide au refuzat în continuare să se implice în mod direct în guvernare, desemnând doar niște „specialiști” din rândurile

propriilor membri, pentru a „sfătui” guvernul format de Antonescu. Deci, Ion Antonescu și-a format guvernul din legionari conduși de Horia Sima, din apropiați ai săi, militari și civili, la care a adăugat și consilieri desemnați de celelalte partide politice și i-a dat la semnat foarte tânărului rege Mihai I, decretul prin care România a fost declarată „Stat Național Legionar”.

Ion Antonescu, mareșalul a dat, la 8 septembrie 1941, dispoziția ca nici-un evreu din România să nu fie obligat să poarte însemnul -steaua galbenă; Consulul român din Paris a cerut același drept și pentru evreii cetățeni români care se aflau în Franța. Horia Sima, adjunctul lui Antonescu, și Garda de Fier, aflată la putere din 14 septembrie 1940 și până la 21 ianuarie 1941, au făcut abstracție de directivele Conducătorului, au aplicat legislația anti-semită și au înăsprit prigoana evreilor mult peste limite. Insubordonarea a dus la revolta legionarilor și pedepsirea lor de către Antonescu.

Coabitarea Gărzii cu Ion Antonescu a fost conflictuală. Socotind legionarii fanatici, mult prea violenți fără discriminare și incontrollabili, Ion Antonescu a încercat îndepărtarea Gărzii de Fier de la guvernare, ceea ce a produs Rebeliunea legionară, prin care Mișcarea legionară a încercat să-l înlăture

pe Antonescu de la putere, câștigând simpatiile ofițerilor armatei, studențimii și muncitorimii. Dar, în mare majoritate, aceștia au luat partea mareșalului, astfel că, în patru zile, Antonescu a înăbușit revolta legionară și a exclus Garda de Fier din guvern. Horia Sima și aproximativ 700 de demnitari legionari s-au refugiat în Germania, alții circa 8000 fiind internați în lagăre.

Excese legionarilor s-au contabilizat în sarcina lui Antonescu, astfel încât cel care a apărat evreii împotriva lui Hitler și a legionarilor este considerat astăzi principalul vinovat pentru holocaust.

Festa crudă a istoriei!!!

Eliberarea Basarabiei și campania din URSS

Ordinul de zi a fost emis de generalul Ion Antonescu Armatei României, în 22 iunie 1941, prin care i s-a ordonat acesteia să treacă Prutul și să elibereze Basarabia și Bucovina de Nord de sub ocupația sovietică:

Pe 22 iunie 1941, unități ale armatelor germană și română au început campania din est împotriva Uniunii Sovietice, prima operațiune numindu-se „Operațiunea München”, de recucerire a Basarabiei și Bucovinei. Armata Română a început lupta împotriva forțelor sovietice în dimineața zilei de

22 iunie 1941, pe un front cuprins între munții Bucovinei și Marea Neagră. Înaintarea a fost, însă, inegală și cu mult în urma succesorilor armatelor germane pe alte fronturi. În timp ce grupul de armate centru înaintase sute de kilometri în Bielorussia, lichidând două uriașe pungi, la Minsk și Smolensk, luând sute de mii de prizonieri, armatele române și germane abia cu greu făceau progres în Basarabia. La 5 iulie 1941 intră în Cernăuți primele trupe române. La 10 iulie orașul Soroca este eliberat de către Divizia blindată română, care, apoi, se îndreaptă către localitatea Bălți pe care o eliberează la 12 iulie. Localitatea Orhei este eliberată în data de 15 iulie de către unități din Divizia 5 infanterie română. Pe 16 iulie, ca urmare a acțiunilor întreprinse de Corpul 3 român și Corpul 54 german, este eliberat orașul Chișinău. A doua zi, pe 17 iulie, Cartierul general al Comandamentului frontului germano-român transmite că odată cu victoria pentru cucerirea masivului Cornești, „cheia strategică a Basarabiei e în mâna noastră” și că Hotinul, Soroca, Orheiul și Chișinăul au fost eliberate. Pe 21 iulie, Divizia 10 infanterie trece Dunărea și eliberează localitățile Ismail, Chilia Nouă, Vâlcov și continuă să meargă către Cetatea Albă cu scopul eliberării totale a Basarabiei. Într-o lună de lupte, armata română

înaintase 100 de kilometri. Armatele germane de pe celelalte fronturi înaintaseră peste 600 de kilometri.

La 27 iulie 1941 Hitler i-a trimis lui Antonescu un mesaj de felicitare pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei și îi cere să treacă Nistrul și să ia sub supraveghere teritoriul dintre Nistru și Bug. Dacă până la eliberarea teritoriilor românești, Antonescu a avut sprijin total din partea societății românești, în momentul în care s-a înfăptuit acest lucru, a apărut întrebarea dacă să se meargă doar „până la Nistru sau până la victoria finală”. Iuliu Maniu atunci declara că mai departe nu este războiul românilor și că atenția ar trebui îndreptată către Ardeal.

(Fragmente din Wikipedia).

Armată română, 1941

Sursa foto: Wiki.com

Motto: *Incredibil , dar, absolut real ca întâmplare...*

**5. În fața plutonului de execuție, tată și prunc.
(Episodul salvării tatălui de către Trică, la cei 4 ani ai săi).**

Trupele rusești se scurgeau în rotocoale de praf și aspru zgomot de șenile dinspre Bârlad-Căbești spre Podu, grupuri fără număr urmate de bucătăriile portabile și etuvele pentru despăduchere. După cum coborau spre târg nu păreau prea disciplinate, fără mers în formație. S-au îngrămădit toate în târgul de vreo 90 de case, marea majoritate a soldaților dormind direct pe iarbă. Perioadă de întuneric și liniște.

Cam pe la 4 dimineața, când nu se arătase încă bine geana de ziuă, s-au auzit împușcături la Răcușana, sub deal. Vasile a aflat mai târziu că l-au împușcat pe N. Păncescu pentru că nu le-a dat vin și animale. Tot mai târziu a aflat că rușii au tăbărât asupra surorii sale Chiraca și vreo 4 și-au satisfăcut rapid poftetele, în timp ce soțul său, Gh. Dorin tremura ascuns sub pat. În cel mult 10 minute grupuri, plutoane, companii au intrat și în Giurgioana, evident și în curtea casei lui Vasile, ca prima locuință din sat, care avea sigur, vite, oi, păsări pentru că avea un grajd impunător și mai multe dependințe, după ce au dărâmat porțile și gardurile cu paturile armelor. Nu aveau tancuri, ci escadroane cu doi și patru cai care tractau tunuri, bucătării de campanie fumegânde, etuve, căruțe care transportau muniție și mitraliere. Una dintre

ele avea scoarțe înalte de peste 1,5 m, coviltir și era păzită de cel puțin 4 soldați cu automate pe piept. Aici era prada de război, obiecte din aur și argint „confiscate” de prin biserici sau de la gospodari. Au intrat mulțime în gospodăria lui Vasile și Mărioara.

- Davai hleba, davai pimadeli, davai vinograd,... (pâine, roșii, vin).

- Am înțeles, vă e foame, nevastă adă ceaunul să punem de mămăligă, lapte, vreun caș dacă ai, eu văd de ouă, și încercă să iasă din fața unui soldat cu mustățile și buzele mari, care-l și amenința cu automatul. Când să plece, alți vreo 5 îl înconjură, crezând probabil că vrea să fugă:

- Tâ, burjoaz, tâ chiabur, na cmerti! Și tocmai formau pluton de execuție, în fața casei țărănești, când din grădină, din noapte, cu totul instinctiv, Trică strigă din toate puterile:

- Tatăăă, taatăăă... și o tuli în fugă de sub supravegherea sorei Constanța, de sub nuc, ajungând lângă tată-său exact în fața rușilor care primiseră comanda să-și încarce armele pentru execuție. Copilul zburlit, în cămeșoae de câlți, cu picioarele goale se uita la bărbat, lipit de el, neînțelegând nimic, mai ales nu știa ce-i cu oamenii aceștia înarmați în semiîntunericul dimineții. Gloanțele ucigăse puteau porni într-o microsecundă. Numai că întreg grupul își lăsă deodată

armele la picior, așteptând o nouă comandă, probabil neobișnuiți să pună la zid și copii.

Vasile își strânse copilul la piept, îl luă de haină pe un soldat și merse în iesle după ouă, pe care le puse tremurând în pălărie, le aduse în fața rușilor care între timp au dat de butoiul cu vin, au tras cu automatul în el și strângeau vinul în căldare, gamele, caschete, sugând cu disperare înainte de a se termina. Mărioara dăduse foc sub pirostriei la un ceaun mare de tuci, de făcut săpunul, făcu o mămăligă galbenă mai mult crudă, răsturnă două oale cu chișleag în străchini de lemn, sparse ouăle și cu câte o ceapă în mână îi ogoi pe toți până se luminează mai bine de ziua. Trică nu se mai deslipi de taică-său și nici acesta nu mai voia să-i dea drumul de frică să nu-l împuște rușii. Cum toți mâncau grăbiți, din picioare cum se spune, nici nu prea vorbeau, iar Mărioara și Vasile nici atâta; vinul se scursese în paie, doar vreo câțiva se îmbătaseră, iar la ceilalți le-a făcut bine și o găleată cu apă.

-,Rebionok, rebiata”, oftă un mustăcios înduioșat care-l mângâie pe cap la plecare pe copilul pe care voiseră să-l lase orfan. Au plecat spre Strâmba, pădurea Necorița, Șerbănești, prin celelalte sate spre apus, periind teritoriul până la Adjud; după ce i-au luat tot rachiul și boii, l-au bătut groaznic pe Anton Dorin, al treilea proprietar de cazan de țuică din sat și au dat foc casei lui Ion Ivan, cu 4 copii mici, care avea cazan dar n-avea băutură, fiul

fostului preot din sat. Au curs toată ziua pe drum, dar de oprit nu s-au mai oprit în Giurgioana.

Toată viața lui, Vasile a povestit mereu lumii, cum Trică l-a salvat de la moarte.

INSERTIV 5/pro memoriae: 23 august 1944

Eveniment top 2 în istoria națiunii (cf.net), nr.2 în top 10:

23 AUGUST 1944 – *România denunță alianța cu puterile Axei (Germania, Italia și Japonia) și trece de partea Aliaților (Marea Britanie, Franța, Rusia și Statele Unite ale Americii) – întoarcerea armelor. România este ocupată de trupele Uniunii Sovietice – sub pretextul eliberării țării de sub ocupația nazistă – până în anul 1958. La finalul războiului, țara noastră recuperează teritoriile pierdute în urma Dictatului de la Viena – Transilvania de Nord, însă pierde Basarabia, revendicată de Uniunea Sovietică.*

Motto: *Sahara... în Moldova...*

6. Seceta cea mare.

Seceta din 1946 și nu numai... E greu pentru cineva să-și închipuie (nu să și trăiască din plin ca mine) seceta care a lovit Moldova românească destul de repede după Război, în 1946. Nu se liniștiseră treburile, rușii puneau stăpânire pe România pas cu pas, localitate cu localitate, existau bătălii politice grele și... confiscări (rechiziționări) în interesul frontului de orice, produse agricole, animale, păduri; răniții – mulți străini – gemeau pe prispele caselor din Giurgioana, mai erau așteptați dintre cei dispăruți. Deprinși cu munca și cu umilințele din ultimii ani foștii răzeși nu mai puteau crâcni, mai ales că o unitate de jandarmi era relocată în sat cu obligațiile de pază și hrană ale sătenilor. Aceștia făceau un fel de exerciții cu armele din dotare, le pocneau-manevrau în văzul lumii și în diferite părți ale satului, ca nimeni să nu crâcnească, și să fie înlăturată rezistența antirusească, deși jândarii își căutau de treaba lor, tot oameni de la țară fiind. Tot omul era conștient că trebuie cultivat pământul, că încă sunt legile războiului. Încet, încet se supuneau pe deplin. În iarna 1945/1946 a fost foarte puțină zăpadă, cam o pană de hârleț în total, și numai pe lângă case. În temutul februarie copiii, curcile, animalele se prăjeau la soare prin curți și Trică se mira de ce-au ieșit atât de multe găze peștițe (vaca domnului) și cum se scăldau în praf

cocoșii și găinile. Nu plouase din toamnă, nu ninsese aproape deloc iarna. Totuși, au arat și semănat pe uscat, cu mari eforturi mai ales la arătură (fiind cel mai mare copil al lui Vasile, trebuia să asigure verticalitatea plugului și-l ținea cu umerii sub coarnele cu mânere ale plugului de fier și cotigă, tras de un bou și o vacă; ei aveau de fier, dar cei mai mulți aveau plug de lemn), cu nădejdea că „Dumnezeu are grijă de noi”. Nici ninsoare, nici ploaie, toată primăvara. Cei care aveau vite sperau

Foametea din Moldova

Sursa foto: Europa Liberă, Moldova

că măcar iarba se va face. Pe la începutul lui iunie a venit un front de ploi cu aprige inundații ale Zeletinului care și-a croit astfel noi alpii, mai ales pe loturile arate și pe fânețele care stăteau pe jumătate în mîlul adus

dinspre Răchitoasa, Glăvănești, Podu Turcului. Toată Valea Zeletinului era ca o mare de apă, din care ieșeau sălcii, vârfuri de arbuști și spice de stuf. Tot ce însemna cultură sau viață în luncă a pierit, iepurii prinși putrezeau în apă, mii de păsări moarte, câte o vulpe sau un lup, care miroseau cumplit, din ce în ce mai puternic după câteva zile când soarele absolut nemilos își arăta puterea. Nici o picătură de ploaie în aproape toată luna iunie, nici o picătură în iulie, nici o picătură în august... ploile de toamnă au venit târziu, în octombrie. De Sânziene (iunie), de Sf. Ilie și de Sf. Ion de vară (29 august), era o jelanie cruntă în Giurgioana și ca să nu le moară toate vitele, oile, caprele, caii, mergeau în pădurea de la Necorița sau Daja de unde adunau frunze de pe copaci și le aduceau acasă cu sacul cărat destui km. Pomii erau desfrunziți, aguzii (duzii) în totalitate fără frunze care n-au fost îndeajuns și mulți crescători de viermi de mătase au rămas și fără semințele(ouăle) pentru anul următor. Aproape toți. Din vârful dealului de la salcâmi” privind spre Răsărit, adică pe șesul de de-a lungul apei Zeletinului, nu se simțea tare mirosul mortăciunilor care și-au găsit sfârșitul pe vale dar se înfățișa privirilor un tablou înfricoșător. Peisaj lunar, sau... azi, imposibil de perceput în dimensiunea sa reală. Mălul care acoperise uniform toată lunca se uscaseră și deveniseră alb-ușor gălbui, se crăpaseră neuniform dar în totalitate, își întorsese către cer

marginile și mai ales colțurile, încât „tioanele” (căștile/ceaunele) erau și dezolante, și fără viață și foarte periculoase, pentru că om sau animal care trebuia să treacă de-a curmezișul câmpului, peste Zeletinul deplin sec, vitele în special își prindeau copitele până la genunchi în crăpăturile imense, și le rupeau foarte des și... deveneau prada atâtor câini vagabonzi cum nu s-au mai văzut vreodată prin aceste locuri. Vânătorii aveau obligația să-i împuște, să le ia ca trofeu vârful botului, cam 2 cm. patrați, pe care să-l predea pentru a mai primi cartușe. Numai că-i lăsați tot pe uscat, pe delurele ceva mai înalte și împușteau atât de puternic aerul care se simțea supărător în sat, după deal. Cel mai rău, că erau cele mai cumplite și neașteptate infecții care depășeau nenorocirile Războiului, în special tifosul exantematic, scarlatina, oreionul, drept care zilnic erau înmormântări, iar spre toamnă mulți maturi și copii au fost evacuați în Oltenia. Printre ei și tovarășul de joacă Mitriță Marin și alți 22 care mâncau la nenorocita cantină a săracilor, dintr-o curte. A apărut tifosul exantematic, ucigătorul.

Toată vara peisajul acesta lunar-halucinant a fost ca un blestem pentru Podu Turcului, Bălănești, Răcușana, Giurgioana, Plăcineni, Vladnic și Bichești, Boghești, Galbeni, Gohor, Berheci pe partea cealaltă, pe Valea Bârladului, Zeletinului și a Berheciului. De fapt foametea a fost în toată Moldova, dar aici a fost

epicentrul. Au secat toate fântânile de prin sate. Se formau un fel de cozi la cișmelele de la „Izvoare” care aveau câțiva metri în jur de iarbă bine păzită de proprietar. Pentru a trece cu animalele spre stufărișul aproape uscat câțiva au încercat să ridice ceaunele de pământ răsucit și zgrunțuros care cântăreau zeci sau sute de kilograme, le puneau pe o latură, când reușeau, și se strecurau printre ele. Printre crăpături, printre sfărâmăturile tari ca piatra, deși erau din nisip. Lunca cea plină de viață și verdeață nu mai oferea nimic pentru întreținerea oamenilor, totul fiind uscat de secetă. Și, soarele părea că se topește și cade pe pământ, pârlolindu-l. Spre

**Foametea din Moldova,
familie în evacuare.**

Sursa foto: RadioRomânia Actualități

nord, târgul Podu era pustiu, pentru că evreii fugiseră, la sud era aceeași Sahară, la est și vest satele păreau mai apărate de păduri dar dealurile nu produceau. Doar pădurea întindea o mână de viață celor care erau proprietari. Viață, pentru că de foame, mai toți s-au înrăit, s-au făcut crime, gospodarii au plecat cu zestrea

de la neveste după boabe și făină de porumb. O vacă cu lapte prețuia îndestul să fie îngrijită și...divinizată. Oile mureau de căldură, caii piereau cei dintâi, capre nu prea mai erau, păsările, mai ouau (și atunci mâncau câte doi sau chiar 4 dintr-un ou). Se crease, totuși, o solidaritate unică: se împrumutau reciproc, se înțelegeau că n-au și nu-i omeneste să-l lași pe vecin să moară de foame... (au murit vreo 16 de foame și au fost îngropați doar cu un cearșaf de câlți, în loc de sicriu); pământul se vindea aproape pe nimic. Când grâul pipernicit a dat în pârgă (în toamna lui 1947) s-au considerat scăpați, mai ales că au primit pachete cu hrană și alimente din America. Numai că și spre sfârșitul toamnei 1946 a mai existat ceva teribil: a plouat cu piatră, grindină cât oul de porumbel, și Vasile și fiul Trică abia reușesc s-adune doi-trei saci cu spice de grâu de pe 1 hectar (frecate în mână să nu se piardă boabe) iar de pe 8 ha de porumb au adunat circa 400 de kg numai babe și știuleți cu câte 2-3 boabe. Nici coceni pentru animale nu s-au făcut. Și, era după Război;

Și era o sărăcie și moarte;

Și, era atât de greu de trăit...

Copiii costelivi rău, cu burțile mari mâncau, de foame, humă sau lut (argilă) recoltate de prin râpa lui Korpaci, unde era și o fântână aproape secată.

- De unde ai luat bucata asta, îl întreba Trică pe Mitriță, parcă e mai dulce decât lutul de sus, la uliță.

- Chiar de lângă tufa de lângă fântână, vezi, sunt straturile alea multe, cea mai închisă la culoare...

- Păi cu aia dăm prispa s-o facem albastră, dar, dă-mi să gust... (Și, era bună, de foame!).

Pentru satul de răzeși, Giurgioana, ce n-a făcut Războiul a făcut seceta în 1946: a înjumătățit numărul de locuitori, apoi colectivizarea (1961) a trimis copiii la munci prin țară, iar revoluția din 1989, încet și sigur, determină dispariția satului. Dacă, de la Țiganca au scăpat 3 – 4, printre care Vasile Marin, N. Machedon, de la Odessa alți 3, de la Cotu Donului nu s-a mai întors niciunul. Umbla zvonul că Vasile Dorin ar fi prizonier, dar n-a mai ajuns niciodată. Din Giurgioana au plecat în Război aproape 60 de oameni, dintre care, din Vest s-au întors Tomița Balan, întreg, și Titi Tătărăscu fără un picior. În cimitirul satului, lângă biserica Sf. Voievozi există doar monumentul eroilor din 1916 – 1918. Nu există primprejurul de 50 km cimitire ale eroilor ci doar un cimitir evreiesc la Podu Turcului, jud. Bacău.

CARTE: Jale și eroism la Cotul Donului... și după (!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020).

Cimitirul evreiesc din Podu Turcului.

Motto: *Trebuia votat semnul electoral SOARELE...*
7. Poezii pentru Gheorghe Gheorghiu Dej
(conducătorul PMR, apoi al țării).

Giurgioana era centrul de comună, era sat răzeșesc, era important din punct de vedere politic pentru atragerea răzeșimii la opera de implantare și victorie a partidului care nu era încă denumit comunist, un denominativ care îngrozea populația care detesta bolșevismul. Nici politica de atunci, în 1948, nu accentua prea mult cu „Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus” „borșovicii” semănând teroare și mari temeri în rândul țăranilor, chemați la vot sub semnul soarelui. Nu era glod pe drumurile satului. Frații Marin – Liță, Ilie și Vasile – Giurgioana 20 noiembrie 1966. La adunarea celor vreo 35 de oameni din peste 300 ai satului strânși de frații Vasile I, + Vasile II = Liță, Marin, poreclii Clisoi, dar oameni tineri, muncitori, cu ceva stare și foarte semeți ca răzeși de sânge, s-a procedat la alegerea secretarului de partid (pe Vasile I), ceilalți membri de conducere ai organizației, mai toți primind câte o funcție-fantomă. A apărut în mijlocul oamenilor un tip de înălțime medie, cu șapcă muncitorească pe cap și frunte proeminentă sub cozoroc, cu haina deschisă în carouri, cu revere late, cu pantaloni largi strânși deasupra bocancilor care se încheiau cu șireturi agățate pe butoane strălucitoare. Era însoțit de un alt tip îmbrăcat cu palton, sub care ținea ceva rigid, care avea grijă ca de „tovarășul secretar general” să nu se apropie prea mult cineva, era persoană de protecție. S-a prezentat simplu:

sunt Gheorghe Gheorghiu-Dej, secretarul general al Partidului Muncitoresc Român, din Bârlad de loc, după care a luat loc pe banca lungă din spatele clasei, lăsându-l pe un oarecare de la județ să-și facă treaba la formarea organizației și alegeri. În final a vorbit circa 10 minute despre pământul care se va da oamenilor, despre păstrarea tradițiilor răzeșești, despre educația copiilor, văzând că în sală erau 4-5 plozi mai mari. După adunare, către după amiază, a fost invitat la masă în casa lui Liță (Vasile II) de lângă școală, iar la ieșire, Vasile I vrând să se fâlească în fața lumii cu fiu-său Trică, l-a pus să-i recite poezii oaspetelui (care nu părea așa de interesant pentru căciularii locului). Copilul s-a executat recitând „Codrule, codruțule” de M. Eminescu, din Alexandru Vlahuță un pasaj legat de „minciuna stă cu regele la masă” precum și din Coșbuc „când foamea ne va răscula, hristoși să fiți nu veți scăpa, nici în mormânt”. Nu prea înțelegea el totul, dar recita cu ușurință multe alte poezii. A urmat seria de întrebări ale lui Gheorghiu-Dej, pentru stimulare și impresie artistică pentru țărani. Băiatul a răspuns la toate, Oaspetele a scos câteva bancnote din buzunar să-l premieze, dar i-a pus și întrebarea „cine este primul secretar al PMR” la care piciul, repede: „e nenea Liță” pentru că auzise el printre copii cine face propagandă pentru noul partid. – Ei, dacă știai (însoțitorul șoptise deja că, tovarășul Gheorghiu-Dej), îți dădeam toți banii ăștia, așa uite numai 5 lei. Cu banii ăștia se putea cumpăra atunci o jumătate de bou (prețul unuia bun, 10 lei) și lui Trică nu-i

părea rău că n-a primit mai mult, ci pentru că n-a știut să răspundă corect. Țăranii cu opinci, haine rupte dar curate, căciuli vechi, roase pe margini, sau și sparte, unii nebărbieriți de mult, așteptau. Câtiva aveau ciomege sau

**Gh. Gheorghiu Dej și Hrușciov
în vizită de lucru, 1961
în spate se observă Ceaușescu**

Sursa foto: Wikipedia

cârje, doar puțini știau să citească și mai toți se semnau cu degetul mare mânjit cu cerneală și apăsas pe hârtie. Cum putea să știe copilul, pentru că nu știau nici oamenii satului cine este Gheorghiu-Dej, care mai spusese înainte de a pleca spre Răcușana-Podu Turcului: – Copilul acesta poate ajunge departe, țineți-vă de el. În 1961, Gheorghiu-Dej i-a semnat personal ordinul 0016 prin care i se aproba ca militar să susțină examen la facultate, iar în 19 martie 1965, când șeful statului și partidului a murit, a fost o mare lovitură personal-sentimentală pentru studentul care abia ieșise de la un examen, auzind în sala de mese trista știre.

DVM a învățat, muncit și suportat (în) perioada comunistă.

INSERTIV 6 pro memoriae:
Locul 4, în istoria celor mai importante
evenimente nationale(net):

30 DECEMBRIE 1947 – abdicarea Regelui Mihai, constrâns de elita comunistă. Cu ajutorul URSS, Partidul Comunist acaparează treptat puterea în stat, eliminând partidele istorice de pe scena politică. Aceași dată marchează și proclamarea Republicii Populare Române. În urma acestui act, în România este impus un regim politic comunist stalinist, subordonat Moscovei.

A început educația socialistă.

BALUL FĂRĂ REGINĂ, o amintire a copilului.

Iarnă blândă în 1948, când ianuarie era uscat, răcoros dar nu înghețat. După seceta din 1946 - 1947, anul agricol a fost bun chiar dacă din cauza ploii cu gheață Vasile Marin aduna în vară doar smocuri de tulpini de grâu cu spice, să bată în arie cu boii vreo câteva sute de kilograme la un hectar.

De Sf. Ioan, la început de an, era primul bal organizat de răsăriții satului care se zbăteau să pună mâna pe fetele frumoase și cu cât mai multă avere. Pentru domnișoara Constanța, (sora), fiica Mărioarei care trăia încă necununată cu Vasile, zestrea se știa: lada plină cu covoare, un vițel, 4 ha de pământ și cheltuielile de nuntă. Cum fata era și foarte frumoasă, tare cuminte și de neam bun (și zestrea de luat în seamă) cei 6-7 flăcăi înstăriți se aruncau la prețuri serioase pentru a-i cumpăra ilustrata, ca dovadă de regina balului. Licitația era purtată (de) pe o masă dinspre scena sălii de clasă lungi de peste 10 metri și lată de 6 a școlii Giurgioana, construită în 1932. Erau licitate și alte 3-4 fete mai sărace cu prețuri foarte mici în comparație cu echivalentul unui hectar de pământ care să cucerească ilustrata cu regina Maria...

Era miezul nopții și organizatorii balului se străduiau să scoată cât mai mult de la al lui Basoc, tânărul bondoc, încet și uneori bâlbâit care voia să se însoare cu Constanța. Se pornise pe ofertă și ridicase

mult prețul, așa că se trezi cu ilustrata în mână chiar în momentul când cineva străin a anunțat. „– Regele a fugit din țară! A luat un tren cu diamante și pe regină, și-a plecat la englezi! – S-a schimbat orânduirea țării care va fi condusă de un Comitet care are un președinte”, anunță altul, străin de loc, foarte serios. Până atunci, la baluri, nu veneau străini... de unde-or fi scos comuniștii supraveghetorii? Tânărul dezorientat mototolea poștala în mâini, pe masă, unde o ridică și pe Constanța de mâini, declarând-o președinta balului. „– Trăiască președinta balului”, întări și străinul cu palton.

Constanța nu înțelegea prea bine ce s-a întâmplat și s-a așezat disperată pe plâns. Să fie președintă, când a vrut atâta să ajungă REGINĂ!

A fost prima dată când Trică a auzit de Republica Populară Română.

După
Revoluție
reporterul (Trică)
Marin a realizat
câteva interviuri cu
Regele, a scris și
cărți despre Rege și
Război.

**Regele Mihai I, regina și Ion
Antonescu**

Motto: *Legile supraviețuirii vieții...*

8. Lupul cu urechea ruptă

Sfârșit de august în deceniul 5 al secolului XX.

NECORIȚA este o întindere plată de pământ tare bun pentru agricultură deși nu are nici o fântână pe cuprinsul ei de circa 300 de hectare, înconjurată de pădurea de foioase destul de mare, care desparte câmpul agricol de satele Giurgioana la est, de Lehancea, la nord, de Sârbi la nord-vest. În această pădure a hălăduit vestitul haiduc Terente, s-au ascuns trupele românești și apoi cele sovietice până la retragerea lor din România. Rușii au produs un șoc populației dimprejur când, doar într-o noapte, au defrișat pur și simplu o parte din ea, scormonind-o cu tancurile și instalându-se aici în buna lor voie. (Înainte de a se retrage în 1958).

Familia Vasile Marin I avea peste 3 hectare de pământ cam în colțul format de cele două laturi din sud și din nord, semănate cu grâu, ceva porumb și un lot de floarea soarelui. În acele timpuri secerișul (cu mâna) se întindea din august până în octombrie iar treieratul ajungea până în noiembrie. Venise timpul seceratului de grâu, fiind terminat cel de orz.

Cu cei 3 copii mai mici în căruță cu boi, cu ceilalți 3 mai mari pe jos, cu alți 3 consăteni la clacă, au dejugat la capătul târlei când soarele urcase bine pe cer. Au lăsat căruța la 20-25 de metri de pădure, oile pe lângă ea, pe miriștea proaspătă, de care trebuia să aibă grijă fiul cel mare, pe niște țolice fu instalat Victor, copilul cel mic de 5 ani, la 2-3 metri de oile care s-au strâns ciopor aproape imediat, la un loc din

cauza căldurii. Lanul de floarea soarelui abia înflorită era ca o barieră spre nord pentru oile care nu prea trăgeau în lan, fiind că miriștea era tare ierboasă și aveau ce paște.

Secerătorii s-au așezat imediat pe treabă, cu chip că vine prânzul cel mic să-și astâmpere foamea, și au dat gata repede o postață bună, lăsând căruța cu boul și vaca să mănânce iarba proaspăt cosită, apoi lângă proțap, Trică cu gândurile, bățul și mai ales cu îndatorirea de paznic la oi și la frățior. Oile deja grămadă...

Dintr-odată, țipete, agitație, alergătură:

„- Lupul, măi, huoa, huoa...lupul, mă...săriți!”

Cum de a trecut fiara pe lângă căruță, pe lângă Trică, fără să-l ia pe Victor (numai bun de înhățat și cel mai aproape) și să aleagă o mielușică mai frumoasă și mai grasă, aproape nu se poate explica. Cu răsteul de la jug în mână, priponit locului, elevul de clasa a IV-a a privit uluit cum s-a căznit s-o apuce bine de deșert (capătul coastelor), și cum săreau pălăriile de floarea soarelui la pământ după care se rupeau bețele; secerătorii au început să strige, să gesticuleze și să încerce să izgonească răpitorul, doar cu secerile în mâini. Erau și mulți, și gălăgioși.

În agitația, zgomotul și spaima care le ridicase părul tuțurug pe cap (lupul era personaj negativ și în basme și în realitate, oile fiind avutul de bază al țăranului), oamenii s-au apropiat de lup, acesta și-a schimbat traseul, probabil din cauza vacii alertate care pufnea și se zbătea la căruță, și cu oaia în gură a luat-o prin lanul de sorică, drept care săreau

pălăriile una după alta, după cum le atingea oaia din gura lupului, dar asta îi încetinea mersul animalului de pradă. În urma lor rămânea o aleie cu bețele rupte, iar salvatorii s-au putut mișca repede.

Drept care Vasile, cel care îl și ajunsese, s-a repezit cu secerea să-i dea în cap, dar abia i-a retezat o bună parte din urechea dreaptă pe care au cules-o mai târziu refăcând traseul răpirii. Lovitura a descumpănit animalul care a lăsat din gură oaia și și-a scăpat pielea fugind în salturi mari pe alt lan secerat; oaia, năucă, după el... dar oamenii au făcut în continuare huiet și animalul s-a limitat să se oprească la marginea pădurii, de unde privea așezat pe coadă, ca la teatru cum țăranii recuperau oaia, dar mai ales se mirau cum lupul nu l-a înhățat pe vreunul dintre cei doi copii, mult mai la îndemână și mult mai comod de transportat.

- Măi, măi, ce cumpănă au avut copiii mei azi, și de oaie îmi părea rău, dar cum să nu mă tem de ce nenorocire mai mare era, dacă-mi lua vreun copil?

- Lasă, Sâlică, bucură-te, pentru că asta înseamnă că băieții ăștia sunt cu mult noroc. Or să ajungă oameni mari, că i-a iertat lupul. Ai să vezi...

Când Mărioara a sosit cu traista cu mămăligă pe umăr, o bucată de caș și oala de borș în mână, adică spre prânzul cel mare, și hrănea 11 guri, nu voia să creadă că lupul a fost așa de aproape. Dar își aducea aminte cu umor că pe la o cotitură din pădure a auzit ea ceva, ceva, dar nu i-a fost

teamă, pentru că-i dădea cu oala cu borș în cap... Zise, în timp ce rupea mămăliga, glumeț:

- Știi ce Sâlică, adă și tu urechea aia de la lup s-o vedem și s-o frigem...

Liceul Podu Turcului, Bacău

Motto: *Unde sunt zăpezile de altădată? (P. Verlaine)*

9. Zăpada cea mare

După colectivizarea încheiată în 1961 învățământul a devenit obligatoriu. Creșterea vitelor i-a salvat învățătura copilului care-i recitase lui Gheorghiu-Dej, pentru că „purta” la păscut oi și vaci, pleca la drum o oră, participa la ore normal, apoi iar cu vitele și doar seara mai putea (cât putea) să învețe pentru a doua zi, iar la școală târgoveții îi strigau „măi, țărane prost” dacă era slab la învățătură.

Un fapt din iarna lui 1955, cu acele mari viscole. Plecat spre casă, că școala se închisese și el nu știa, la cotitura șoselei și a Zeletinului spre Hanța, unde era o salcie bătrână și groasă, băiatul s-a adăpostit de viscol înspre parte sudică, a fost acoperit cu zăpadă, începuse să viseze țări calde, când, cu totul norocos, un consătean, Mihai Butnaru l-a călcat pe un picior. Țăranul și-a dat seama imediat că e înghețat, l-a aburcat ca pe sac pe umăr (el nu știa că astfel i-a făcut respirație artificială) și l-a dus circa un km la prima casă, unde pe o pomostină de căruță l-au frecat cu zăpadă, i-au dat să bea rachiu, l-au înfășurat într-o tohoarcă (un cojoc ciobănesc) și apoi l-au băgat la ceva căldură. Seara, când a aflat, Vasile și-a luat copilul în căruță și l-a dus acasă, în vârful dealului, pus pe ceaiuri de zgorghini (măceș), frecături cu rachiu tare, hrănit cu lapte cald, așa că după vreo 3 zile era bun de dus la școala închisă

de o săptămână. După câteva zile de viscol, erau nămeții așa de mari pe lângă case sau garduri, că oamenii și-au făcut tuneluri sub zăpadă să poată hrăni vitele sau să aducă apă de băut de la circa 1 km distanță.

În cei 84 de ani omul n-a mai parcurs o altă iarnă așa de grea.

Motto: *Lecturi și educație de model sovietic.*

10. Concursul „Iubiți cartea”

În acei ani de după război și după secetă, când România avea de plătit miliarde de lei și sute de mii de vagoane de grâu (330000) ca despăgubiri de război, se încerca o destul de timidă stimulare a tinerelor talente, prin concursuri în țară sau prin trimiterea la studii la Moscova (ex. Ion Iliescu). Visul către capitala rusă era destul de viu printre elevi și studenți, dar pe Valea Zeletinului era ca o informație îndepărtată, imposibil de realizat. Nu erau olimpiade dar s-au inițiat acele spartachiade care să ducă marile talente sportive spre Marea Uniune.

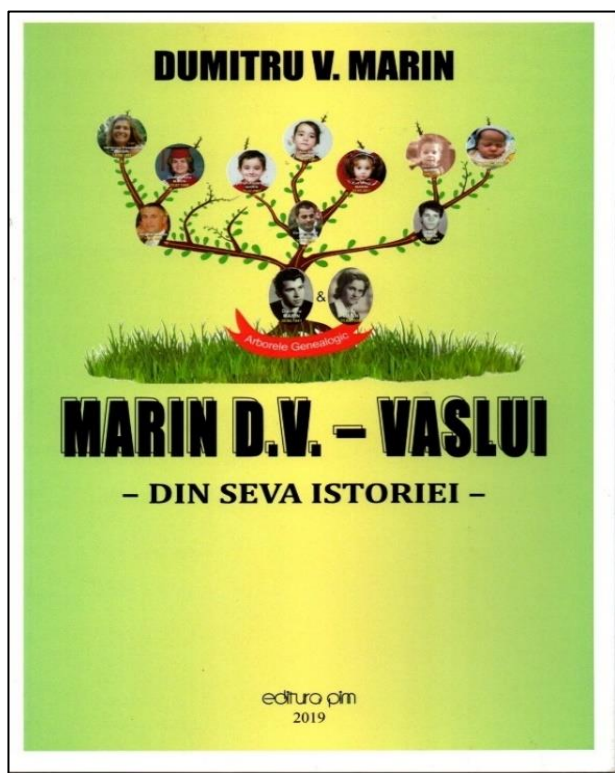
Concursul „Iubiți cartea” era foarte la îndemână și o activitate extrașcolară sprijinită de bibliotecile raionale, regionale și de stat. Se organiza și la nivel de raion o înfruntare scrisă și verbală, cu subiecte venite de la regiune, cu comisii și...fără alte recompense, decât o diplomă manuscrisă. Nici participarea la faza regională, la Bacău nu (mi) a adus altceva decât decontarea biletelor la autobuz și tren, cazarea fără masă. Într-o sală mare au fost reuniți cei trimiși de la toate raioanele, și prin excepție câțiva din Bacău. Era atmosferă de mare concurs deși lucrarea scrisă care s-a dat a cam nedreptățit pe cei din raioanele Zeletin și Moinești, abia veniți cu trenul și intrați direct la compunerea scrisă. D.V. Marin a reprezentat singur raionul Zeletin (Podu), trimis tot așa

cu banii bibliotecii și a părinților. Liceul s-a mândrit mulți ani cu acest rezultat.

Printre concurenții de atunci s-au afirmat apoi, Gheorghe Anghelache, Dumitru Marin, Cornel Galben și alții. Cel mai cunoscut a ajuns prozatorul și umoristul Fănuș Neagu.

Gimnaziul a fost o bătălie cu toate relele din lume, dar și cu multe cărți citite.

CARTE: – *Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei – Ed. PIM, Iași, 2019 – 160 p.225)*

Motto: *Scriitorii ca agitatori politici...*

11. Primul premiu literar.

Adunare generală a elevilor de la Gimnaziul din Podu, inclusiv clasa a VI-a în care se afla navetistul între Podu-Giurgioana, 6 km, Marin Dumitru, la o întâlnire cu scriitorii băcăuani, Ion Ghelu Destelnica, Radu Cârneci, Ion Anghelache și alții. După ce aceștia au citit din creațiile lor, din care s-a detașat strâmbăturile actorului Ghelu Destelnica, s-au pus întrebări fie pentru a se vedea ce au reținut elevii cam gălăgioși, fie pentru testarea nivelului lor de cunoștințe. Copiii nu se prea înghesuiau la răspunsuri, din teamă, timiditate, cunoștințe nesigure (directorul Brumă făcea 13 – 14, în sală), dar cum Marin era fruntaș la biblioteca târgului, a răspuns la cele mai multe dintre cele puse de fiecare dintre scriitori, a recitat și câteva versuri din A. Toma. Cine a fost Mihai Eminescu? Foială, răspunsuri îndoielnice, versuri trunchiate, prin anii 54-56 se recita din Vlahuță, Coșbuc, M. Beniuc, A. Toma, nu se prea auzea de poetul național, dar a răzbătut din sală „cel mai mare poet român”. Cine a răspuns? Este împins în față „navetistul”, îmbrăcat tare sărac. Iată premiul tău, zice Destelnica: o cutie de bomboane. Era o cutie cu capac din tablă rombică, destul de frumos colorată și, care...

costa 6 lei. Pentru Trică era o valoare, pentru că el căra în fiecare zi câte 1 litru de lapte pentru 0,50 lei, cei 6 km. O valoare pe care a consumat-o imediat cu colegii de clasă care i-au și smulso, și, cu chiu cu vai, i-au lăsat și lui o singură bomboană.

CARTE: *Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare*, Ed. Pim, Iași, 2013 – 172 p. Liceul „Alexandru Vlahuță” – Podu Turcului).

Elev la Podu Turcului – cu șapcă, 1959

Motto: *Liceul era mare performanță atunci...*

12. Liceul de la Podu Turcului, iubire, agricultură și speranță.

Cine spune că n-a iubit în timpul Liceului ori minte, ori a fost foarte chinuit, ori a avut un suflet sărac-sărac. Un tânăr care navetează 6 km dus și 6 întors și pe deasupra o traistă cu cărțile (nu neapărat de școală pentru că erau bibliotecile cu carte sovietică-eroică) și cei 2 litri de lapte la

cls a VII-a

abonament cuiva dintre târgoveți, cu cele mai puține absențe la școală, cu vizită la hidrocentrala de la Bicăz în clasa a VIII-a, participant la toate concursurile literare și care în 3 octombrie 1957 debutează în ziarul Steagul Roșu-Bacău (art. „*Bibliotecarul n-are timp*”) compunând sau citind chiar și în timp ce păzea vacile, mare meșter la coasa cu hreapcă, într-o bătălie crâncenă pentru a învăța (ca să scape de agricultură, dar student în 1961 la Institutul Agronomic Timișoara), un tânăr exaltat cumva chinuind metaforele pentru a-i intra în grații unei frumoase

îndrăgostite de profesorul de istorie, pus să muncească până la epuizare ca să crească anual vițelul cu care să-și plătească școala... poate acesta să fie un portret. Se împlinește cu reușita, marea reușită de la Examenul de maturitate, când, la Adjud (că la Podu era doar o clasă) a fost printre cei 7 (din 31) care au luat „maturitatea”/BAC-ul de azi. Portretul nereușit de mai sus se completează cu tot felul de întâmplări, umilințe, sărăcie, evident cu încorporarea sa în armată, la Tg. Mureș, unde la 1400 de soldați erau doar doi cu liceul (și aici a învățat noaptea în clubul ofițerilor, cu colegul său Mihai Serghie, să reușească la Facultate), dar mai ales cu descoperirea lumii reale (câte scrisori ale lui sau scrise pentru alții ca să constate trădarea iubirii adolescente!!!, sau mâniarea țăntelor sub focul tunurilor, mitralierelor, grenadelor, sau aplecarea/dotarea pentru transmisie în morse), atâtea necunoscute fiului de țăran.

CĂRȚI: *Liceeni la Podu-Bacău*, Ed. PIM, Iași, 2019 – 204 p; *Prima clasă/Personalități*, Iași, 2014.

Insertiv 7: Înființarea TVR

O cucerire tehnică pentru schimbarea omenirii:

Pe data de 30 octombrie 1937, inginerul Cristian Musceleanu creează primul post experimental de televiziune din România, la Universitatea Politehnica din București. Optsprezece ani mai târziu, pe 21 august 1955 la ora 20.00, începeau transmisiunile experimentale regulate de filme și cronici de actualități făcute de Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor de la Poșta Vitan din București, cu un emițător de 2 KW și o singură cameră construită prin forțe proprii de către inginerii români.

Oficial însă, prima emisiune profesionistă de televiziune din România a avut loc în noaptea dinspre 31 decembrie 1956 - 1 ianuarie 1957, din primul sediu al Televiziunii, din Floreasca, strada Molière, nr. 2. Antena și emițătorul de 22 KW fuseseră montate pe 14 decembrie 1956 pe Casa Scânteii. Amenajarea studiourilor nu era gata, încăperile nu erau încă tencuite, ferestrele nu erau montate, dar cum trebuia respectat planul cincinal care prevedea ca televiziunea să funcționeze în anul 1956, emisia a fost pornită pentru o noapte. Transmisia era recepționată pe atunci numai în București, pe câteva sute de televizoare, importate din URSS pentru personalitățile momentului. Aproape întreg programul era înregistrat pe film de 35 de milimetri. După un reportaj realizat de Alexandru Stark a urmat filmul „O noapte furtunoasă” și salutul lui Petru Groza, pe atunci președintele Marii Adunări Naționale, cu prilejul Anului Nou. (Wikipedia)

Motto: *dintre visurile adolescenței*

13. Debutul în jurnalism: oct. 1957.

Greutățile războiului, neștiința de carte, sărăcia moldovenilor erau handicapuri serioase pentru cultura, învățământul, știința românească. În mediul sătesc era la mare putere „banca minciunilor”, modalitate puternică de transmitere a tradițiilor și culturii populare, rar politică (în șoaptă), iar ca sporturi popicele, candrelul, trântele, trasul cu arcul, trasul de frânghie.

Era mare, mare nevoie de ziariști, așa că a fost o ofertă națională, ca invitație de a scrie despre noua orânduire

socială, ori despre schimbarea vieții oamenilor momiți ori obligați la colectivizare și socialism. Se auzise de școala de poezie, 1954.

Ziarul regiunii Bacău „Steagul Roșu” a întreprins mai multe campanii pentru atragere de corespondenți, așa că în oct. 1957 apare și primul articol „Bibliotecarul n-are timp” după o relatare prin telefon, la Bacău. Se

**La debutul în presă,
oct. 1957**

acceptau telefoanele cu taxă inversă și orice fel de corespondență, după care se fabricau după cerințe articolele. În anii următori D. V. Marin a publicat mai multe articole în ziar, fapt care i-a atras nu neapărat considerație și respect cum ar fi fost normal, ci izolare și suspiciune, pentru că oamenii nu erau de loc de acord cu dezvăluirile din viața lor, și pentru propaganda socialistă apăsătoare a întregului aparat politico-administrativ, deci și a ziarelor.

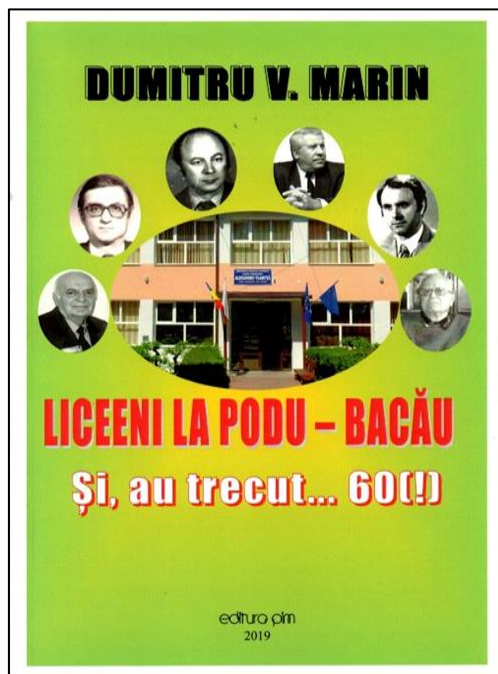

Din presa comunistă, 1965

Motto. *Cu mămăliga-n traistă.*

14. Gimnaziul ca școală generală, în permanența navetei. Giurgioana avea populație școlară foarte numeroasă în anii de după Război, cu clase primare I-IV paralele și în două serii, cu 1-2 învățători, local propriu încă din 1906. Așa se face că odată cu băiatul cel mare al lui Vasile Marin I au plecat la Gimnaziu (devenit școala generală) 93 de copii. Dintre aceștia singurul care a terminat liceul și apoi facultatea de filologie a fost acesta. În toți cei 3 ani de școală generală a făcut naveta exact 6 km (bornă era în fața școlii, și în fața porții casei) și cărând 1-3 litri de lapte la abonament, și susținând examene anuale și clasându-se printre cei mai buni elevi. Era o instabilitate înfiorătoare, cu tot felul de personaje fără studii care au ajuns profesori, iar elevii erau ultraselecțati pentru că erau mulți (4-5 clase) iar în clasa a VIII-a au ajuns, admiși cu examen, doar 31. Era o sărbătoare când punea în traista cu cărți o felie de „pandișpan” adică felii de mămăligă coaptă pe plită, pentru că altfel doar „huchiumul” (boțul) de mămăligă goală îi conferea energie pe traseul Giurgioana-Podu Turcului, pe orice vreme, așa că avea cele mai puține absențe și dacă întârzia din cauza vremii, putea intra imediat în oră, niciunaltul nemaiavând acest drept. Învățăământul avea o autoritate socială cu totul deosebită, în acele condiții când țara făcea marile eforturi pentru școlarizare și

alfabetizarea populației. Și în România stalinismul era în floarea lui, trebuia achitată imensa datorie de război, chiar dacă în anul 1946 a fost una dintre cele mai mari secete din toate timpurile. Țăranii obișnuiți nu-și puteau trimite copiii la școală, mai ales în condiții de navetă pentru că nou-formatul internat de la Podu Turcului avea o capacitate redusă pentru toată Valea Berheciului și Valea Zeletinului. Desființarea chiaburimii a însemnat și înlăturarea unor copii foarte buni la învățătură din sistemul școlar. Greutatea școlii cădea pe umerii părinților, chiar cu copii excepționali în școală.

Motto: *La moartea lui Stalin*

15. Jale... și nu prea!

La moartea lui Stalin, pe 5 martie 1953, populația satelor și a târgului adunată în coloane lungi-lungi, trecea prin fața tabloului îndoliat al generalisimului vărsând lacrimi „amare” și oftând. Era impresionant să vezi șirurile de oameni plângând în hohote, suspinând mai ceva ca la priveghiurile din familia lor, supravegheați de miliție, și de „organizatori” care vorbeau despre grija și darurile poporului sovietic și ale generalisimului pentru poporul român. Era timpul în care lumina venea de la Răsărit. Și elevul care în clasa a IV-a scrisese coli cu mulțumiri pentru Stalin sub îndrumarea învățătoarei, mulțumiri pentru viața nouă, a trecut prin fața portretului, dar nu a plâns ca ceilalți pentru că tatăl său, Vasile, îi blestema mereu pe ruși că l-au rănit și că i-au luat averea lui și a mai multor oameni din sat, că le-au impus cote mari (un kg de grâu era 0,03 lei, o pâine 0,40 lei, vitele se predau la ORACA, obligatoriu).

De menționat că în toată România s-au organizat astfel de jelanii exprimând jalea publică a unui neam recunoscător pentru viața nouă care se construia, că de la 1 mai 1949 se înființaseră primele GAC (Gospodării Agricole Colective) dar în raionul Zeletin abia se înființaseră Sovromtransporturile cu vestitele camioane Ural și tractoare pe șenile. Jurnalele de dinaintea

filmelor erau pline de mulțimi plângânde după o asemenea mare pierdere a umanității (!).

Ce a urmat după moartea lui Stalin, nu era treaba elevului navetist care trebuia să pască animalele, să învețe bine, să citească marea literatură sovietică (un aviator fără picioare, tot doboră avioane hitleriste, altul Cikalov, trecea cu avionul printre pilonii unui pod, se pomenea de Șoseaua Volokolamscului și multe alte fapte de vitejie sovietică). Literatura română se mândrea cu poezia lui A. Toma, Mihai Beniuc și câțiva prozatori (printre care M. Sadoveanu cu „Mitrea Cocor”), azi dispăruți din istorie. Textele din manuale erau selectate din literatura sovietică, istoria românilor era re-scrisă de Mihail Roller, erau traduse numeroase manuale și la alte obiecte de studiu.

Alte câteva „amintiri uitate” de pe atunci:

...Copilul de 10-11 ani a suferit de boala „ducă-se pe pustii” care se manifesta prin amortirea fălcii drepte și a limbii, înțepături, oarecare înconștiență. Nu știu dacă era temuta epilepsie, dar leacul a fost oferit de un bătrân pricăjit și sărac din Lehancea care rostea un descântec ținând în mână o nuia de sgorghin (măceș) curățată de țepi, bombănind toată noaptea și „lovind pe necuratul”. Nici astăzi, la multe zeci de ani de la dispariția bolii nu știu ce categorie de suferință era. Cert, a dispărut prin descântec.

...Pe la vreo 11 ani, a înțeles câte ceva și cum e cu sexualitatea. O verișoară de 18 ani cam buzoasă dar tare frumoasă, care-l striga „Ticăle” și-l mângâia mereu, a venit în vizită când era singur, a intrat în odaia de curat, i-a tras pantalonii jos, apoi și-a scos chiloții și s-a năpustit amarnic cu organul său asupra șurubelului acestuia. De ce îl săruta și-i sufla în ureche, după ce l-a excitat, și apoi ea a avut orgasm, gâfâind, nu prea era de priceput...Nuța a plecat cu un jandarm tocmai în Oltenia la Hopuri, și nu s-au mai văzut niciodată, dar băiatul a rămas cu senzațiile specifice multe luni de zile.

Toată adolescența băiatul a visat la repetarea senzațiilor.

...Grupul de copii din sat era, de regulă, condus de Trică, așa că s-a organizat pentru furat cireșe, la furat struguri nobili din singura vie nobilă din comună, la prins păsări și iepuri etc. Dar și la sprijinirea treierişului care se termina abia prin luna decembrie. Cel mai plăcut era „la tăraș” adică la transportul paielor de la batoză la locul întocmirii șirei, în rând cu ceilalți. Marea libertate a copiilor era să se arunce fără griji pe paiele înfoiate și să se hărjonească până seara

**Cea mai veche cruce din
cimitirul Giurgioana**

târziu, când nu ploua, că dura luni de zile. În hărmălaia din preajma batozei oamenii înnegriți de praf, se înțelegeau prin semne, dar între șirele înalte de paie era liniște, iar puieganii se repezeau să sărute fetele care veneau să-și recunoască paiele. Nu au fost violuri nicidecum.

...Dintr-un gest copilăresc, elevul de gimnaziu a sustras, deslipind mai multe afișe de pe garduri care prevedeau încheierea treieriișului pe 22 septembrie, iar acum era aproape de Crăciun. Neavând unde să le ascundă le-a pus în golul făcut în fân de vitele scăpate la stog. Dacă ar fi fost descoperite la percheziția făcută de milițieni, acasă, copilul poate n-ar fi făcut, dar tatăl, Vasile ar fi făcut foarte mulți ani de pușcărie, prigoana comunistă fiind maximă atunci.

...Plecat în dimineața zilei de 8 noiembrie 1955, de Sf. Voievozi Mihail și Gavril, cu căruța plină de grâu, cam 1000 de kg., cotă, la Glăvănești, unde era un siloz, la intrarea în sat venea o căruță cu paie, deci voluminoasă și Trică ducea vitele de frânghie, lângă jug. Vaca din stânga s-a dus înspre paie să se scarpine, băiatul a fost răsucit și aruncat pe proțap apoi între roțile căruței, și doar pentru că a avut o zvâcnire conștientă roata din stânga față nu i-a tăiat gâtul, dar nu și-a mai putut feri ambele picioare, astfel că cel drept a fost rupt și cel stâng călcat doar pe călcâi. Tatăl, care era în spate de vorbă cu un cetățean, a venit repede, l-a dus la un

cetățean din Glăvănești, l-a frecat cu țiucă, apoi au plecat la siloz. Până seara piciorul drept s-a umflat cât o cofă mare, abia a doua zi a fost pus în ghips de Costică Balan, pentru bandaj a fost ars un cap de câine, cenușa amestecată cu praf de cărămidă, spânz și câlți, s-a înfășurat împrejurul piciorului. Trei săptămâni, a lipsit de la școală, era în clasa a VIII-a și niciodată n-a mai priceput ce înseamnă algebra.

...În aceeași seară a plouat mult, iar noaptea târziu, l-au văzut pe Gheorghe-fratele mic din cei 3 după mamă care atunci era încorporat în armată.

La retragerea armatei ruse (1958) elevul de la liceul Podu, păzea vitele prin pădurea Necorița, la vestul Giurgioanei. Pe drumul îngust spre sat, ducea vreo 18 capete de vite, viței, oi, spre casă, deci era după amiază târziu. Dintr-odată au apărut într-un nor lung-lung de praf, mai multe motociclete cu ataș, cu soldați cu mitraliere de gât, care au împrăștiat animalele prin desișul pădurii. Era teama mare că rușii pot captura orice animal pentru bucătăriile lor de campanie din pădurea Necoriței, pe care, la venire, au culcat-o la pământ într-o singură noapte cu tancurile lor, dar apoi și cu muzică revărsată din sute de difuzoare speciale întreruptă de anunțuri gen, trăiască prietenia, ori frăția, dintre popoarele sovietic și român. Se aminteau și scriitori ruși, dar și mari fapte de eroism sovietic împotriva nemților învinși.

Pe dealul dintre Podu Turcului și Căbești a fost instalat un Punct de observație (OILA) cu un proiector de urmărire care brăzda cerul dar și suprafețele dimprejur pe distanță de peste 12 km, semănând teamă și înfiorare printre oameni (seara).În lumina acestui proiector, am văzut o bătălie aeriană în zori de zi și căderea unui bombardier, explozia lui, lângă apa Zeletinului.

Destul de repede s-a scos și pregătirea premilitară.

Ofițerii ruși nu s-au purtat urât la retragere de pe teritoriul românesc, iar soldaților nu li se permitea să plece din preajma corturilor. În satele moldovene era o frică teribilă de ruși. După retragerea ocupanților (convinși fiind de implantarea definitivă a socialismului sovietic) în învățământ s-a trecut la notarea tradițională de la 1 la 10, și nu de la 1 la 5, cum impuseseră sovieticii.

Administrația pe raioane și regiuni, era de aceeași sorginte, s-a schimbat în febr. 1968, prin noua organizare teritorial-administrativă.

Armată rusească de ocupație, după WW2

Sursa foto: InfoCultural.ro

INSERTIV ... 8

RETRAGEREA ARMATELOR SOVIETICE.

În memoriile sale, Nikita Hrușciiov a menționat faptul că, în anul 1958, pe teritoriul românesc staționau una sau două divizii sovietice de tancuri și o divizie sovietică de infanterie. În realitate, în România se afla „Armata Mecanizată Independentă”, având în compunere: o divizie de tancuri în Banat (Timișoara, Arad, Radna și Lipova) cu un efectiv de 9.657 militari și civili cu 313 tancuri, o divizie mecanizată în Poarta Focșanilor (Focșani, Râmnicu Sărat, Brăila, Galați), având 9.062 militari și civili cu 187 tancuri, o divizie mecanizată în Dobrogea, având 11.133 militari și civili cu 187 tancuri, un regiment de tancuri în Muntenia (Ploiești, Bascov, Crângul lui Bot), având 1.402 militari și civili cu 94 tancuri și 6 unități de aviație, având 2.957 militari și civili. Forțele sovietice staționate în România cuprindeau în total 34.211 militari și civili cu 781 tancuri T-34. Ca urmare a acestei retrageri, România a devenit singura țară din Tratatul de la Varșovia pe teritoriul căreia nu se aflau trupe și baze militare sovietice.

Retragerea rușilor, despre care nu s-a vorbit și scris mai de loc, prin efectele asupra economiei țării, culturii, învățământului, etc., a însemnat dezvoltare însemnată (chiar când mai plăteam despăgubirile de război), pași pentru independență și păstrarea identității naționale.

Așa cum am simțit ca persoană, a dispărut apăsarea, stresul, amenințarea cotidiană, cred, specifică tuturor țărilor ocupate (și populațiilor respective) și pașii spre libertatea oamenilor și a țării. Numai că ideologia implantată până atunci a proliferat până în 1989.

Subliniem că importanța plecării rușilor este mult, mult mai mare decât s-a dezbătut la noi, sau o percepem astăzi de pe poziția democratică a acestui timp.

Ca act istoric, evacuarea armatelor de ocupație, a fost de o importanță mult mai mare decât, de pildă, abdicarea regelui, acordarea premiului Nobel, zborul în cosmos. Fără treapta aceasta nu erau posibile cele legate de rezistența lui Ceaușescu, decuplarea de Tratatul de la Varșovia, chiar Revoluția de la 1989.

**Plecarea ultimului contingent de ruși
din România postbelică**

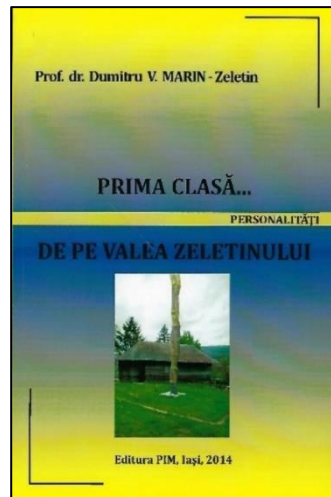
sursa foto EvenimentIstoric.ro

Motto: *ai carte...*

16. Bacalaureatul.

Vara lui 1959, Adjud.

Vasile Marin și-a sacrificat și cămașa de pe el, ca fiul său să învețe carte: până în clasa a VII-a a fost printre premianți, la Liceul Podu Turcului printre cei bunișori, uimindu-i pe toți când, cu atâtea greutăți întâmpinate, la Adjud, a absolvit Examenul de Maturitate (= Bacalaureatul, 7 din 31, mare, mare performanță, atunci, în 1959), comparabilă cu o altă premieră: a fost cu primul doctorat din aria celor 7200 de km pătrați ai Văii Zeletinului. Între Giurgioana și Adjud erau 27 km așa că timp de o săptămână și ceva cât a durat examenul de maturitate candidatul a dormit pe scânduri într-un garaj al unității de pompieri, plătind puțin, mâncând puțin și încercând să învețe cât mai mult. Se dădeau 3 probe scrise, la română și 2 matematică și 6 probe orale, la istorie, geografie, română, matematică, limba rusă și biologie. Cele orale s-au dat într-o singură zi, în fața unei comisii de 7 profesori de la liceele din raion, condusă de un universitar. Era un examen foarte greu la care reușeau aproximativ 10-12% din toată țara, iar cei de la Podu Turcului erau cotați sub 3%. Au reușit 7 din 31

(22%), deci ceva mai mulți, cu surpriza surprizelor, navetistul de la Giurgioana.

CARTE: *Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 2014, p. 194).*

Să realizați raritatea și importanța absolvirii liceului cu bacalaureat, vă destăinuiesc un fapt public: Noul contingent de la UM.01244 din Tg. Mureș unde în sept. 1959, am coborât după înrolarea în armată, cuprindea 1400 de recruți, dintre care doar 2 aveam liceul, eu și Mihai Sârghie, colegul meu de bancă, nimeriți în aceeași unitate. El a ajuns la D.S. (documente secrete), iar eu care am ieșit la raport imediat să merg la aviație, am ajuns la grupul OILA, cel care se ocupa de transmisiuni și observare aeriană. Aici, am învățat, printre altele, alfabetul Morse și am ajuns radiotelegrafist de clasă.

Ar mai fi o scurtă poveste și cu obținerea Diplomei de Maturitate (Bacalaureatul), calitatea învățământului de la singurul liceu din raion fiind considerată slabă. Înainte de plecare, se puneau pariuri că vor reuși cel mult 5 și în nici un caz navetistul de la Giurgioana. Am dormit într-un garaj de pompieri, am mâncat o dată în zi pâine veche goală, am dormit puțin în săptămâna cât au durat examenele. Era să mă înec într-un ghiol din pâraul Troțuș, lângă Adjud. Când am plecat din sat, împreună cu tata, cu bagajele în parângă, ne-a apucat o ploaie zdravănă, și eram mirat că acesta nu se întristează, ci...invers: „când te apucă ploaia la drum, ai noroc”. Și

am avut, am știut toate subiectele, am luat note mari, cea mai slabă fiind la limba română (ultimul examen, cu un mustăcios rău, din cei 7), în seară foarte târzie, ultraobosit, flămând, epuizat.

**Grup de elevi, șc.
Măcărești/sus Chirica C**

Când am văzut lista cu cei 7 admiși din cei 31, am șters-o repede spre Giurgioana, unde tatăl meu păzea oile și abia mă aștepta, deși nu părea a se bucura prea mult, de fapt era fericit.

Am funcționat o lună de zile ca profesor suplinitor în satul Buda-Corbița-Vrancea, și pe 14 octombrie 1959 am fost încorporat și trimis la Tg. Mureș – tancuri. Am fost eliberat cu ordin special 0016, semnat

de Gheorghiu-Dej, pe 26 sept. 1961, pentru că am reușit la facultate, Agronomia din Timișoara.

Dintre etape... Prigoană comunistă pentru legionarii și fii lor: Istoriografia noastră ar putea avea un capitol aparte și foarte mare legat de vânătoarea în exces a legionarilor, cu care prilej erau întemnițați și alți

indezirabili. Cu sau fără denunțuri (ca să-și facă viața mai ușoară denunțătorii erau foarte mulți) cei bănuți că ar acționa împotriva instaurării comunismului erau ridicați cu duba, masacrați, împușcați chiar, iar copiii lor erau exmatriculați și interziși în școli. Iulia și surorile sale, Cernat (Vasile) din Țepu au parcurs acest coșmar, deși Vasile Cernat era doar împotriva colectivizării, condamnat și ani buni ținut în mai multe pușcării.

Faptul că Vasile Marin I era membru de partid din 1946, era un țăran mai mintos care a înțeles mersul vremurilor, i-a ajutat pe toți copiii lui care au putut urma școlile, deși putea fi oricând declarat chiabur. Copiii lui cu Mărioara (Trică, Gheorghe, Victor) au fost remarcați-merituoși și în timpul studiilor gimnaziale ori liceale.

Mărioara și Vasile Marin, 1966

Motto: *La datoria clipei/ ostășească,
transmissionistul...*

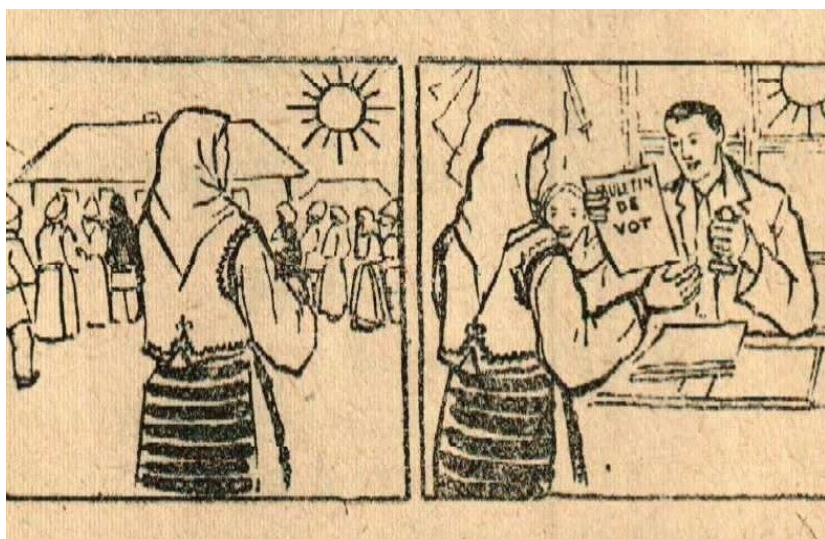
17. a. Radiotelegrafist 1, în timpul conflictului din Cuba.

Prin forța împrejurărilor, în armată, caporalul ajuns radiotelegrafist de clasă (puteam prinde 180 de semne morse pe minut, nu numai 90), și folosit de Marea Unitate din Tg. Mureș pentru transmisii importante; cu tancurile gata de deplasare. Nopti în aplicații, alarme, tot felul de ordine în raport cu ce venea de la Moscova. „Băteam în pas de front când am auzit că Iuri Gagarin a zburat în cosmos, cu relatări din oră în oră la radio. Criza rachetelor s-a desfășurat sub ochii mei, care am transmis continuu multe mesaje cifrate în țară și străinătate. În unitatea noastră era o atmosferă de război, mare îndoială că vom fi liberați. Ca o culme a coincidenței, la ultima deplasare în Canada m-am întâlnit cu un colonel (un negru, Victor) din armata SUA care recepționase și decriptase dintre mesajele transmise de mine, reproducând QSL-urile timpului pentru recunoaștere (uimire mare). Dacă pornea atunci războiul cine știe ce se întâmpla în lume. Se transmiteau ordine, dar și putea greși grav, să provoace un conflict mondial?!”.

CARTE: *Învățăământ și merit vasluian (eșantion din învățăământul românesc)* (I), Ed. PIM, Iași, 2016 – 154 p.)

17. b. COLECTIVIZAREA AGRICULTURII

Transformarea agriculturii românești, până atunci bazată pe proprietatea țărănească, pe loturi fărâmițate, adesea slab productive și lucrate cu unelte rudimentare (deci recolte slabe, ori pârloage) în loturi mari și lucrate mai bine, s-a realizat în două etape: 1) crearea întovărășirilor agricole și (2) și înființarea Gospodăriilor Agricole Colective (GAC) care exploatau pământurile proprietate ale țăranilor alături de Gospodării Agricole de Stat (GAS) care exploatau terenurile confiscate de la boieri și chiaburi, ceva mai mult sprijinite de stat, ca avere a acestuia. Întovărășirile agricole s-au transformat în GAC și apoi în Cooperative Agricole de Producție.

Insertiv 9: Colectivizarea agriculturii

„Partidul Comunist Român a desfășurat, în perioada 1949–1962, procesul de colectivizare. Acest proces a dus la confiscarea aproape în totalitate a proprietăților agricole private din țară și comasarea lor în ferme agricole administrate de stat. Țăranul român a fost transformat în muncitor la stat dar pe propriul pământ. În linii mari, colectivizarea agriculturii în România a fost similară cu cea efectuată în URSS. În ambele, colectivizarea a presupus înglobarea terenurile agricole ce puteau fi adunate într-o fermă colectivă”(net).

Dar colectivizarea încheiată oficial în 1961, cu mare fast în Marea Adunare Națională, a însemnat practic schimbarea proprietății asupra pământului, munca în colectiv a întregii categorii (Vasile Cernat din Țepu nu s-a înscris în colectivă... și a făcut la pușcărie...!). La Măcărești – Iași erau 2 gospodari particulari, izolați, sabotăți, huliți de consăteni). Dumitru V. Marin, profesor suplinitor la Școala Sticlăria, com Scobinți-Iași, a fost scos de la ore și trimis cu comisia de colectivizare, care purta cu sine hârtii gata completate și pe care-i întâlnea sau îi găsea acasă le înmuiau câte un deget în cerneală și cu forța le imprimau degetul într-un fel de satisfacție: „gata, de acum ești colectivist!” Mulți țărani au fugit la orașe să-și piardă urma, dar copiii lor au fost dați afară din școli.

Niște cetățeni s-au ascuns în glugile de coceni, și depistați fiind, au fost schilodiți pe loc, pentru că se înfingeau răngile de fier și chitonagele printre maldărele de porumb(-coceni), și nu se opreau la strigătele ascunșilor: „ne păcălești tu pe noi, mă?” Și străinii de sat îi loveau cu mare cruzime. Am fost martor!

Toți au depus atelajele, animalele de muncă, pământurile, și au devenit muncitori cu ziua pe terenurile lor de până atunci. Printre cei nevoiți să intre în CAP cu atelaje (boi, căruță, plug, grapă etc.), cu pământul copiilor lui Buhnîlă și cele 7 hectare ale sale, a fost Vasile Marin poreclit Clisoî, nevasta Mărioara și toți copiii. Au evitat astfel izgonirea copiilor din școli. Dumitru, Gică și Victor făceau zile-muncă mânuind atelajele, îngrijind vitele dar și la arături, grăpat, transport diverse materiale.

Cum să nu fie considerată „colectivizarea” ca schimbare socială fundamentală în toată țara? Doar prin munți au mai rămas „particulari”, oropsiți și la marginea societății, oricâtă dreptate ar fi avut.

Colectivizarea agriculturii a fost o importantă etapă socială și un moment de cotitură în istorie.

Familia lui Vasile Marin II, adică soții și copiii au muncit susținut în C.A:P., cu număr mare de zile-muncă, capul familiei ajungând șef de echipă, brigadier, paznic, iar fiul cel mare a Mărioarei, Vasile Buhnîlă a

ajuns Președinte (și contabil) al CAP Giurgioana și Primar al comunei Lehancea. Copiii lui Vasile Marin, școlari și minori aveau grijă de animalele casei (vaca cu lapte n-a lipsit niciodată din gospodărie), dar făceau și zile muncă la CAP, de unde se primeau periodic produse agricole și câte 5 lei de ziua muncă, dar, cu principala obligație, învățătura. Cotele și impozitele erau pentru toată lumea.

Existau atât de multe probleme organizatorice și financiare, încât niciodată nu s-a ajuns la rezolvarea lor.

Un fel de întrebare: cum a participat copilul de școală la acest Război? Răspunsul simplu: nu a contribuit și el la achitarea datoriilor de război, cu totul împovărătoare atunci? N-a păzit, crescut, animale, n-a cultivat pământul, n-a suferit? Minorii aceluși timp nu s-au bucurat de nici o înlesnire față de cei mai mari, nu se putea și nu exista grija pentru minori.

Comasarea terenurilor agricole este un fapt prezent și în 2025 (după o perioadă de re-împroprietărire a țăranilor, după 1989), dar prin arendarea la întreprinzători privați care știu să scoată producții mari prin mecanizare, irigare și chimizare. În teorie același lucru se urmărea și prin Gospodăriile Agricole Colective (GAC) de atunci, cu finanțarea statului, dovedită imposibilă chiar prin împrumuturile de la sovietici și întreaga politică agricolă socialistă.

INSERTIV 9 bis: Colectivizarea agriculturii.

Prim Ministrul Ion Gheorghe Maurer:

„Numeroși țărani, în general cei înstăriți, s-au opus colectivizării, astfel că autoritățile comuniste au recurs la represiuni violente, deportări, arestări și confiscări ale întregii averi a celor vizați. Tot Ion Gheorghe Maurer, despre deportați declara, după 1989, următoarele: „... Mie nu mi s-a spus niciodată că țăranii bănățeni au fost

**Prim Ministrul Ion
Gheorghe Maurer**

strămuțați în Bărăgan din cauza lui Tito! Mie mi s-a spus că au fost deportați în Bărăgan acei țărani care se împotriveau... colectivizării. Mi s-a părut ceva mai bine decât să fie trimiși în închisoare.”

Colectivizarea a fost o formă de luptă de clasă la sate, dar și un instrument de represiune împotriva unor categorii etnice precum: români, basarabeni, bucovineni și macedo-români, refugiați din teritoriile cedate de România, în 1940, Uniunii Sovietice, respectiv Bulgariei, sârbi, germani. Colectivizarea a cuprins și anumite

categorii religioase, în special greco-catolicii, Bisericii Greco-Catolice i-au fost confiscate proprietățile.

În România, agricultura reprezenta principala ocupație economică în perioada imediat următoare celui de al Doilea Război Mondial, țărănimea

**Întreruperea treierii
pentru lectura obligatorie a ziarului Scânteia**

reprezenta aproximativ 75% din populația țării. Comuniștii au fost preocupați încă de la început de acest segment al economiei, astfel că guvernul Groza a dat o nouă reformă agrară, care urma să lovească în marile proprietăți funciare, iar pe de altă parte să atragă voturi pentru comuniști la alegerile ce urmau să fie organizate. În urma acestei reforme 1.057.674 ha de pământ au fost date în proprietatea a 796.129 de familii.

Colectivizarea agriculturii s-a produs pe fondul fărâmițării marilor și ulterior micilor proprietăți agrare, dar și a crizei agriculturii din perioada războiului. Comuniștii erau convinși că micile proprietăți agricole sunt nerentabile. Aceștia considerau că soluția o reprezenta numai exploatarea agricolă pe suprafețe mari și că statul este sigurul care are forța de a gestiona proprietăți mari și să le administreze eficient.

Înainte de colectivizare Partidul Comunist, cel puțin la nivel propagandistic, susținea mica proprietate agricolă, fapt demonstrat mai ales din broșurile electorale. Acesta a fost un prim pas, pentru ai atrage pe țăranii săraci de partea lor, ulterior urmând să desființeze și mica proprietate, lucru mult mai ușor de realizat. Referitor la această problemă, Ana Pauker afirma că „e și azi un mic capitalist, în felul lui, țăranul individual mic burghez”. Inițial comuniștii au câștigat susținerea țăranilor săraci pentru a-i întoarce împotriva țăranimii înstărite.

Sistemul cotelor

Regimul comunist a introdus regimul cotelor pentru ai forța pe țăranii înstăriți să-și abandoneze pământul, să-i ruineze, dar și pentru a compensa lipsa de alimente din orașe și necesitatea plății de despăgubiri de război Uniunii Sovietice. Sistemul cotelor presupunea ca țăranii să predea statului o parte semnificativă din producția gospodăriilor lor, uneori mai mare decât producția. De cele mai multe ori, țăranii erau lăsați doar cu grâul de sămânță pentru anul următor, iar uneori nici cu acesta (net).

Pe 8 nov. 1955, elev în clasa a VIII-a, am dus cota de grâu la Glăvănești. În dimineața aceea m-a călcat căruța, seara, pe ploaie, fratele Gheorghe a fost încorporat; am stat 3 săptămâni în ghips.

**Manifestație pro-comunistă
din timpul colectivizării**

Motto: *O treaptă pentru valoare socială...*

18. Admiterea la facultate.

În fapt am fost student la 3 facultăți: în sept. 1961, la Institutul Agronomic din Timișoara, din vara lui 1962 la Facultatea de filologie din Iași, în 1976 la Facultatea de filologie București (limba franceză) concomitent cu programul la Doctorat la aceeași facultate. La oricare întâlnire cu prorectorul Alexandru Piru, critic literar de mare prestigiu, elevul lui G. Călinescu, cunoscut la studiu în sala Bibliotecii Academiei, acesta glumea: azi vorbim cu studentul sau cu doctorandul? Admis la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” – Iași, 1962, un an școlar, ca profesor de limba română și altele la Șc. Blaga-Bacău și Sticlăria-Iași. Admitere la Facultatea de filologie a Univ. „AL. I. Cuza” Iași (1962), în condiții de aspră-aspră concurență și foame cât încăpea. Nu mai erau burse ale Sfaturilor populare județene și nu se concura pentru bursă pentru că acestea se acordau la un plafon în funcție de medie. Marin D. a intrat cu bursă, din prima, după ce a trăit 3 săptămâni cât a durat admiterea cu 200 de lei, din care 160 costa dormitul. Cei 40 de lei au ajuns pentru pâine (0,60 lei) și roșii (0.40 lei pe zi), plus costul trenului. Doar către sfârșitul perioadei câte un blat la cantina studentască, între timp, prin incursiuni la ferma Galata, unde era șef de fermă un prieten din Sticlăria, Hriscu, ceva fructe, vin, struguri. Vinul și strugurii cărați cu „bomba” o sacoșă

din material impregnat împotriva ploii, ceva mai încăpătoare, cu o singură toartă, se dădeau la schimb pe pâine sau felul 2, pușinilor posesori de cartele de masă. Erau nevoi mari, sărăcie, foame, nesiguranță, umilință,

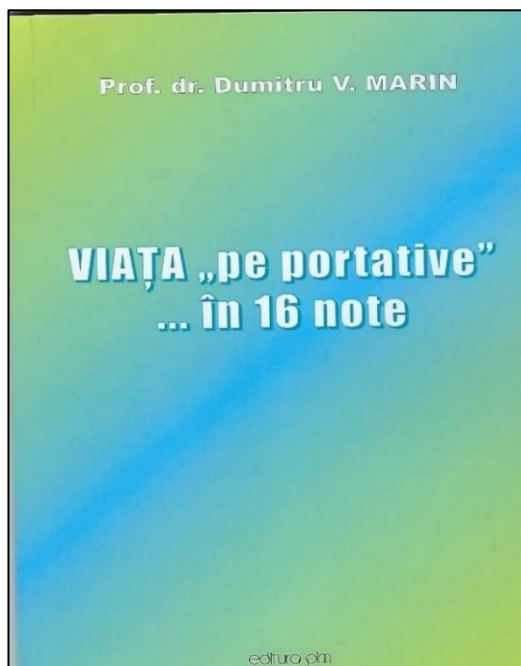
**Iulia MARIN și Dumitru V. MARIN,
64 de ani împreună.**

inclusiv epurarea legionarilor.

Între timp au continuat întâlnirile cu Iulia Cernat, cunoscută la Bлага, pe 2 octombrie 1961, învățătoarea fiind din Țepu, căsătoria survenind în 10 februarie 1963, la Giurgioana, cu nuntă și fanfară pe o vreme foarte căinoasă, cu viscol unic în Moldova care a întrerupt traficul de orice fel și a îngrămădit zăpada pe ulițele satelor, pe șosele, pe malul Zeletinului. Ca să

ajungă, pe la prânz, cu rochia ei de mireasă, Polixenia, sora Iuliei, a parcurs 27 de km de la Berheci la Giurgioana pe jos, pe viscol, pe accentuată epuizare. Pentru noi a fost cu noroc, mare noroc, iată, căsătoria durează de peste 60 de ani (3 copii, 9 nepoți, 2 strănepoți), și o stare materială bună. Familia D.V. Marin, 29 iulie 1986 – Vaslui Sus: Daniel, Sergius, Radu Cu lipsurile acelea mari-mari din epocă, mulți au abandonat facultatea. D.V. Marin „a făcut” două și un doctorat.

CARTE: *Viața „pe portative”... în 16 note*, Ed. PIM, Iași, 217, 78 p.)

Motto: *Printre cei mai răzbătători...*

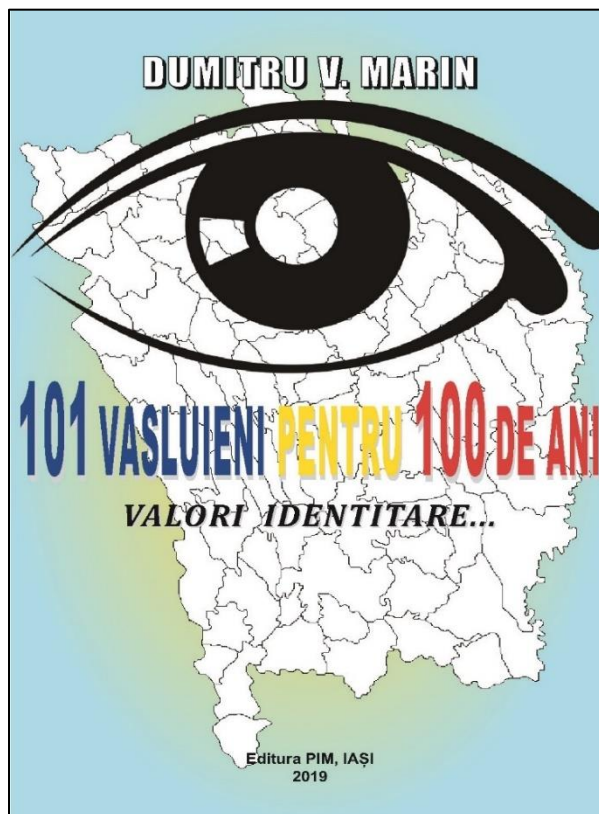
19. Popas în lumea de la țară.

„Țărănelul” din Giurgioana, trebuia să muncească, pentru a se întreține, chiar cu un cult al muncii infuzat de părinții harnici: Vasile și Tudora. A fost profesor „la țară” adică în satul Buda, (Corbița-Vrancea), Blaga, (Dealul Morii-Bacău), Sticlăria, (Scobinți-Iași), Șetrăreni/Stejarii, Țigănași-Iași, Măcărești, (Prisăcani-Iași), Văleni-Vaslui, a reușit prin concurs la Licee din Vaslui. A fost inspector cultural 5 luni în județul Vrancea și 4 ani în județul Vaslui, profesor de liceu la nr. 3, 2, 4 și LMK-Vaslui, director și absolut de toate la singurul grup de presă din județ începând cu 5 decembrie 1990. Școala Măcărești, azi. După care... a decurs călătoria într-o lume de pe 4 continente, în 32 de țări, când „plecarea” era cu probleme, niciodată cu dorința de a rămâne „afară”. Debut în ziaristică, oct. 1957, prima carte tipărită, în 1976, colaborări la aproximativ 40 de publicații, până în prezent 65 de cărți scrise + ziarul + revista + TVV + radio Unison + activitate pe net. Și + familia...

Mari prilejuri de mândrie: organizarea întâlnirilor promoției 1959, la 25, 55, 60 de ani, cărți consacrate momentelor și foștilor colegi, 14 Simpozioane Naționale și internaționale „Omagiu cărții și culturii vasluiene”, sute și sute de manifestări culturale publice în toată Moldova, aproape 21.000 de pagini de istorie

social-culturală locală, pentru recordurile mondiale, etc., Vaslui, = TVV, radio, ziarul, revista, Omagiu cărții și culturii vasluiene Ed. a XIV-a (2024). E clar că nu s-a speriat de greutate, că a învățat de la lume, de la personalități, din Biblioteci, din cărți. Emblematic: cultul muncii cu cartea.

Carte: *101 Vasluieni pentru 100 de ani*, Ed. PIM, Iași, 2019, 402 p.)

Motto: *Spre împlinire socială;*

20. Căsătoria

Se spune că norocul în viață e după cum ai noroc în căsătorie. Și cam așa și este. Noi, adică eu și Iulia, născută Cernat am avut noroc și izbândă unul cu altul. Ne-am cunoscut luni, 2 oct.1961, la Șc. Blaga-Bacău, unde am pășit ca profesor suplinitor pentru limba română, sport ș.a., pentru că școala era nouă. În curtea școlii neîngrădită,

era o groapă cu nisip unde învățătoarea îmbrăcată într-o rochie albastră, roasă în dreptul fundului, îi tot învăța pe copii cum să sară, să se întreacă și să performeze. Erau 3 fete și cu mine 4 care să avem grijă de educația celor peste 100 de elevi din clasele I – V. După 5 luni eu am plecat în județul Iași, după un an am reușit la Facultate (5 pe loc, la limba română), în 10 februarie

1963 am avut nunta cu fanfară la Giurgioana. Era o vreme super-câinoasă, adică un vâjgărau puternic sâmbătă 9 febr., zăpadă până într-un metru duminică, nădejde de participare mică, rochia de mireasă lucrată la București lipsă, rudele de la Țepu, lipsă.

Biata Polixenia, sora Iuliei-mireasa, a venit pe acest viscol de la gara Berheci de lângă Tecuci, până în Giurgioana pe jos, 27 km., cu bagaje și cu această rochie, plus pantofi, a ajuns în jurul orei 13, repede la biserică, repede la masă, urmare muzică și petrecere. Costul total 3400 lei care abia au ieșit la masa mare din noaptea târziu (exact plata fanfarei). Ne-am refugiat la Iași, unde proaspăta nevastă a dormit pe la colegele de facultate, apoi a fost angajată la șc. Miroslava, și Biblioteca Probota-Iași, unde am început să fac și eu naveta.

Am trecut eu la fără frecvență și am fost numit director la școala Șetrăreni, apoi la Măcărești-Iași, cu colegă, prof. supl. consoarta, pentru istorie-geografie-biologie, și care a reușit să termine 2 facultăți, la Bacău și Iași.

Am fost director de școală la Șetrăreni(=Stejarii), șc.Măcărești (6 ani) promovat inspector la Comitetul de cultură Vrancea (1969), apoi de la 1 martie 1970, la Comitetul de cultură Vaslui. Am avut noroc să nu mă înec între Prisăcani și Măcărești în marea inundație din 1970, singur-singurel, noaptea târziu pe malul Prutului.

Copiii s-au născut toți în aceeași clădire a maternității din Iași, toți duminică, în anii 1965, 1968, 1970, și m-au urmat la Vaslui, unde am muncit 4 ani la cultură ca inspector principal, 5 luni la Școala Văleni, restul la Liceele din Vaslui: Lic. de construcții (nr.3), Liceul de confecții (2), Liceul de chimie (nr. 4), prin concurs la Liceul Mihail Kogălniceanu până în 1990, când am înființat Studioul de televiziune și radio (5 dec. 1990). Toți, foarte buni la carte, Iulia a fost baza familiei și a succeselor, deși a făcut și cea de a doua facultate. Toate vacanțele eu le-am petrecut la Biblioteca Academiei Române, București...

OMAGIU

Doamnei profesoare dublu licențiate, IULIA MARIN

Cu o carieră în învățământ de peste 40 de ani, cu o activitate social-culturală de peste 50 de ani, și o prezență directă și indirectă în viața publică de peste 60 de ani, profesoara vasluiană Iulia MARIN merită pe deplin această recunoștință adusă la „vedere” publică din multiple motive.

Născută în satul lui Tudor Pamfile cu câteva zile înainte de izbucnirea celui de al II-lea Război mondial (11 august 1939), din familie de țărani mijlocași, dar aprigi aspiranți pentru cultura neamului, tatăl său, Vasile Cernat era șofer și agent sanitar iar mama,

Constantina (născută Mândru) era casnică dar cu o clasă de liceu la Tecuci, și o cititoare remarcabilă din literatura română. Așa se explică de ce toate cele 4 fete ale ei s-au preocupat și afirmat în cultură și învățământ.

Tatăl, unul dintre eroii supraviețuitori de la Cotu Donului (și eroul unor cărți), a fost un dizident cunoscut și a „locuit” în mai multe închisori comuniste, dar mama a avut grijă de educația fetelor care au terminat liceul și au

urmat studii superioare. Vasile Cernat a fost omorât de un vecin, în 1991, după ce așteptase atâtea ani, când liber, când în penitenciar, venirea americanilor, iar Constantina a muncit pe brânci să-și dea fetele la învățătură: Polixenia, Iulia, Elena, Niculina.

**Toate cadrele didactice ale
șc. Măcărești, 1969**

Iulia, căsătorită în 1963 cu Dumitru V. Marin a

Familia Marin în 1975

fost pe tot parcursul carierei o profesoară foarte apreciată (decorată de stat), după ce a absolvit Facultatea de istorie – geografie la Bacău și Istorie la Iași, profesoară și directoare câțiva ani la Școala gimnazială Văleni (a pus bazele noii școli), profesoară la Bălteni. Aici a înființat unul dintre cele mai importante muzee școlare din județ, ale cărei piese au fost aduse la Muzeul Județean Vaslui (1975).

A avut și are 3 copii, Sergius, Daniel, Radu, mândriile familiei pentru că toți sunt muncitori, cu funcții importante și afectuoși. E și mai mândră cu cei 9 nepoți și 3 strănepoți.

A fost alături de soțul său, în tot ce a realizat acesta, care zice totdeauna: „fără ajutorul excepțional acordat de doamna, nu aș fi reușit niciodată să realizez atâtea” (în plan social, cultural, jurnalistic, scriitoricesc și public).

Refugiată într-o neîntreruptă muncă fizică, „mâna de femeie” care a devenit, e foarte prezentă în familie, în sprijinirea activităților publice ale jurnalistului-soț.

Conjudețenii noștri nu realizează întotdeauna nici că a educat multe generații de copii, nici câte sacrificii și eforturi a trebuit să facă în cei peste 62 de ani de căsnicie împlinită, ca participantă directă și indirectă la viața comunității. Din modestie, profesoara merituoasă, mama desăvârșită, soția egală în eforturi publice, participanta la viața comunității nu și-a găsit notificări în presă dar e mult pomenită în cărți. Zice adesea: am făcut tot ce-am putut ca om, mă străduiesc să mai pot”.

Motto: *Un dascăl generos...*

21. Școli, învățătură, colaborarea cu somități: prof. dr. doc. Mihai Pop, Al.Piru, A.Fochi, Constantinescu.

Hotărât să-mi dau doctoratul în etnografie și folclor, încă din 1962, m-am axat pe studiul acestora și a operei lui Tudor Pamfile, consăteanul Iuliei. Așa că în fiecare vacanță școlară am studiat în sălile Bibliotecii Academiei Române, unde veneau și toate marile personalități bucureștene cu care n-am ezitat să comunic, unele ca universitarii Ov. Papadima, Adrian Fochi, Gh.

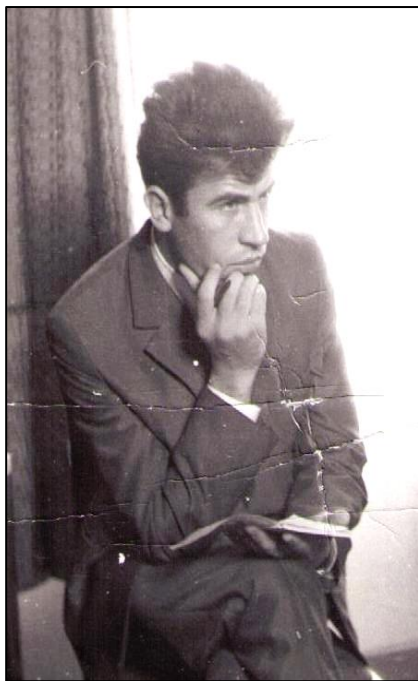

Mihai Pop

Vrabie, Al Amzulescu și mai ales prof. univ. dr. doc. Mihai Pop, director de peste 25 de ani al Institutului național de etnografie și folclor, marcându-mi viața.

M-am înființat la prof. dr. academician Mihai Pop, un ardelean nalt și vânjos de la care, după ore de convorbiri, am primit volumașul „Metoda de culegere a folclorului”, permisiunea de a-l vizita oricând, posibilitatea de a studia în Biblioteca Institutului de pe Nikos Belloianis 25. Profesorul Pop mă chestiona mereu în legătură cu folclorul obiceiurilor din Moldova, cel de sărbătorile Crăciunului, obiceiuri de nuntă ș.a. Între 1969 și 1974 eu am cules peste 3500 de texte de

plugușoare, colinde, conăcării, alte urături (intacte și astăzi) dar mai ales, sub îndrumarea lui Pop, care mă purta cu el la Sesiuni de comunicări și simpozioane prin țară (București, Craiova, Cluj, Timișoara, Târgoviște etc), am studiat în toate arhivele posibile din România, teme legate de folcloristica romantică de după Hasdeu, viața și opera lui Tudor Pamfile (exhaustiv), chiar cărțile din Fondul S ale BAR, prin ajutorul lui Adrian

**DV Marin inspector,
Onești 1971**

Fochi (autorul vol. de 904 pag., MIORIȚA) a cărei soție era custodele Sălii nr.1. Dl. Pop mi-a mijlocit vizitarea unor numeroase personalități, printre care fiul lui Tudor Pamfile, col. r. Ion T. Pamfile, Gh. Mândru, Gh. Vrabie, Ov. Bîrlea, Al. Amzulescu, Ioan Vlăduțiu, etc. 1971, l instruire/Onești

Am învățat mult și multe, probabil de aceea Pop mă primea chiar când era foarte ocupat și asistam chiar la

convorbiri intime și secrete, deci avea mare încredere în mine. Pregătirea doctoratului sub supravegherea sa a fost și o mare plăcere, el având experiența politică să mă ferească și pe mine. Recunoștința mea pentru dl. Pop este intactă și astăzi. Mi-a sădit încrederea că vor veni alte timpuri și la o ultimă vizită la domiciliul său de pe str. Cujbă, paralelă cu Polonă, la 94 de ani, a descris perfect evoluția folcloristicii, a politicii românești de după Revoluția din 1989. A fost un vizionar, a văzut lumea toată, a condus doctorate și mai ales acest Institut de folclor care ar trebui să-i poarte numele. Păstrez ca valoroase câteva dintre fotografiile alături de el și cărți cu autografe. Cred că a văzut ceva și din evoluția mea științifică, prin elevul său, prof. univ. dr. N. Constantinescu transmițându-mi ultimele sale indicații și acordându-mi doctoratul în știință.

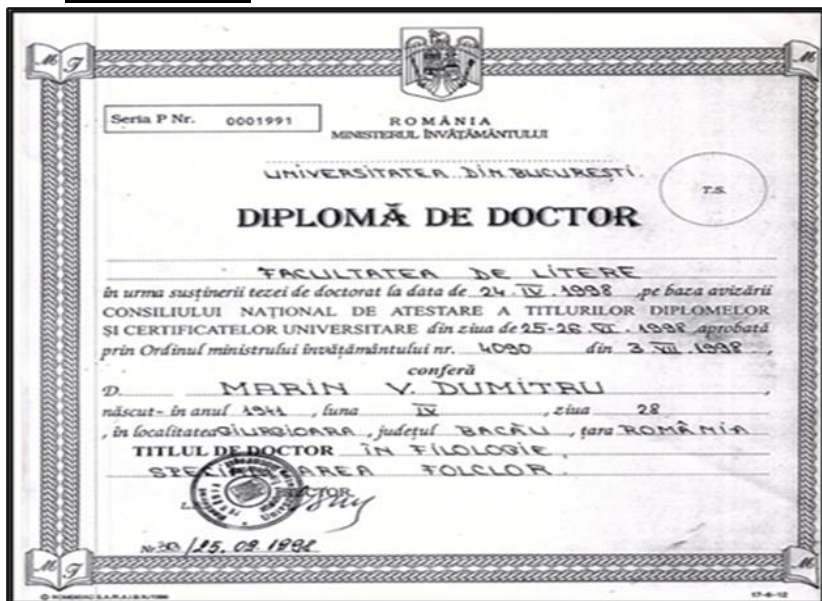
La îndemnul său am scos prima carte, Basme, de Tudor Pamfile, în editura Junimea, în 1976.

Nu cred că m-am achitat de datoria de suflet față de el.

Motto: Nu chiar consacrare, dar e un atestat...

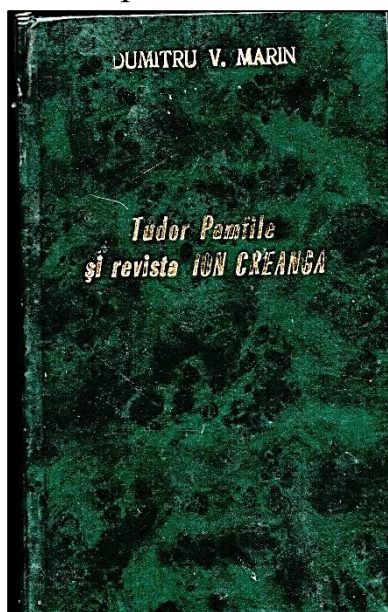
22. Doctoratul.

Visul de a ajunge academician, scriitor sau cineva important în sistemul social, ca și credința că „țăranul prost” din Giurgioana poate învăța și ajunge important în viață, a mijit imediat după examenul de licență de la Facultate. Folclorul românesc a fost icoana care a făcut să realizeze cercetări de teren, studii mai mult sau mai puțin științifice, iar faptul că Tudor Pamfile s-a născut la Țepu a influențat alegerea temelor. De aici a venit gustul cercetării aprofundate, științifice. Pentru Teza de doctorat cu titlul stabilit de îndrumătorul Mihai Pop, prof. dr. docent, directorul Institutului Național de

Folclor, „Importanța revistei ION CREANGĂ în folcloristica românească”, tipărită sub titlul „Tudor Pamfile și revista Ion Creangă”, istorie etnofolclorică (294 pag., 1998), am muncit peste 22 de ani, într-o vreme „politică” de risc maxim, care nu permitea reabilitarea sau cunoașterea meritelor ofițerului folclorist, considerat burghez și moșier, dar cercetările le-am început imediat ce am reușit la facultate, în 1962, așa că totul a fost original și nou. Au urmat re-editări după 1989, fără vreun fel de pericole. L-am considerat pe Tudor Pamfile cel mai mare etno-folclorist român culegător de teren și reprezentantul epocii romantice în folclor... dintotdeauna și la susținerea Tezei, în 1998. O culegere de BASME i-am publicat-o în 1976, la Junimea, Iași. Au existat roluri culturale similare între Pamfile și Marin, promotori în același județ, despărțiți de un secol. Un doctorat cu rolul său pentru afirmarea în bătaia pentru limba română.

CARTE: *Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică* (teza de doctorat) 1998, 294 p.

INSERTIV 10: Revoluția

Locul 3 pe net. Considerată astfel în istoria românilor; Locul 3 în Topul personal.

22 DECEMBRIE 1989 – *Revoluția prin care s-a pus capăt regimului comunist din România. Începând cu evenimentele de la Timișoara din ziua de 22 decembrie, mișcarea s-a extins în toată țara, culminând cu arestarea cuplului prezidențial, Nicolae și Elena Ceaușescu, judecarea și executarea lor. România este reorganizată ca republică cu regim democratic având la bază constituția adoptată de către Parlament pe 21 noiembrie 1991. Primele alegeri au fost organizate pe 27 septembrie 1992.*

Motto: *Urcușuri și coborâșuri*

23. Alte borne valorice

Am avut o perioadă de acumulări prelungită pentru că eram la catedră ca profesor de limbă română (și director la generale), pentru că am înțeles să colaborez cu cei mai în vogă intelectuali ai vremii, din București, Iași (aici îmi erau aproape V. Adăscăliței, Constantin Ciopraga, Gavril Istrate, Petru Ursache ș.a., de la Cluj, Timișoara, Craiova, Constanța, Chișinău, Bălți, Soroca, Suceava, pe unde am staționat să vorbesc și să schimb păreri despre folclorul și etnografia națională, dar și să caut documente în legătură cu Teza mea de doctorat. Eram bine primit deși eram doar director de școală generală. Ca Inspector cultural la Vaslui, începând de la 1 martie 1970, mi s-a lărgit aria, importanța socială, posibilitățile de documentare. Cea de a 2-a facultate făcută la Iași și doctoratul la București m-au ajutat nu în specialitatea de etnolog ci în munca de jurnalist, cu intrarea oriunde în lumea culturală.

Am povestit cum am pătruns și în domeniile artistice, luând ca exemplu lumea teatrului, dar și cea academică. Având ceva recunoașteri pentru colaborările mele, m-am prezentat în fața celor 1488 de personalități naționale și internaționale cu toată competența și îndrăzneala.

Așa se face că la data redactării acestor rânduri (nov. 2024) eu sunt singurul ziarist vasluian, cel mai în

vârstă, cu doctorat, două facultăți și 65 de cărți, plus ziar, revistă. Ca să se știe mai bine contribuția mea în această jumătate de secol am realizat și SPIRIT STOP/ /MEMORIAL MUZEAL M. care cuprinde și coloana timpului (ogiva cu mostre) și statuie, și bibliotecă stradală și expoziție de piese din TVV (emițătorul TVV...de la Baikonur), Radio Unison.

UNIC: stăpânesc un număr important de cărți de la diverși autori cu însemnările olografe ale acestora, mai multe cărți ale lui Tudor Pamfile cu multiple însemnări pe exemplarele-semnal ale timpului. Mai dețin o colecție importantă de peste 1000 de volume cu autografele autorilor.

DE ȘTIUT: am oferit și Academia Română și m-am oferit să fac o donație importantă valorând multe milioane de lei, Consiliului Județean și Centrului Cultural Vaslui. Condiția a fost ca o sală din Centrul cultural să poarte numele Sală de cercetare Marin Dumitru în care să aduc atât biblioteca personală (cam 10000 de vol.), fondul de carte rară (cam în valoare de 1000000 Euro), piesele din emițătorul TVV și Unison Radio), colecția de ziare și reviste, mobilier.

Iarăși: din Biblioteca Stradală de pe str. Frunzelor 2, s-au sustras în cei peste 4 ani de la înființare , în jur de 6000 de cărți.

Cu năduf: cultura în acest mediu e proastă marfă!!!

Motto: *Fără asta nu se poate...*

24. Îndrăzneala de a cunoaște.

Copilul era crescut în sutele și sutele de lecturi, în special literatură sovietică din aceea care înfățișa aviatori fără picioare (ca Alexeev) dar care doborau pe rupte avioane germane în războiul tocmai încheiat, sau care treceau cu avionul printre pilonii podurilor (Cikalov), mă rog, tot felul de întâmplări dintre care a făcut epocă aceea care spunea că soldatul sovietic împușcat în mai multe locuri a trecut și pe sub gheață să-și omoare dușmanul. Așa că la moartea lui Stalin, în 1953, a jelit și el ca toată lumea înnebunită de propaganda timpului, dar până la absolvirea liceului a descoperit și marea literatură universală și marea literatură românească. „Madam Bovary” i-a adus corigența la matematică pentru că domnișoara bătrână care o predă, l-a surprins citind în timpul orei, drept care i-a modificat nota din 5 în 3, și cu alte note de 2 a rămas pe toamnă. Erau notele până la 5 după model sovietic. Era un cititor de excepție din biblioteca raionului Zeletin, la concursul „Iubiți cartea” (un fel de olimpiadă la literatură) a ajuns în faza națională la Bacău, în întrecere cu Fănuș Neagu, ajuns apoi mare scriitor și umorist, și cu mulți alții, cu clasare onorabilă. Era un apreciat sportiv mai ales la trânte, pentru că pe ariile din Giurgioana ridica snopii la batoză (toți fugeau de acolo) era bun la coasă, ori dădea cu hreapca, adică pologea și curăța bine lanurile la seceriș de grâu sau alte

cereale. Pentru o zi cu hreapca (un fel de grătar atașat la coasă) i se întorceau 6 zile de către ceilalți, și era foarte căutat. Putea povesti bine ceea ce citea și era acceptat în șezători sau clăci, unde se consuma sârbușcă (porumb fiert în zer) sau terci cu lapte, doar unii mai aduceau și băutură (vin, bragă). Cu toate că era solicitat la serbări și alte adunări, la hora satului era refuzat de fete pentru că le călca pe picioare și pentru că fiind bun la carte nu părea de loc o partidă bună pentru fetele simple ale satului. Din cauza aceasta și pentru consumul de literatură romantică adolescentul a suferit intens că nu a avut prietenă/iubită până după armată (1959-1961). Tocmai el care le scria scrisorile colegilor care voiau să cucerească vreo fată.

Stagiul din Biblioteca Academiei Române a fost cel mai productiv. Trecut la fără frecvență din anul II al Facultății de filologie Iași, director 6 ani la Șc. Generală Măcărești-Prisăcani-Iași, toate vacanțele le-a(m) petrecut în biblioteci, din toată țara, în special la B.A.R. Aici a cunoscut aproape toate personalitățile culturii române ale momentului, începând cu academicienii Iorgu Iordan (mare autoritate lingvistică, dar ostracizat), Al. Graur, Al. Piru (ajuns Rectorul Univ. București), Mihai Pop (ș.a.) și folcloriștii Adrian Fochi, Gh. Vrabie, Ov. Papadima, Ov. Bârlea, Nicolae Constantinescu, Vasile Adăscăliței, P. Ursachi, Constantin Ciopraga, Iordan Datcu, etc., etc., și o sumedenie de aspiranți de prin județe. Festivalul

Umorului de la Vaslui a prilejuit cercetarea lumii artistice și culturale, pentru că răspundea pentru oricine era selectat să vină, întrucât acesta primea indemnizație, cazare și bilete de tren. La Teatrul Muzical „Constantin Tănase” i-a cunoscut pe toți artiștii (atunci se lansau în plan mare Stela Popescu și Șt. Bănică) conducerea și colaboratorii. Ioan Massoff, secretarul literar, a devenit persoană de referință, iar textierul Aurel Storin, mare prieten. Radu Beligan și Valentin Silvestru l-au sprijinit și sfătuit îndeaproape, începând cu ediția a II-a. În paralel continuau cercetările în etnofolcloristică și organizarea întâlnirilor cu marii scriitori ai epocii: Zaharia Stancu, Laurențiu Fulga, Marin Preda, Fănuș Neagu (care și-a amintit de concurența de la Bacău), Nichita Stănescu, Constantin Chiriță, Marin Sorescu, Tudor

**Cu Alexandru ARȘINEL și
Stela POPESCU – Vs, 1992**

Gheorghe și foarte, foarte mulți alții. Pregătirea doctoratului în științe a fost o preocupare activă de peste 22 de ani. Un capitol important extrem de productiv pentru cel plecat de la coada vacii.

CARTE: *Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală*, 2010, Ed. Pim, Iași – 218 p.

Motto/Memento: Născut în plin război, am învățat sub regim sovietic, am participat la colectivizarea satelor, am văzut comunismul la orizont, am fost participant la Revoluție, am înconjurat pământul, am ajuns personalitate națională, am devenit lider cultural peste ½ secol, prin operă și valoare socială...

Iată-mă un însoțitor/părtaş la evenimentele sociale importante de după împărțirea lumii.

Cine sunt acum, în 2025?

Pe 28 aprilie împlinesc 84 de ani; social-public: doctor în științe filologice, profesor pensionar de liceu cu peste 41 de ani de activitate (cu alți 30 ca promotor cultural-jurnalistic, în total 67 de ani de ziaristică), întemeietor a 3 reviste, 2 ziare, TVV, Unison Radio, fost președinte de partid ecologist 29 de ani, autor a 65 de volume tipărite (cu asta), autor la Memorial Muzeal M.(2022). Membru a mai multor grupări literare din 6 țări („Destine literare” din Montreal-Canada, din 2021), un ziarist român respectat și ca Președinte de filială județeană, și co-re-întemeietor al UZPR, cu activitate plină în Moldova și pe plan internațional. Participant activ la viața culturală.

Familistul: de 63 de ani căsătorit cu Iulia, prof. cu 2 facultăți, 3 copii, 9 nepoți, 3 strănepoți, cu o oarecare stare materială (nu bogați, dar nu săraci), respectat îndeștut peste tot. În final de 2024, crunt lovit prin îmbolnăvirea gravă a soției!

Om cu neputințele vârstei. Din ce în ce mai izolat
de viață!

Frumoasă mai era tinerețea...

25. Unde ești copilărie...? Unde mai ești tinerețe?

Plecând de la ideea că dintr-un sat am plecat la școli 93 și am reușit singur ca licențiat, ca doctorat, ca profesor, scriitor, mai ales mare jurnalist, se pot emite păreri. Puteam fi membru muncitor al CAP, muncitor fruntaș în vreo întreprindere, muncitor în vreo funcțioară, muncitor pe linie de partid și de stat, sau rutinat prin vreun birou (dar muncitor).

Numai că s-a nimerit să am și o soție ambițioasă, care văzând că nu poate răzbi ea în față, s-a jertfit (cam așa-i termenul real) pentru reușitele mele, cu tot felul de sacrificii și aspirații neîmplinite. A reușit pe deplin Doamna Iulia, atât în ce privește afirmarea soțului, cât și pentru familie și copii. Avem copii muncitori, harnici, deștepți, pe cale de afirmare socială. Nu genii, cum n-a fost nici tatăl lor, dar muncitori, perseverenți și cu ambiții sociale.

Împlinirea familială e un aspect, împlinirea publică este cea mai de seamă realizare a vieții. Mi se pare că exprimările din partea a III-a sunt pe deplin meritate, pentru că am pășit în acest județ pe un teren aproape gol/ cultural/, probabil cel mai sărac din România, cu materia cenușie mereu în emigrare, cu resurse zero (într-un timp era natalitatea), cu spirit provincial mai peste marginile îngăduite, deci mereu unul contra multora. M-am prins în zvârcolirile acestui secol, și ale

începutului de mileniu, am fost mereu creator și chiar... eficient. Găsiți că, nu, privind cumva, Addenda?

Găsiți cumva pe alții să-și jertfească viață, timp, familie, sănătate, avere, visuri, pentru... oamenii unor locuri unde educația și cultura sunt în cea mai mare suferință?

Multilateralitatea preocupărilor PRODUCTIVE social-culturale de nivel și cu dispersie, mai poate fi pusă la îndoială?

„Am fost odată” un om potrivit cerut de vremurile cernite, nerecunoscut de oficialități (pentru verticalitate), de o parte a mulțimii (receptoare de adversități), de mediile înalte (unde m-am impus cu mare greutate). Considerat de „intelighenția” contemporană TEZAUURUL UMAN VIU al acestor decenii, am ridicat numele plaiurilor moldovene spre vizibilitate internațională și am afirmat cultura vasluiană în lume.

.....

Iată cum toate, copilăria, tinerețea, munca se topesc într-o activitate mai ales pentru cei care mereu vin. Sper, folositoare.

La vârsta de azi, ce să mai fac eu cu recunoștința?

B

S-a implantat ca localnic...

Destinul... cultural și jurnalistic, la Vaslui.

A fost „prefațat” de circa 3 luni, inspector cultural la Focșani-Vrancea, întors la Măcărești, promovat apoi la CJCA Vaslui.

Scurt: de la 1 martie 1970 și până în prezent (poate și în viitor) am servit, după puterile mele, dar nu de rând, CULTURA VASLUIANĂ: încadrat ca inspector în Comitetul de cultură, ca profesor de liceu de limba română, ca om de presă (cu siguranță, cel mai important din toate timpurile pentru județul Vaslui) prin Ziar,

TVV, radio, ca îndrumător cultural (revista internaționalizată Meridianul Cultural Românesc înregistrează peste 1100 de colaboratori din toată lumea) cu o operă însumând 65 de volume, până la urmă și ca locuitor al municipiului, mereu ocultat de autorități. Cel puțin tripleta Buzatu-Pavăl-Mocanu „își face” cu hărnicie opera distructivă, de mulți ani. Norocul meu e că aceștia nu au cine știe ce valoare, toți, la un loc; deci, am fost mereu unul contra multora. Aștia 3 sunt: președintele Consiliului Județean Vaslui, primarul municipiului Vaslui și directoarea Muzeului Județean, unde am pus creativ, direct și fizic, umărul la înființare. Aștia (cu banii) doar descurajează personalitățile locului și nu iau nici o măsură pentru oprirea hemoragiei materiei cenușii din această zonă. (v. cărțile). Nu este de loc ușor să reușești atâtea, mult prea multe pentru o viață de om, într-un centru provincial. Vorba împărătesei Ecaterina a II-a a Rusiei: am rezistat atâtea ani, 54, într-o lume care nu mă vrea! Nu întâmplător la statuia pe care mi-am comandat-o eu, am montat și lanțurile, că, nu pentru posibil furt le-am pus ci pentru ca, acei care vor să știe, să înțeleagă că am fost unul contra multora, cu multiple piedici.

O operă de circa 98.000 de pagini ar fi doar o reușită vizibilă în viața mea. Am obișnuit ca la fiecare volum tipărit să includ o Addenda de aproximativ 60 de pagini cu principalele realizări și opere. La orice fel de

comentariu răspund: faceți și voi, că nu mă supăr, ba, dimpotrivă, vă voi lăuda mult și puternic, personal și prin presa proprie pe care o dețin astăzi. Eu am un destin cultural de excepție săvârșit într-o viață la Vaslui.

CARTE: *111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p. II. 1) 50... CASA DE CULTURA – 50 DE ANI* (fragment pentru proiectatul volum aniversativ CCSV).

D.V. Marin, 1972/ 24 iunie – inspector, dreapta

Nu știu câți mai trăiesc dintre maturii anului 1972, dar sunt foarte puțini dacă nu cumva... doar eu, Dumitru Jijie și un fost angajat, Cucoș Marcel. Nu știu ce-ar trebui să scriu ca „să intru” în ferestruica promisă în această carte aniversativă, și chiar că merită să existe o carte care să consemneze ce se mai știe de pe atunci,

adică după 5 decenii și o Revoluție (de la care acuși s-au împlinit 35 de ani) cu schimbare de sistem social, a felului de informație pentru cei mulți (care au acum cam toți celulare performante, deci pot alege ce fel de „cultură” doresc) și în această clar vizibilă nouă cultură existențială. Dar am trăit acele vremuri, am pus umărul la schimbarea târgului, la cultura locului, la instituțiile/clădirile care urmăreau educația socialistă și dislocarea societății burghezo-moșierești, apoi, 3 decenii, la noul capitalism cu tot ce înseamnă mass-media și nu numai. Atunci, mai exista cultul cărții...

Puțină istorie: În febr. 1968 s-a înfăptuit noua structură administrativă, cu revenirea la județe și formarea aparatului administrativ în toate noile județe deci și în fostul raion Vaslui, lărgit cu Huși, Fălciu, Tutova, Bârlad, Negrești, orașul Vaslui fiind propus ca centru de județ de Virgil Trofin, fiu de țăran din Lipovăț, pe atunci încă prim secretar UTC, ori viceprim-ministru, sau oricum în conducerea PCR. Au fost propuși ca prim-secretari niște ieșeni care n-au știut cum să plece mai repede. Când a venit Gheorghe Tănase, un tip cu studii generale, dar foarte credincios partidului și inspirat mereu când să-și aleagă colaboratorii, transformările impuse de noua organizare administrativă au căpătat coerență și stabilitate, chiar un salt mare, începând cu sfârșitul anului 1968. Comitetele de cultură și artă s-au format spre sfârșitul anului 1969

prin desprinderea de Inspectoratele școlare și cu alergătură după oameni pregătiți, pentru că profesorii și inginerii ca să nu mai vorbim de doctori, făceau naveta la Iași, de care nu voiau să se despartă. Nu erau bine închegate nici la 1 martie 1970, că și în toamnă au apărut alte legi. Era o nevoie disperată de personal, fie el și sumar calificat, drept care și-au găsit loc în sistemul cultural absolvenți de liceu și de 7 clase.

Dumitru Marin încadrat ca inspector principal la 1 martie 1970 era al 4-lea om cu studii superioare dintre inspectorii județeni, iar CJCA (Comitetul de cultură și artă Vaslui) era completat pe lângă președintele Gheorghe Bălăuță (trimis cam la munca de jos dintre instructorii de partid) de Petrea Didilescu, Constantin Peptu, subsemnatul, apoi Lucian Popa, Gh. Coman și alții, dar posturile n-au fost niciodată completate. Pentru realizarea sarcinilor exista un Centru de îndrumare a creației populare cu absolvenți de liceu, unii fără examen de maturitate, care fuseseră și în vechiul raion într-o agenție de spectacole, în fruntea căruia a fost numit colegul meu de grupă și de facultate Petru Necula, din comuna Murgeni. Organizările și re-organizările au continuat și în 1974 când tractoristul Dumitru Bran m-a dat afară la sfatul unuia Stoian pentru că făceam și cercetări etnofolclorice de teren și, deci, nu mi-aș fi făcut corect datoria. Era și șopocăiala aceluiași care-i sufla mereu lui Gheorghe Tănase, și Dumitru Bran, cu care nu ne

prețuiam, dar și faptul că am eliberat din funcția de bibliotecară de la Crețești pe nepoata sa cu 6 clase, incompetentă și bazată pe rudă cu funcție mare.

Am scris despre momentele înființării Festivalului Umorului, în două cărți și mai multe articole, și îndrăznesc să spun că „partidul era în toate” dar eu am fost principalul alergător pentru realizarea primelor 3 ediții, asta pentru că mai publicasem câte ceva și pentru că eram înscris la doctorat și pentru că eram foarte activ: din 436 de localități am „inspectat” 388. Nu existau mașini de serviciu, microbuzul TV cu 8 locuri era folosit de conducere, noi, pe jos sau cu docarul de pe la primărie, când exista. În 1970 nu exista Casă de cultură la Vaslui, abia se dăduse Sediul prefecturii de azi în folosință (aveam birou la etajul V, unde am cărat cu spatele mobilierul, camera 513), așa că prima ediție a Festivalului Umorului s-a desfășurat în fostul cinematograful Traian (re-botezat proaspăt I.C. Frimu), cu dușumea din scândură și balcon asemenea, deci orice făceam pe acolo era acompaniat de niște scârțâieturi cu totul supărătoare.

Organele de partid au hotărât ca Sindicatele să construiască atunci „Casa de cultură a sindicatelor” cu diriginți de șantier instructorul sindicalist Alexandru Vătavu, inspectorul cultural Dumitru V. Marin și un UTC-ist al cărui nume l-am uitat (pe merit), apoi a fost Emil Rășcanu. Era un avânt constructiv important, forță

de muncă berechet, așa că toate construcțiile planificate s-au ridicat foarte repede: Palatul administrativ în mai puțin de 2 ani, Casa de cultură tot așa, blocurile din centru la fel. În 1971 se proiectase și ridicase între Palat și Poliție un magazin alimentar, aproape terminat, când a poposit Ceaușescu și a schimbat destinația. Eram la ultimul etaj strigând din bojogi să tot trăiască. Așa a ajuns proiectatul magazin general... Muzeu și Bibliotecă.

**Nicolae Ceaușescu – 1970
pe șantier – vizita de lucru în
județele Buzău, Vrancea și
Vaslui**

Am fost martor în sediul Comitetului Județean de partid, adică Poliția de astăzi, cum striga mânios la toți secretarul general N. Ceaușescu încât bietul comandant își udase bine pantalonii. Am dat atunci a doua oară mâna cu Ceaușescu. După vestita Plenară a partidului din 1971, încă se tot operau schimbări de personal, de activități, de orientare. Ca inspector cultural pentru stațiile de radioficare, Cămine, Biblioteci, pentru care organizam întâlniri cu scriitorii mari ai timpului, trebuia să alerg, nu glumă. M-am înțeles bine cu Dumitru Jijie, mare împătimit, Capșa, Coman și alții. Cu aceștia doi

(cu familiile noastre) am făcut Revelionul 1971/1972 în actuala Judecătorie Vaslui (în reparații, acum în 2022-2025) care era Casa de cultură a orașului (nu era municipiu). La sărbătorile dintre Crăciun și Anul Nou – decembrie 1971 – am fost cu vălăretul de la Obârșeni-Voinești la Festivalul obiceiurilor de la Muzeul Satului – București, împreună cu A. Chiper, noul președinte al CJCA, care s-a supărat definitiv pe mine că am vorbit eu, ca etnofolclorist, cu primul ministru Manea Mănescu și cu delegațiile de peste hotare (chinezii au fost foarte interesați), deși el recunoștea că nu se pricepea. Pentru că eram doctorand (titlu mare pe vremea aia) eram trimis și în diverse părți ale țării la manifestări culturale, iar în județ eram foarte alergat.

1972. S-a lucrat în iarna aceea, 1971/1972, mult la construcția Casei de cultură Vaslui, poate de aceea este așa de friguroasă. Eram prezent, ca reprezentant al culturii când s-au montat radierele la baza construcției și de pe unul din pilonii pe care se puneau armătura sub formă de patrat au căzut doi muncitori, unul a murit pe loc celălalt a rămas infirm toată viața. Toți cei prezenți am fost bucuroși că nu au murit amândoi, chiar dacă am dat mai multe declarații la miliție. Împreună cu Sandu Vatafu tocmai ne fotografiasem cum punem amestecul de ciment și balast cu canciocul la baza stâlpilor. Era și un maestru foarte priceput și ascultat Gheorghe Mihăluș cu care m-am documentat ce am de făcut și care în

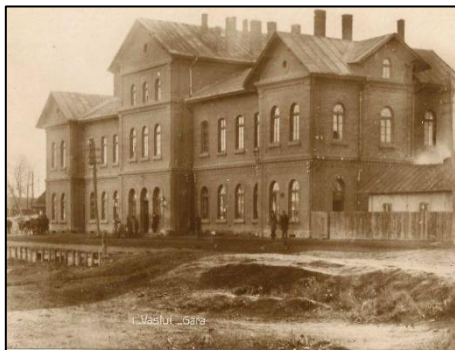
primăvara lui 1972 a conceput sistemul de arcuri pe tencuială care a dat un aspect modern clădirii, ea însăși o bijuterie, ba chiar a fost ascultată o propunere a mea de a se înlătura o treaptă prevăzută pentru intrarea din stânga la Sala de spectacole. Cine intră acum simte și vede locul înclinat chiar în dreptul ușii. N-au mai fost bani pentru orga de lumini și alte dotări, spre marele nostru regret.

Cel care a fost propus Director a fost instructorul de sindicat Sandu Vatafu, dar acesta a refuzat. Primul director al Casei de cultură a sindicatelor Vaslui a ajuns un vechi și foarte merituos activist cultural de la Huși, Petrică Lascăr, pe care l-am apreciat mult.

Casa de cultură a sindicatelor – 1972. Unii pot afirma că ar fi avut loc o inaugurare a unității, prin aprilie, dar eu nu am cunoștință, dar pot afirma că am fost în mijlocul evenimentelor. Tot dintre aceștia care n-au nici o operă tipărită la viața lor mai sunt luați în atenție pentru șoșotelile lor politice sau întâmplări cu iz anecdotic. Eu am fost acolo unde spun. Casa de cultură s-a inaugurat odată cu începutul Festivalului Umorului (23-25 iunie 1972), dar cu circa o lună mai înainte tremuram serios și eu și Sandu Vatafu, când veneau Tănase sau Țolescu pentru că încă nu era gata, lipseau scaunele, nu era decât o cortină, nu erau terminate fosele etc., etc. Nu eram constructori dar răspundeam în fața șefului. Eu alergam, ca organizator, și după

Silvestru sau unde mă trimitea el la marile personalități artistice ale timpului. M-au sprijinit serios Ioan Massoff și textierul Teatrului Muzical „Constantin Tănase” Aurel Storin și, evident, Valentin Silvestru, devenit „capel-maistru” de la ediția din 1972. Poveste lungă, cum l-am făcut să accepte, la el acasă, în Piața Kogălniceanu nr. 7, et. I, București. Era un tip foarte ironic, dar a fost un amfitrion desăvârșit câteva ore, sprijinit și de doamna Zaița. Mă mândresc mult cu marea prietenie care a urmat între noi, și i-am consacrat destule articole acestui împătimit de metaforă, sugestie, culoare, umor, din păcate uitat chiar de vasluienii lui. La primul spectacol mirosea puternic a var, pereții erau „verzi” lipseau multe, dar toată lumea era bucuroasă de noul locaș care a promovat cultură în „comuna” cu 17.960 (unii spun greșit că 19.820) cetățeni, la formarea județului, iar veneticii, printre care și eu, căutau aici trambulina pentru orașele mari. Până la formarea județului Vasluiul nici nu era în calea trenurilor, adică acceleratul nu oprea în stație.

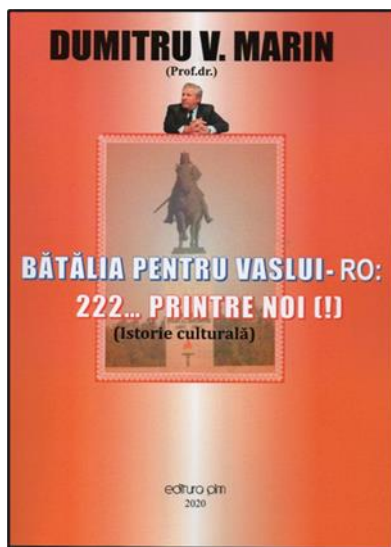
Personalități.

Gara Vaslui în anii '70

Multe, diverse, din toate domeniile, pentru că nu erau alte locuri pentru manifestări publice (după ce s-au construit cele 2 cinematografe era mai ușor) și chiar dacă nu voiau, marile personalități cu reprezentativitate națională erau trimise de instituții în cadrul politicii generale de culturalizare națională. Unii dintre ei trăgeau direct la Huși. În afară de Mausoleul lui Peneș Curcanul, orașul n-avea ceva de oferit, cum n-are nici astăzi pentru că nu a existat o grijă anume pentru monumente istorice vechi. Casa de cultură a devenit repede punct cultural de referință și autoritate, pentru că totul era gratuit și destul de mult încurajată mișcarea cultural-artistică.

Cartea de 738 pag. **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI: 222 printre noi (!)**, oferă și o altă imagine. Întâmplări.... Spectacolul de deschidere era programat la Sala miliției (Poliția județeană de azi) unde încăpeau 300 de oameni dar la ușa din nord așteptau cam 500. Aveam ordin să nu dau drumul la oameni decât cu 10 minute înainte. Dar a venit o ploaie zdravănă și îndelungată, oamenii strigau disperați sub

tunete și fulgere și am dat voie să intre ceva mai înainte, cu haosul de rigoare, umezeală, înjurături chiar și din partea lui Sandu Vătafu murat bine de ploaie. De întârzierea spectacolului am fost vinovat eu, nu ploaia.

Vizita tovarășului la Vaslui

Foto: Vasluiul Comunist

Deși ditamai inspectorul (și țineam la rang) am fost plasați să ținem ordine la trecerea lui Ceaușescu și Leanei prin mulțimea aliniată între blocuri și muzeu. Nici nu știam cine mă flanchează, iar când au apărut câinii aceia fioroși ai Ceaușeștilor, o vecină a leșinat de spaimă, am ridicat-o chiar în prezența aceloră, și Secretarul general mi-a strâns mâna pentru gestul meu de grijă pentru poporul lui. Avea o mână moale cu palma îndreptată în jos spre a impune autoritate. A 3-a oară mi-a strâns mâna la prezentarea complexului

statuar de la Băcăoani, la Casa Scânteii unde era o expoziție cam cu 300 de statui. În colțul opus Liceului Mihail Kogălniceanu, într-o casă veche (în locul ei este o statuie astăzi), era Centrul de îndrumare a creației populare, unde am organizat întâlnirea a 8 scriitori cu vreo 30 de vasluieni. Cu acea ocazie, Nichita

**Bulevardul Ștefan cel Mare, bl. 92,
cu antena TVV + radio**

Stănescu s-a adresat auditoriului astfel: „cine mai are o întrebare că am găsit răspunsul”, și mi-a dedicat poezia „Acasă la un prieten” (am descris întâmplarea în impresionantul volum omagial). În cărțile mele am povestit multe alte întâmplări. Revoluție n-a existat la Vaslui.

CARTE: *Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi(!)*, Ed. PIM, Iași, 2020 – 738 p.

NOTĂ: *Aud că urlă „ochiul și timpanul” de atunci, cu venin verde și ură de jigodie. A plecat de 40 de ani din Vaslui și mai are și pretenții. Păcat că Stoian a redevenit ce era...*

2) EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI, FILE DE ISTORIE CULTURALĂ...

Date certe și ușor de probat: 1 martie (prezent de pe 2 martie) 1970 – cooptat inspector la C.J.C.A. Vaslui, venind din funcția de director al Școlii generale Măcărești, com. Prisăcani, jud. Iași. Cei de la Casa Creației Populare, unitate specializată și subordonată nouă, cu excepția lui Petru Necula, nu aveau facultate absolvită, chiar fără bacalaureat iar mulți directori de Cămine Culturale sau bibliotecari aveau 7 clase. Am fost „inspector principal cu bibliotecile și cele 14 Stații de radioficare”. Comitetul de Cultură și Artă era, inițial, parte a Inspectoratului de Învățământ și Cultură, desprins de câteva săptămâni și pus la dispoziția Comitetului Județean P.C.R. pentru a pune la punct rețeaua culturală care cuprindea Casele de cultură Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, Căminele Culturale din comune, Teatrul „V. I. Popa” din Bârlad, Stațiile de radioficare, având ca instrument de execuție, în subordine, Casa Creației Populare. (Era o foarte acută lipsă de cadre cu studii superioare). La aceasta din urmă, se aflau Petru Necula, director, fost coleg de facultate, an, grupă, „ochiul și timpanul” Gheorghe Stoian, politrucul brigăzilor artistice, Gheorghe Pârcălabu (tatăl lui Doru, de la „Divertis”), Gheorghe Sfârlogea (coregraf, printre primii autori din țară, care

a scos culegeri tipărite de dansuri), urmat de Gigi Ilașcu, coregraf și bun organizator. Au mai fost și alții care nu au lăsat cine știe ce urme. Doar Ștefan Șerban a fost un mare și priceput organizator, 30 de ani. Comitetul de Cultură avea președinte pe Gheorghe Bălăuță (profesor de istorie, din Zăpodeni, cumplit de credincios partidului, care, dezamăgit, s-a sinucis, aruncându-se în fața trenului, la podul de fier), vicepreședinte Petrea Didilescu (filologie), de la Dănești, inspector șef Constantin Peptu, din Zăpodeni, inspector principal, cel mai tânăr din tot corpul de inspectori ai județului, Dumitru V. Marin (filologie), inspector Lucian Popa (istorie, care avea motocicletă și a murit în accident), și secretară, contabilă. Primii 3 erau politici, ceilalți 2 de alergătură, cu drept și obligație de a întocmi procese verbale de îndrumare și control. Ei trebuiau, și conceptual, să traducă în cultură linia politică a P.C.R., instructorii aflându-se la unitatea subordonată, cam cu același număr de persoane.

După o discuție cu secretarul II, Țolescu, am fost pus la treabă serioasă chiar din prima zi, adică de luni, 2 martie 1970. Și, chiar era foarte mult de muncă în această nouă instituție, deci ea însăși în organizare. Ne înțelegeam bine cu colegii de la învățământ, foarte rău cu cei de la presă, singurul ziar fiind Vremea nouă, de la formarea județului, în 1968, cu oamenii partidului promovați pe criterii de loialitate partinică. Singurul om

de presă priceput era redactorul adjunct, Crăiescu, apoi M. Coloșenco, ceilalți se tot pregăteau. Primele discuții mai aplicate despre Festival la începutul lunii aprilie: în vederea alegerii denumirii alcătuisem o listă cu 68 de personalități din județ, ca sarcină specială de la Gh. Bălăuță, președintele C.J.C.A., până aproximativ

la 25 martie. Convocat la primul secretar Gh. Tănase, cam împotriva voinței președintelui, împreună cu vicele Constantin Didilescu, și cei de la UTC (E. Rășcanu?) și Sindicat (Al. Vătafu, total 6 persoane, cu Tănase, Bălăuță, Didilescu, D. V. Marin), s-a hotărât organizarea, planul de acțiune și denumirea. Aprobarea Programului definitiv, a afișului, a listelor cu invitați, a bugetului, în Biroul Județean Vaslui, aproximativ, până la 20 iunie. Alergătură și realizare, contracronometru, într-un iureș unic, până pe 3 iulie. Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile și insignele cu portretul stilizat al lui C. Tănase, Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât m-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a

Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase” Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu.

Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Puțul cu plop, nr. 10-12, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la „Tănase” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țarul” comic Nae Lăzărescu; Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, adjunctul, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin (secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel. Cel mai de treabă, mai primitiv și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale, Istoria Teatrului Românesc.

Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruiți, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii.

3 iulie 1970, Deschiderea Festivalului. Pe treptele fostului cinematograful I. C. Frimu (fost Traian, unde cândva și Constantin Tănase ținuse spectacole) în

3 iulie 1970 la prima ediție a Festivalului Umorului

fotografie inaugurală, alături de mine era Manole Auneanu (atunci, la Urzica), Bițu Fălticineanu, deasupra lui, Radu Tănase, N. Mihăiescu, jos Nicolae Stroie (cu pălărie în mână), sus Naumescu, Virginia Tănase, o solistă- prezentatoare, Aurel Storin, Bogdan Căuș, Traian Lalescu și alții. Erau oamenii mobilizați de mine în București, în grija mea ca inspector, să nu le lipsească nimic, să fac ghidaj (în comuna Vaslui (!?) unde nu era decât... Peneș Curcanul, dar, exista vinul de Huși). După amiază a fost spectacolul cu înlocuitor de prezentator (Gheorghe Stoian) și fata de lângă Storin, și am dat invitații de favoare, printre alții, lui Avram D. Tudosie, fostului adjunct al Miliției, Hotnog și altora. Cele 3 zile de Festival (3 -5 iulie 1970) au fost spectacole la țară cu săli foarte pline, pentru că, mai ales familia Tănase, completată și cu alții, trebuia protejată și respectată, iar cei de la presa timpului, abia așteptau să ne înțepe pentru nereușite. Cei mai răi au fost ziariștii locali de la Vremea nouă, cu care nu aveam voie să comunicăm. Petrică Didilescu, Constantin Peptu și cu mine eram cu protocolul, cei de la Casa Creației Populare cu pregătirea formațiilor și soliștilor în teritoriu și prezentarea.

Despre unele realizări ale primei ediții există cartea „D. V. Marin – **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” Vaslui, – Mărturii. Documente**, Foto-album, Iași, Pim, 2010, 218 pag. Alta

după 10 ani. Despre Ediția a II-a, 1972, când se inaugura Casa de Cultură a Sindicatelor (fusesem diriginte de șantier, împreună cu Al. Vătafu), când a acceptat să vină și Membrul Comitetului Central, Radu Beligan (cu trupa sa), iar la conducere s-a instalat Valentin Silvestru (care avea o putere excepțională, atunci) când, în centru, se ridicau blocurile unde au funcționat și Unison Radio – TVV, deja multe lucruri se schimbaseră. Pe 23 – 24 – 25 iunie 1972, au venit concurenți - reprezentanți din 23 de județe, televiziune națională, radio, presă multă. Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 – trei – ediții ale acestui Festival, în care am investit

energie, muncă, oarecare pricepere de bun organizator. Dacă priviți fotografia-document din 3 iulie 1970, vedeți ușor cât de sărac și zburlit eram, și câtă lume am adus, ca inspector și delegat al C.J.C.A., la Vaslui. Nu mi-a lipsit niciodată îndrăzneala și, probabil, niciodată hotărârea de A FACE!? La a XXV-a ediție, din oct. 2018, cu ani mulți de suport mediatic al grupului meu de presă (TVV – Unison Radio – Ziar și acum M.C.R.), pot spune că chiar am contribuit peste jumătate de secol la viața culturală, socială, și învățământ din acest județ văzut astăzi ca element de referință negativă în toată Țara Românească. Or mai fi dintre cei care nu vor să vadă,... păcat.

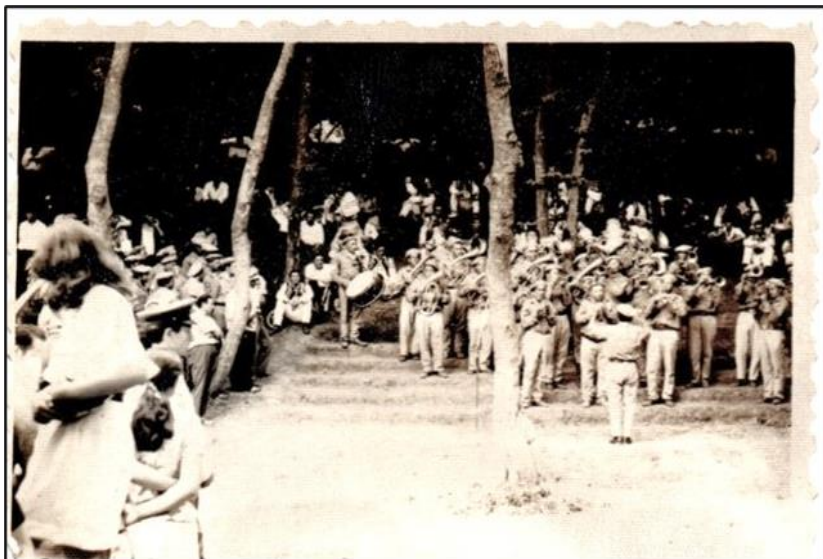
Eu dau samă de ce scriu!?!

(Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr.39 (nr.1869).

*Locul 7, ca eveniment major în istoria națională (net):
4 MARTIE 1977 – România a fost afectată de cel mai devastator cutremur din ultimii 100 de ani. Seismul a avut o magnitudine de 7,2 pe scara Richter și a durat 55 de secunde. În acest timp, în toată țara au murit peste 1.500 de oameni, peste 11.000 au fost răniți și au fost distruse aproximativ 35.000 de locuințe. Ultimul supraviețuitor a fost găsit după 250 de ore.*

Festivalul fanfarelor

Festivalul Fanfarelor 1972 – pădurea Brodoc

O asemenea manifestare nu era foarte greu de organizat pentru că erau multe „bante” de țigani-muzicanți care ascultau de primari iar suflătorii nu erau plătiți. Probabil, de aceea primele 3 ediții le-am organizat eu singur, anual și alternativ cu Festivalul Umorului. Erau cel puțin 40 de localități cu formații.

Festivalul Fanfarelor, ediția a III-a, din 1973.

Am avut norocul să re-găsesc o dovadă grăitoare despre primele 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, organizate de subsemnatul în primele 3 ediții, 1971,

Vaslui, 1972 – pădurea Brodoc, 1973 – parcul Copou. Fotografiile alăturate prezintă două „bante” dintre cele mai serioase din festivalul concurs: fanfara de la Valea Mare, Fanfara de la Voinești-Obârșeni. Cu aceasta din urmă am participat la Festivalul obiceiurilor din decembrie 1971, la Muzeul Satului, din București.

După cum se poate vedea ușor, fiecare formație este

Festivalul Fanfarelor 1973 – parcul Copou

foarte numeroasă (uneori peste 40 de persoane), aveau instrumente tradiționale și nu alămuri vieneze, din care cauză rezultau spectacole absolut impresionante. Cu o singură excepție, pentru că a plouat de 1 mai, 1971,

când ne-am adăpostit în donjonul de lemn din mijlocul parcului Copou, dar și atunci, am organizat defilare pe străzile orașului (nu era municipiu). În 1973 scena a fost chiar clădirea de deasupra castelului de apă din Copou, valorificată ca poziție, atunci, pentru prima dată. Aici ar trebui să se amenajeze un muzeu nu numai pentru istoria aprovizionării cu apă (de la izvorul de la Chițoc), ci și pentru prima locație a postului de Radio național, în 1916-1918.

Precizările mele merg în direcția atenționării lui Lucian Onciu, directorul Centrului cultural, recent mutat la fosta Casă a Armatei din centrul Vasluiului. Și anume, să atragă atenția asupra vechimii acestei manifestări publice, asupra valorii ei (erau peste 20 de formații cu peste 20 de membri fiecare) și posibil, asupra continuității (pentru că la Pădureni, un necunoscător-prezentator bătrân credea că era abia ediția a 16-a, iar când i-am spus că de fapt ar fi a 29-a nu m-a luat în seamă), și... a revigorării festivalului scheletic de azi cu copii care fug de instrumente.

Este adevărat că acest festival s-a suspendat de câteva ori, cam fiecare nou venit crezându-se el întemeietorul. Deh, ambițiile neofiților!!!

Până la urmă e important faptul că încă se menține în atenția publică și culturală o tradiție de excepție, cândva fenomen de masă prin dispersia în teritoriu.

Festivalul Umorului „a debutat” între 3-5 iulie, în 1970, Festivalul Fanfarelor la 1 mai 1971, la care mi-am adus o determinantă contribuție. Presupun că se poate reține și această precizare. E o realitate pe care nu a mai trăit-o nimeni, e o mărturie care onorează județul și cultura lui, un element de reconstituire de PATRIMONIU.

A fost realizată prima transmisie TV color.

Televiziunea a fost inventată în 1927, la San Francisco, dar prima transmisie TV color a avut loc abia în anul 1951, de postul RCA. Din anii '50, televiziunea a devenit un mod tot mai interesant pentru acele vremuri în care oamenii petreceau timpul. Și vânzarea televizoarelor a crescut considerabil, pe măsură ce economia lumii își revenea. În România primele transmisiuni TV sunt din 1956.

Acte social-culturale de mare importanță județeană sunt și apariția TVV (5 dec.1990), a Unison Radio (1993,1994), a ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova... pe 26.09.1996, a revistei internaționalizate Meridianul Cultural Românesc, 1.02.2015.

Dacă se înțelege asta, e cu adevărat un câștig pentru toată lumea.

O emblemă culturală pentru un județ, a crea-creare... Întâmplări și fapte...

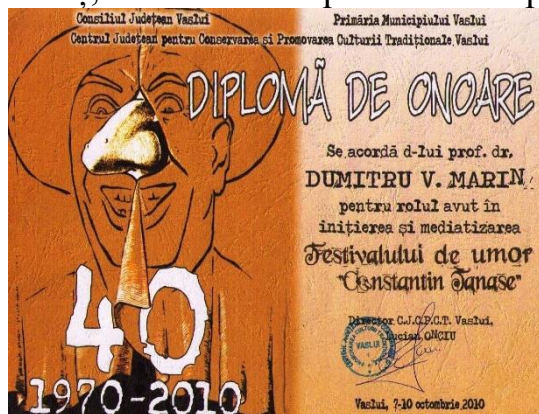
a. Festivalul Umorului.

Pentru organizarea Festivalului, ed. a II-a veneam cu acceleratul spre Vaslui, păzind de fapt pe Radu Beligan refugiat cu o femeie într-o cușetă, pe hol, un cetățean flocos cu părul în neorânduială, m-a abordat pentru că voia să vorbească oricum cu Beligan. Îl chema ...Arșinel, era din Dolhasca și trebuia să schimbe trenul la Mărășești. M-a lămurit să-l iau la Vaslui, să spună și el ceva pe scenă, la nivel bucureștean nefiind luat în seamă. Președintele mi-a aprobat aducerea lui și Alexandru Arșinel a debutat la Vaslui, apoi a devenit partenerul de mai târziu al Stelei Popescu.

Pentru că nu trăgeam la băutură, eram familist și cam prea preocupat de cercetările mele, nu aveam prea mulți prieteni în preajmă, cel mai apropiat mi-a devenit ing. Dumitru Jijie, care compunea muzică și a fost în stare să alcătuiască un ansamblu de estradă la o fabrică vasluiană. Era mare-mare nevoie de compozitori, dar și de organizatori în teritoriu.

Așa se face că am descoperit la Ghermănești, comuna . Drânceni, pe frații Chiriac, atunci în clasa a VI-a, ajunși elevii mei la Liceul 4, deveniți vedete naționale în Cenaclul „Flacăra” a lui A. Păunescu,

pentru interpretarea poeziei pe melodie proprie, lui N. Labiș, Moartea căprioarei. Copiii aceștia mi-au

mulțumit toată viața.

Mi-au devenit prieteni mulți directori de cămin cultural deși, unii ca cel de la Puiești, nu știau ce înseamnă în cultură „masă

rotundă” și pentru că am organizat-o eu, era debusolat că masa de lemn era... patrată. În bibliotecile comunale erau foarte rare cele cu liceul, dar la Murgeni, Fălciu, Deleni, Oșești am avut adevărate modele de pasiune și competență. Multe instruiri pe linie de Stații de radioficare/=difuzare le-am organizat la Băcești, Bârlad, Tutova, ș.a.

Cu scriitorii și artiștii am avut sumedenie de întâmplări care de care mai haioase, chiar cu Adrian Păunescu vreo câteva, acesta fiind alintatul soților Ceaușescu, alături de Corneliu Vadim Tudor. Cel mai mult m-am înțeles cu autorul operei „Cireșarii” Constantin Chiriță (de loc din Simila, lângă Bârlad) atunci secretar de partid la Uniunea Scriitorilor. Erau și câteva scriitoare foarte frumoase și amatoare de

aventuri, printre care Ana Blandiana, Ileana Mălăncioiu, Ileana Vulpe. În 1971 am organizat o întâlnire de pomină între 8 scriitori în frunte cu Nichita Stănescu, și elevii, cadre didactice, public, la Liceul Codreanu din Bârlad. Profesoara de limba română de atunci a ajuns secretară cu propaganda PCR la Vaslui, m-a prigonit mai ceva ca și Buzatu, mai târziu (am zburat din proiectul editorial de la Junimea).

Tot în acest municipiu, la care am candidat din partea PNL la Primărie, în 2008, am „petrecut” mult prea multe și chisnovatice întâmplări în calitatea mea de șef de partid ecologist răstimp de aproape 29 de ani, candidat la Parlament pe rând la ambele camere.

Ce să mai spun, ...pe linie de presă!

**Consilieri vasluieni spre Tg. Mureș,
(în partea dreaptă, DVM)**

b. Povestea statuiilor din centrul Vasluiului și a Statuiei ecvestre a lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani, comuna Muntenii de Jos.

În 1970 nu exista în tot orașul Vaslui decât statuia ostașului român cu pușca în mână, de mici dimensiuni, și Mausoleul lui Peneș Curcanul din cimitirul Eternitatea ridicat prin 1932-1933 cu ajutorul lui Nicolae Iorga. Statuița asta a fost „plantată” în mai multe locuri, acum fiind pe str. Ștefan cel Mare, în fața Casei Armatei (de puțin timp Centrul Cultural) mereu „recondiționată”, cam la 80 de m. de sediul Grupului de presă de pe str. Frunzelor nr. 2 și la vreo două sute de statuia lui Ștefan din centru.

Va să zică, un Comitet funcțional nu prea era, mereu incomplet, Biblioteca raională se transforma în județeană (era nevoie de orice fel de personal), Casa de cultură din actualul local al Judecătoriei, în clădire veche, cu 2 angajați și fără un statut clar, era terminat doar sediul

Mausoleul Peneș Curcanul

Consiliului Județean, unde ne-am instalat și noi la etajul V, era impunătorul sediu al Poliției, unde anterior funcționase Consiliul Județean, sediul ziarului Vremea nouă (unde am vrut să mă

angajez și eu, în 1968, dar în vechiul sediu din Casa Mavrocordat), diverse direcții și servicii. Prima judecătorie funcționa într-o clădire din spatele actualei Poliții județene care a devenit locuința Secretarului II, în apropiere, spre piață, era un hotel cu vreo câteva camere de țară, într-o casă evreiască de lângă biserica Adormirea Maicii Domnului, o unitate CEC în rând cu vechea Casă de cultură alăturată cu un Centru de librării. 3 km spre nord exista din 1928 clădirea fostului liceu, devenită spital de tuberculoși și... câmpuri cât cuprinde. Peste drum era un site istoric uitat azi. Nu se mai păstra amintirea îngrozitoarei explozii a depozitului de armament din 1917, care a distrus o jumătate de oraș, doar se mai zicea câte ceva de mai vârstnici. Se știa bine de fosta Școală evreiască Assey-Tow, pentru că mai erau destui evrei, unul Finchilescu-chitarist, bun prieten.

S-a construit masiv în fostul centru de raion. Orașul s-a construit nou în întregime, cu tot ce a fost necesar pentru buna funcționare a unui centru de județ.

Comitetul acesta de cultură n-avea mare autoritate până la Plenara din 1971 a PCR, cuprindea oameni puțini și era întins ca o opincă, nu numai să organizeze, Cămine culturale, Biblioteci, Stații de radioficare, în tot județul. Din cauza volumului prea mare de muncă oamenii fugeau de acest serviciu: un prieten bun, profesorul Ioan Baban, a fost promovat de la Laza unde era director și a șters-o după vreo 2 luni și ceva. Se adăuga neștiința, nesiguranța,

delăsarea, tentația orașelor mari. Răposatul păstrător de limba română George Pruteanu, ajuns la București, și deputat după Revoluție, a stat doar vreo 2 luni, la noi, chiar în gazdă la mine. Vasluiul era mult în urma Hușului, pentru că exista vin acolo, și cu mult în urma Bârladului, și el intens re-construit.

Exista gluma că turnul (cușma dorobanțului) de la Palatul administrativ s-a ridicat ca să-i lase pe vasluieni să urce să vadă când vine pâinea de la Bârlad (nu exista o fabrică de pâine).

Viața culturală nu înregistra nici un fel de prezență valorică nici locală, nici în plan național, deci nici o autoritate (prof. și scriitorul V. I. Cataramă fusese încântărat pe ani mulți de securitate, mai scria epigrame Titi Gheorghiu). Dacă n-ar fi ajuns sediul județului orașul rămânea o comună nicidecum înfloritoare, de aici războiul permanent cu Bârladul cel de două ori mai mare și mai cu autoritate cultural-socială. Era departe până și de „calea trenurilor” pentru că acceleratele sau alte trenuri rapide nu opreau la Vaslui, ci la Crasna pentru legătura cu linia de Huși, sau la Zorleni pentru legătura cu Fălciu. Acceleratul a început să oprească la Vaslui de pe data de 25.02.1968 (?), iar liniile de autobuze s-au adaptat în decurs de destui ani. Legea 2/16 februarie 1968 (a reorganizării) a pus pe harta României și orașul Vaslui. Singura motivație a lui Virgil Trofin, prim secretar UTC care răspundea de raionul Vaslui, era că e mai în centrul județului decât oricare alt oraș din cele 4.

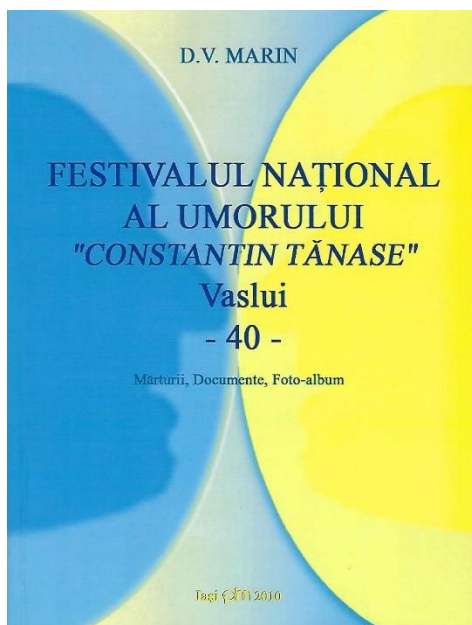
c. Prima statuie impunătoare a lui Ștefan cel Mare din Centrul civic are o poveste specială (subiect de viitor), pentru că întreg complexul s-a făcut pe bucăți, transportul era foarte greu (grupurile de lângă zid erau foarte incomod de purtat și aranjat, ca să le sprijinim, cu tot felul de unelte, le-am mai ciupit pe ici pe acolo, se văd și astăzi), costau enorm pentru vremea aceea. Înălțarea statuii lui Ștefan în actuala piață civică a fost un mare eveniment local pentru acel timp, dar n-a atras atenția pentru că orașul era neînsemnat social-politic și mai ales cultural. Era ușor să se adune ceva public pentru că directorii și secretarii de partid (erau mai puternici ca directorii, cei pe linie de propagandă) primeau sarcină ca în sectorul cutare al locului cutare să

**Statuia lui Ștefan cel Mare
de la Vaslui**

trimită „N.” oameni încolonați, și se executau. Așa se și știa exact de unde ar fi putut izbucni vociferări sau proteste, dar erau sever păziți să nu crâcnească.

Statuia ecvestră de la Băcăoani a fost ca sarcină specială pentru mine, cu multe vizite la sculptor acasă și în atelier, cu „controlul” la Uniunea Artiștilor Plastici și atelierele lor de prin Vatra luminoasă (?) din București, și nu a existat porțiune dintre feliile grele componente de bronz să n-o ciocănesc eu personal cu un ciocănel special ca să nu fie cumva fisurată (prin burta calului). Pentru locul unde e amplasată astăzi am pierdut multe nopți să-l supraveghez pe un budozerist să îndrepte erorile sau să umple bine dealul artificial pe care să fie amplasată statuia. La inaugurare, nu mai eram inspector. Locul a fost stabilit de profesorul universitar dr. Constantin Cihodaru, din comuna Pungești de loc, pe care l-am ajutat zile întregi de documentare, pe teren și în bibliotecă.

CASA DE CULTURĂ VASLUI

Casa de cultură Vaslui

Pentru localnicul obișnuit Casa de cultură a sindicatelor „Constantin Tănase” din Vaslui a devenit repede un lăcaș de cultură, repet gratuit, cu multe cercuri artistice (baletul și creația poetică, cele mai frecventate, chiar și de copiii mei) doar la spectacole organizate era cu bilet de intrare. Directorul Petrică Lascăr era asaltat cu atâtea probleme încât a și uitat de funcția sa de metodist cultural ca să nu mai spun de cea de instrumentist și talentat la bancuri.

S-a ridicat în locul unui șir de case înspre nordul pieței de atunci, alături fiind construite mai multe blocuri, până către parcul Copou. Apropo de acesta: în partea nor-vestică a grădinii publice se mai păstrau

urme ale amplasării postului de radio din primul Război Mondial, un imens bloc de beton străbătut de fier-beton și țevi patrate groase. La circa 500 de metri spre est era Unitatea militară, în a cărei depozit a explodat o mare cantitate de muniții în 1917, explozie care a pricinuit multe pagube primprejur.

La circa 200 m exista hala (foto) cam în forma asta. La circa 900 de metri nord de aceasta a fost construit un liceu pedagogic în 1928, transformat în spital de tuberculoși. La baza acestuia au fost împușcați cei 500 de legionari. Acum, alături este Spitalul Județean rebotezat de niște analfabeți care n-au ținut cont de contribuția postelnicului Drăghici, prin 1847.

Hala Vaslui, cea veche.

d. IMPORTANȚA acestei instituții.

La data încadrării mele în funcția de inspector, fie el și principal, eram doar un instrument pentru executarea „administrării culturii” și nu producător în domeniu, la fel ca atâția alții în județe și în țară. Există însă și ceva timp de cercetare și valorificare a creativității din cauza multor „momente moarte” și mai toți îl foloseau pentru vreo aventură, vreo băută, pentru familie, deși erau bine supravegheați.

De ținut minte: erau începuturi cu toate incertitudinile, neștiința, coordonarea pseudocalificată. Partidul (ca și partidele de astăzi) își trimiteau slujitorii siguri, să comande, să aplice politica partidului, nu să facă, pentru că nu știau nici ei, nici noi. Puțini am fost pe aici cu HARUL DE A FACE cum observa președintele Emil Constantinescu, în vestita transmisiune directă de la întrunirea sa electorală. Casa de cultură de la Bârlad-nouă, Casa de cultură de la Huși – veche, cea de la Negrești exista, dar activitățile din ele, nu, în afară de spectacole și dans nu aveau nimic. (De aici s-a ridicat interpreta de muzică populară Matilda Pascal – Cojocărița, refugiată la Bistrița). Au devenit sedii pentru brigăzile artistice de agitație, sau brigăzile științifice. Ca inspector responsabil cu organizarea și deplasarea duminicală a brigăzilor științifice am organizat zeci de întâlniri și aici și aproape în toate comunele. Un colaborator de mare

nădejde a fost prof. Constantin Alexandru, ajuns președinte C.J. după 1990.

Cum Vasluiul n-avea mai nimic edilitar (un timp actuala judecătorie a fost Casă de cultură, unde este Muzeul și Biblioteca județeană erau niște case vechi, iar unde este abandonatul cinematograf din centru am văzut cu ochii mei un tunel perfect uscat, așa de solid încât doar un strat de piatră suporta buldozerul), cum personalul calificat lipsea, cum legile erau imperfecte,

Palatul de justiție Vaslui 1897.Se repară în 2025

Sursa foto: Vatra MCP

incomplete și în schimbare, iar în afară de natalitate nici o altă sursă de venituri (cu vinul de Huși e o lungă

poveste romanțată reprezentată de regretatul prof. dr. ing./academician AOȘtR Avram D. Tudosie), cum supravegherea securității era mai ușoară pentru ei (puțini de urmărit) dar mai aspră, iar pe de altă parte orice elev premiant o ștergea cât mai repede și mai departe, la care se adăugau problemele de înființare și organizare a noului județ, o muncă de acest gen era cu adevărat problematică (se mai adăugau și inevitabilele mâncătorii interne). Trebuia să ai forță psihică să rezisti, mai ales dacă nu erai în ghemul de interese format, ori „suflător în particular”.

Casa de cultură vasluiană a devenit repede un simbol și un reper pentru varietatea manifestărilor ...tare necesare. Ca inspector cu bibliotecile din județ am primit sarcină să ajut și la catalogarea clasificarea celor vreo 7000 de volume, de la etajul II (am introdus Catalogul alfabetic și sistematic în toate bibliotecile din județ) și am organizat acțiuni culturale cu mare succes, în toate sălile, iar după 1990, multe transmisii TVV și radio – Unison în direct. Aduc aminte că din 1990 (ca și din 1970) am fost mereu prezent în orice s-a întreprins pe linie culturală iar ca jurnalist n-am lipsit la nici o activitate importantă și mai ales la susținerea Festivalului Umorului, ajuns singura manifestare națională emblematică.

Pentru toți vasluienii edificiul era de neprețuit atât ca valoare materială cât, mai ales, ca speranță de

valorificare a potențialului creator și de exprimare a tot ce înseamnă valoare culturală locală, ba și un loc de afirmare a elevilor și tinerilor.

Dar, nu numai eu eram entuziasmat.

Pe scena acestui așezământ au urcat, evident pe rând și la intervale, toate marile personalități ale României, iar plenarele și adunările electorale tot aici se desfășurau. Ca om de presă am realizat câteva sute de reportaje aici, am făcut transmisii directe prin TVV (am întins cabluri din Studio, etaj 8, de peste drum, până pe scenă), printre intervievați: președinții de stat români, prim miniștri, candidați în alegeri. N-au existat impedimente, căci toată lumea se îngămădea să se „vadă pe sticlă”. Nici măcar o recunoscută adversară din fruntea culturii nu m-a refuzat. Prezența lui Emil Constantinescu, atunci candidat la președinție, și mai ales a lui Ioan Rațiu-mare politician-patriot, au fost momente de mare cumpănă pentru viețile noastre: cel puțin 2/3 dintre prezenții în sală voiau să-i bată pe invitați, dar autoritatea și camerele mele în transmisie directă au salvat întâlnirile (v. cărțile de profil).

Au existat strădanii, multe și foarte intense, dar doar în Festivalul Umorului s-au afirmat unii vasluieni. „Politica de încurajare” a valorilor locale aproape n-a existat decât pe timpul lui Gheorghe Tănase. Că au existat multe și foarte multe pentru omagii.../câte amintiri /...a fost o realitate. Nu mai contează acum că

și dintre semnatarii unei cărți speciale proiectată în 2022, au fost excepționali adulatori, chiar responsabilul

Marin, Albescu și E. Constantinescu, 1995

de carte fiind un prea supus slujitor al multora dintre cei incluși în volum, foștii nomenclaturiști comuniști.

Putem înțelege că pomparea/infuzarea culturii reprezentative însemna ceva de tipul umplerii cu apă a unui butoi spart, dovadă că nici din cele 1488 de interviuri difuzate pe postul TVV, radio, ziar, operă personală, nu s-au ivit urmași de top. Fuga valorilor locale nu e doar o supoziție, ci o tristă realitate, chiar, de secole.

Apropo de începuturi:

Prima transmisie în direct a TVV-ului s-a realizat din Casa de cultură, cu prilejul vizitei președintelui Emil Constantinescu la Vaslui, prin coborârea unui cablu corespunzător de la etajul 8 al blocului 92, unde erau studiourile, în sala mare a Casei de cultură. Ziaristul Cristian Nicolae Lapa era redactor șef și poate furniza multe amănunte, la butoane Cătălin Sîmpetru. După aceea numeroase manifestări din toate celelalte săli de tipul lansări de carte, dezbateri de Cenuclu, interviuri speciale au fost transmise în direct atât pe TVV cât și la Unison Radio, cu Cătălin Sîmpetru în prim-plan. Până atunci se introduceau casetele cu materiale și doar prezentatorii intrau direct.

Dovezi materiale, ideale... cărțile, ziarul, revista.

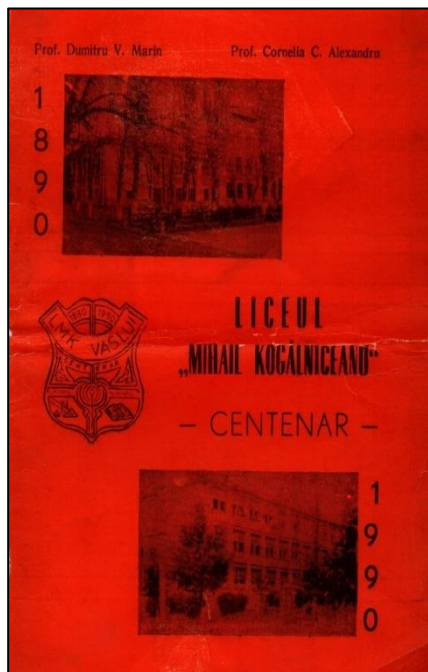
Centenarul L.M.K. – 1990.

Sărbătorirea înființării Gimnaziului „Mihail Kogălniceanu” de la Vaslui s-a transformat în Centenarul Liceului, pe 20 noiembrie 1990, deși ca liceu acesta funcționa oficial din 1923, dar și pe timpul primului Război Mondial erau organizate în oraș clase de liceu pentru refugiații de război. Hotărârea aniversării s-a luat târziu și nu era nimic pregătit după Revoluția din 1989, nu se preocupase nimeni de alcătuirea monografiei. Pentru că de câțiva ani lucram la o Istorie a învățământului și încă din 1980 publicasem o parte, am convenit că eu voi întocmi această monografie aniversativă, dar cu o condiție: să fie co-autoare și Cornelia Alexandru, soția directorului

Constantin Alexandru (și aceasta „are” doar listele cu absolvenți, întocmite de secretară și semnate de ea). Cel mai mult m-a sabotat directorul adjunct Marin Moronescu, membru important al ghemului de interese locale, apoi directorul Mera. În decursul manifestărilor, însă, eu am fost capul de afiș, ca urmare a reușitei monografiei, iar la cuvântări și banchet am filmat eu și Grigore Avram, un plutonier de miliție cu care am făcut o echipă bună și la înființarea TVV, pe 5 decembrie 1990. Marile sau/și obișnuitele personalități au fost la microfonul meu, în primul meu reportaj TV cu sute de oameni, primind respectul ca autorul primei monografii a L.M.K. (20 nov. 1990)

Oricum, la Centenar a fost un important moment al recunoașterii valorii mele personale. Nu m-a ales cineva: M-am impus eu în rândul personalităților vasluiene. CARTE: Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar, 1990.

REVOLUȚIA (1989) LA VASLUI.

Nu poate fi un capitol anume, pentru că aici nu a fost vreun fel de revoluție, ci, după zborul elicopterului cu Ceaușeștii în el, adică după ora 12, au început să se strângă ceva oameni în piața civică. Puțini, curioși, timizi, în așteptare. Mă voi mărgini, numai la ce am văzut, contribuit, participat.

După ora 14 am intrat în piață unde se adunase lume, pe lângă statuia lui Ștefan se întindeau fire pentru o stație de amplificare, am văzut cum cheflirii din crâșmă în frunte cu Marian Enache au intrat să ia în stăpânire Consiliul județean, părăsit de tot personalul, dar cu birourile descuiate. Am transmis la radio Iași, în direct ce-am văzut și cum au început să cânte de la balconul prefecturii imnul Deșteaptă-te române, mai mulți (multe) aspiranți la glorie. În primărie a pătruns un cunoscut colaborator cu securitatea, Moga care s-a declarat primar, în spate la poliție un grup de cetățeni l-au altoit pe adjunctul securității, iar șeful poliției a predat cetățenilor care s-au declarat revoluționari sediul, pistolul, cheile, puterea. Cam pe când la Târgoviște Ceaușescu era debarcat din tanchetă, la Vaslui se încheia preluarea puterii de „revoluționari”, adică se instalau fără semnături pe acte cei care aveau în spate un număr de oameni.

Nu s-a tras nici un foc de armă, n-au fost întâmplări ori victime, dar au început să vină ordine de la

București, printre care și acela de a trimite spre capitală grupuri de susținere (dintre care unul de prin Șuletea a fost rănit la cap, la intrarea în metrou, și a rămas „cam într-o parte”).

S-au creat noile structuri și pentru județul Vaslui. Cel care și-a asigurat conducerea a fost avocatul Marian Enache, președintele CSM de astăzi (cu care am avut numeroase convorbiri de taină la sediul prefecturii). După un timp, s-au ivit numeroși „revoluționari cu merite deosebite” dar care în fapt n-au întreprins nimic ci s-au dovedit executanți de ordine de la București.

Am fost printre beneficiarii unui birou, de unde prin telefon am pus bazele Mișcării Ecologiste întemeiate de un scriitor, eu fiind cam al 4-lea dintre cei înscriși la nivel național după cum spunea prof. univ. dr. Alexandru Ionescu, un co-întemeietor alături de Toma George Maiorescu, Marcian Bleahu, șahistul Dolphi Drimmer. Pe 6 ianuarie 1990 am constituit la Vaslui organizația județeană unde m-am ales președinte M.E.R. Am avut permanent cea mai puternică organizație din M.E.R.=F.E.R.=A.P. (a lui Constantinescu), pe baza căreia am fost ales consilier județean 5 mandate, propus la parlament în 3 legislaturi.

În perspectiva timpului... toți am fost niște executanți!!!

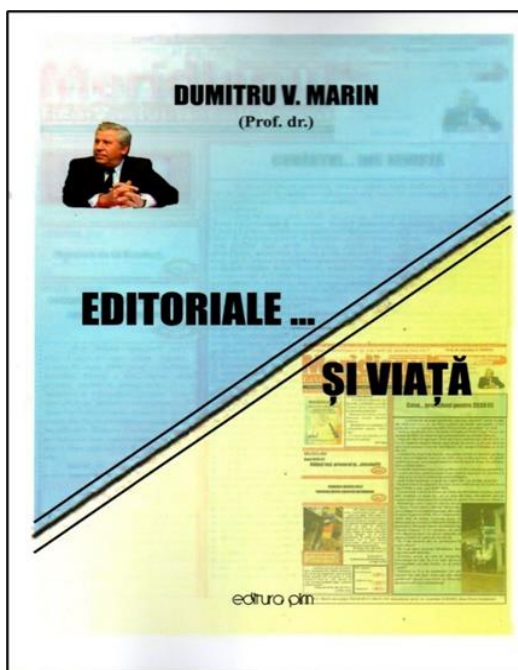
A început afirmarea puternică în Agora, pe linie politică (președinte pe județ la ecologiști, consilier

județean), socială (grupul conducător nu mă mai putea oprima, dar s-a străduit tot timpul să mă ostracizeze), au început manifestările publice, jurnalistică (am înființat TVV, apoi Radio, apoi Ziarul, Revista), dar și dușmăniile cele mai puternice plecate de la rolul meu de șef de partid.

Au început marile realizări în jurnalistică;

Am scris din ce în ce mai mult și multe, cu 1 – 5 cărți anual, ziar, revistă.

La o sumară evaluare am reușit să scriu și să public aproximativ 98000 de pagini.

C.

Destinul... cultural – jurnalistic, la Vaslui.

Scurt: de la 1 martie 1970 și până în prezent (poate și în viitor) am servit, după puterile mele, dar nu de rând, CULTURA VASLUIANĂ: încadrat ca inspector în Comitetul de cultură, ca profesor de liceu de limba română, ca om de presă (cu siguranță, cel mai important din toate timpurile pentru județul Vaslui) prin Ziar, TVV, radio, ca îndrumător cultural (revista internaționalizată Meridianul Cultural Românesc înregistrează peste 856 (azi,1099) de colaboratori din toată lumea) cu o operă însumând 65 de volume, până la urmă și ca locuitor al municipiului, mereu ocultat de autorități. Cel puțin tripleta Buzatu-Pavăl-Mocanu „își face” cu hărnicie opera distructivă, de mulți ani. Norocul meu e că aceștia nu au cine știe ce valoare, toți, la un loc; deci, am fost mereu unul contra multora. Ăștia 3 sunt: președintele Consiliului Județean Vaslui, primarul municipiului Vaslui și directoarea Muzeului Județean, unde am pus creativ, direct și fizic, umărul la înființare. Ăștia (cu banii) doar descurajează personalitățile locului și nu iau nici o măsură pentru oprirea hemoragiei materiei cenușii din această zonă. (v. cărțile). Nu este de loc ușor să reușești atâtea, mult prea multe pentru o viață de om, într-un centru

provincial. Reiau vorba împărătesei Ecaterina a II-a a Rusiei: am rezistat atâția ani, 54, într-o lume care nu m-a vrut! Nu întâmplător la statuia pe care mi-am comandat-o eu, am montat și lanțurile, că, nu pentru posibil furt le-am pus ci pentru ca, acei care vor să știe, să înțeleagă că am fost unul contra multora. O operă de circa 50.000 de pagini ar fi doar o reușită vizibilă în viața mea. Am obișnuit ca la fiecare volum tipărit să includ o Addenda de

aproximativ 60 de pagini cu principalele realizări și opere. La orice fel de comentariu răspund: faceți și voi, că nu mă supăr, ba, dimpotrivă, vă voi lăuda mult și puternic, personal și prin presa proprie pe care o dețin astăzi. Un destin cultural de excepție săvârșit într-o viață la Vaslui. **CARTE:** *111 Valori naționale pentru Vaslui* – Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.

Îmi propun să privesc dintr-o perspectivă a timpului (pe care l-am parcurs), nu cu prea multă detașare pentru că nu se poate, găsiind elementele sociale corelate cu biografia subsemnatului. Venirea la Vaslui, munca de la cultură, succesele în învățământ, marile realizări jurnalistice, prezența într-o presă fără mijloace de existență, omul cetății (cât de cât), familistul împlinit. Faptul că am interviewat atât de mulți președinți de stat, prim-miniștri, ierarhi, mari personalități românești și străine, se leagă de acest pas în cultură, 1 martie 1970, când, după reforma administrativă se învoldurau tot felul de valuri pe care unii s-au ridicat social, până la urmă, orice mișcare socială impunând oameni sau personalități noi.

Reproduc texte anterior publicate, cu adăugiri și ubgrad-uri, acestea făcând parte din tabloul luptelor timpului. Spre cunoaștere și corectă analiză ... a autorului.

Iată, după 35 de ani, percepția publică și personală: Ceaușescu, era și el un om, dar patriot mare, chiar mare patriot.

CEAUȘESCU – ROMÂNIA, MÂNDRIA MEA!
NICOLAE CEAUȘESCU (n. 26 ianuarie 1918, Scornicești - d. 25 decembrie 1989, Târgoviște) a fost un om politic comunist român, Secretar general al Partidului Comunist Român, șeful de stat al Republicii Socialiste România din 1967 până la căderea regimului

comunist, survenită în 22 decembrie 1989. La 22 decembrie 1989, printr-un decret al CFSN semnat de Ion Iliescu, a fost constituit Tribunalul Militar Excepțional. La 25 decembrie 1989, soții Nicolae și Elena Ceaușescu au fost judecați în cadrul unui proces sumar de acest tribunal, condamnați la moarte și executați la câteva minute după pronunțarea sentinței. La 4 decembrie 1957, având gradul de general locotenent de armată (fiind șeful Direcției Superioare Politice a Armatei și adjunct al Ministrului Forțelor Armate), Ceaușescu a condus unitățile militare care au înăbușit răscoala țăranilor din Vadu Roșca (jud. Vrancea) care se împotriveau colectivizării forțate. La trei zile de la moartea lui Gheorghiu-Dej, în martie 1965, Ceaușescu preia funcția de secretar general al Partidului Muncitoresc Român (acesta era numele Partidului Comunist Român la acea vreme, după asimilarea forțată, în 1948, a unei aripi a Partidului Social Democrat). Una dintre primele acțiuni ale lui Ceaușescu, odată ajuns la putere, a fost redenumirea Partidului Muncitoresc Român în Partidul Comunist Român. La 28 martie 1974, Marea Adunare Națională instituie funcția de președinte al Republicii Socialiste România, iar Nicolae Ceaușescu este ales în unanimitate și devine astfel primul președinte al României.

Între 1970-1974 am fost promovat inspector la Comitetul de Cultură al județului Vaslui (proaspăt înființat) începând cu 1 martie, după ce fusesem director al Școlii generale Măcărești, comuna Prisăcani, județul Iași, 6 ani. Aveam sarcini culturale dar și destule de partid, drept care am fost verificat de cadrele de partid Vaslui la sânge, și noroc de primarul de la Prisăcani, Gafița, care a spus că nu-mi dă drumul pentru că sunt foarte bun și muncitor și că îi reclamă și la Ceaușescu. Recomandare mai bună nici că putea fi și vicepreședintele de la Consiliul Județean Vaslui, V. Amariței a vorbit personal la Iași să mi se dea drumul. În perioada aceasta, 1 martie 1970 – 1 martie 1974, secretarul general a venit de 3 ori în județul Vaslui, dar am dat de două ori mâna pe parcursul unei vizite: când a strâns mâinile celor care-i făceau coridor de mulțime în drumul către Consiliul județean, și în clădirea actualului sediu al Poliției județene, unde eram printre cei care-i asiguram paza împreună cu civili de diferite proveniențe. N-am făcut niciodată parte dintre informatori sau colaboratori ai securității și în martie 1974 a trebuit să trec la catedră izgonit de un tractorist – propagandist – Bran, mare președinte la cultură. Au fost străngeri de mână protocolare (avea o mână moale, rece, inertă, întinsă într-un unghi să i se simtă autoritatea). A 3-a oară a fost la Casa Scânteii (Casa Presei Libere) când i-am prezentat grupul statuar de la

Băcăoani, unde a fost odinioară teatrul bătăliei lui Ștefan cel Mare, din 10 ianuarie 1475. Am transportat pe ger cu un camion pe Ștefan cel Mare călare, din ipsos, aproape în mărime naturală unde s-a organizat expoziția care trebuia să decidă cui se acordă fondurile. Un frig... În holul Casei Scânteii, unde era o mare expoziție care să prefigureze investițiile pentru următorul cincinal, a fost nevoie să prezint eu grupul statuar la rugămintea marelui sculptor Mircea Ștefănescu care apoi și-a expus viziunea. Tăcere, pași, emoții... în concluzie, Ceaușescu: „– Tovarășe de la Vaslui... Marin (i s-a suflat), de ce Ștefan cel Mare privește în jos? Avem nevoie de măreție și independență...” Având în vedere înălțimea soclului și dealului, i se dăduse o înclinare capului...

La plecare am fost dintre puținii cu care a dat mâna. Am păzit toată noaptea sculpturile – machetă – duse direct la atelierul Uniunii Artiștilor Plastici. Peste vreo 3 luni am fost trimis să verific piesele componente și am intrat în burta calului de bronz ciocănind în stânga și în dreapta și căutând crăpături. Misiunea mea în sector s-a încheiat înainte de amplasarea statuii la Băcăoani, dar pregătirea terenului, a soclului și turnarea propriu-zisă m-au avut supraveghetor, pălmaș și

**Statuia ecvestră
a lui Ștefan cel Mare
de la Podul Înalt**

Foto: Wikipedia

observator (era f. greu de găsit un buldozer...). Ca inspector la Comitetul de Cultură am vizitat 388 de sate din cele 436 din județul Vaslui îndrumând activitatea culturală, stațiile de radioficare, bibliotecile (unde am introdus cataloagele alfabetice și tematice, clasificarea zecimală), în câteva zeci făcând cercetări etnofolclorice de teren (texte, fotografii, înregistrări). Am îndrumat construcția Căminelor culturale de la Berezeni și Dragomirești, am fost

diriginte de șantier la Casa de cultură Vaslui, am participat la Sesiuni de comunicări la Craiova (și în juriul festivalului „Maria Tănase”, descoperind pe interpretele Ionela Prodan și Maria Dragomiroiu), Caraș-Severin, Târgoviște, București ș.a., am organizat

primele 3 ediții ale Festivalului Umorului, căruia eu i-

am găsit numele și am dus Vălăretul de la Voinești – Vaslui la Festivalul obiceiurilor de iarnă de la Muzeul Satului – București (1971). Pe linie de partid n-am fost promovat pentru că, de regulă, aveam... păreri.

Prima dată l-am văzut pe lângă mine la aniversarea bătăliei de la Mărășești (1917) când s-a

organizat la Mausoleu și pe lângă, un grandios spectacol de sunet și lumină, primul pe care l-am privit din interiorul mulțimilor adunate fără eforturi. A venit de la gara Mărășești cu un ARO decapotabil, mereu făcând semnul său specific de salut; era îmbrăcat într-un costum gri, cu părul ușor grizonat, cu un tricou pe gât, fără șapcă; a stârnit multă simpatie dar nu i s-a organizat primire triumfală (raportul gărzii, doar). Eram la București (studiam mereu și mult în Biblioteca Academiei), când se aștepta vizita lui Nixon.

Cu această ocazie am văzut cum în cel mult 3 luni, în loc de câțiva ani, s-a construit podul pasarelă peste linia de centură de la Otopeni, iar când a trecut convoiul oficial, împreună cu toată familia salutăm entuziast venirea președintelui american, prima în statele socialiste, care și-a încheiat discursul de la miting, cu 4 cuvinte în limba română spre delirul mulțimii „traiasca batalia (prietenia) romana amara cana!”... Numai Papa Ioan Paul al II-lea a mai avut parte de asemenea entuziasm (la destui ani încoace). A urmat o perioadă de prigoană și împotriva mea, de care nu-mi face plăcere să scriu.

CEAUȘESCU, PRIN JUDEȚ (VASLUI)
Deshumarea lui Ceașescu (măicuță, câte legende și povestiri pentru istorie...!) e un act nesurprinzător, dar neașteptat, fără tam-tam-ul „emergent” operațiunii. Dintr-odată subiectul a trăsnit în presă (că tot apar, acum, ploile din senin) și există un sistem de dezbateri care de care mai... stalinist! L-am re-auzit pe cântărețul epocii de aur, Adrian Păunescu ridicând osanale într-o așa zisă „analiză contemporană”. O jigodie de om atunci, un pupincurist acum, un poet mare al țării pe care-l respect pentru literatura lui, ce e ca poet, și pentru că a susținut cauza Basarabiei în care nu mai crede. Reabilitarea lui Ceașescu (doar după 20 de ani de când l-au împușcat) nu e departe. O mare personalitate anihilează pe numeroase altele (pe câți a scurtat de cap

Ștefan cel Mare, să domnească 47 de ani...) și Nicolae cizmarul nu face excepție. Era temut, respectat, adulat și prețuit iar ordinul lui (șoptit, dar și în Congrese) era lege! În cei 25 de ani de domnie geniul din Carpați a avut esențial o zi de revoltă, în vara lui 1968, strigând aprig contra expansiunii armate comuniste în Cehoslovacia. Era titlu de mare glorie să fie adus mai ales la inaugurări și evenimente propagandistice, deci și în județul Vaslui, mai în toate orașele, în special centrul administrativ. Era un aparat propagandistic (din care am făcut parte ca inspector la cultură) bine pus la punct cu teroriști vocali (vestiții aplaudaci) care creau atmosferă de euforie și... lirism. Eu eram tare mândru că am dat de câteva ori mâna cu el, cu degetele molatice, ușor înclinate spre pământ care produceau efectul de supunere și entuziasm: „am dat mâna cu Ceaușescu” era ca o binecuvântare ca la Muntele Athos (nu se vorbea nicicum de asta) sau a vreunui sfânt de prin calendar. Totul, dar absolut totul, era organizat cu entuziasm socialist și popular. A coborât, chipurile neanunțat, din elicopter, la Ghergheleu – Codăești: secetă, țărani (locali) și agricultori (cu ochi albaștri) cam vreo 30 la cei 10 localnici de pe câmp. Tiva la Vaslui, unde urlam la elicopterul în care se afla, să știe cât e de iubit! A inaugurat școli și fabrici la Bârlad, Huși, Negrești, Vaslui și în câteva comune. Putea

coborî pe stadion dar era primit pe platforma industrială, astfel: el întâi, apoi cei 2 câini special dresați pentru atentatori, la deplasarea sa în urale prin mulțime. Cei din primul rând se scăpau pe ei de

Câinii lui Ceaușescu

așteptare, de frica de cei doi câini premergători alaiului, emoția de a strânge mâna moale a conducătorului iubit. Urale, urale, lozinci de recunoștință, atașament. 29 30 Muzeul Județean Ștefan cel Mare – Vaslui Muzeul din Vaslui e „opera directă” a lui Ceaușescu. „, Sediul Consiliului Județean era în cel al Poliției județene, începuse să se construiască mare magazin alimentar, urma să se construiască Palatul administrativ. Centrul Civic – Vaslui După ce i-a luat la rost pe șeful poliției (tare „demn” dar ud în pantaloni) și pe primul secretar, a avut aproximativ următoarea remarcă: „Centrul civic e loc serios, nu cu bețivi la cumpărături, tovarășe arhitect, să formulați propuneri...” N-a spus ce, s-a ales Muzeu, s-a re-încărcat cu actualele coloane toată

clădirea care e extrem de friguroasă! Și, norocul Bibliotecii județene! „Statuia de la Băcăoani, inclusiv cu înălțarea locului, e aprobată special de șeful statului. Am alergat la Iftimie Bârleanu și i-am dus în camion deschis copia, am ridicat și șlefuit, am susținut (pregătit, chiar de sculptor în atelier) forma actuală și credibilitatea istorică, la „Casa Scânteii”. După expunere, am scris, mi-a întins mâna (singurului din toată mulțimea) și a zis „bine”, după care a trecut la ansamblul din centrul Sucevei, apoi la Târgoviște. Erau însă, alții, destui, experți care mi-au trasat sarcini, inclusiv la Uniunea Artiștilor Plastici! Să precizăm: se crea atmosfera patriotică; se utiliza imaginea izbăvitorului cu dexteritate; se pedepsea imediat și aspru nesupunerea. Știa de cozi, știa de nemulțumirile populației, de minciunile administrației, cu planul cincinal și oricât de putred, monumentul său nu și-l putea refuza. Pot și eu să fiu mândru că ne-am strâns mâinile cu președinții Nicolae Ceaușescu, Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinski (Republica Moldova), Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu sau Regele Mihai I. Pe Smirnov, nu-l mai pun. Nici pe Voronin, că m-a arestat, când, încă, nu era „șeful”.

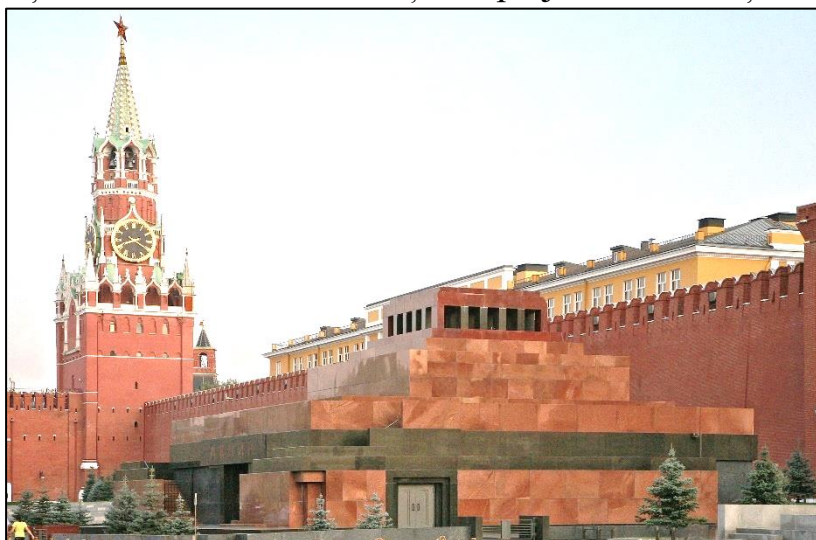
Cam câți au reușit asta, și, nu numai din Țara Românească?

(Meridianul, an XII, nr. 30 (849), joi, 29 iulie 2010, editorial).

LENIN IN FAȚA LUI CEAUȘESCU, DE FAPT, INVERS! Oarecum amuzant e ceea ce istorisesc acum: în august 1980 s-au organizat excursii la Jocurile Olimpice de vară la Moscova. 26 de persoane (vreo 14 n-au primit aprobare să plece cu noi) ne-am urcat în tren până la Kiev apoi Leningrad, Moscova cu avionul. Zilele din capitala Uniunii Sovietice au însemnat V.D.N.H. (Parcul Expoziției) cu realizările socialismului sovietic, imens, muzee și expoziții în aproximativ 100 de clădiri mamut, cu emblema primului cosmonaut din lume, Gagarin în vârful unui soclu arcuit de vreo 100 de metri, chiar am intrat într-o rachetă; câteva meciuri (pe stadionul Lenin eram atât de supravegheați că dacă voiai să lovești pe unul, erai împiedicat până să cobori mâna, vizita la Mausoleul lui Lenin. Am pornit dez-dimineată și am ajuns în fața învățătorului popoarelor cam pe la prânz datorită cozilor imense, cu multe mii de oameni în Piața Roșie, unde, lângă zidurile roșii ale Kremlinului este amplasată clădirea din marmură roșie și neagră cu sicriul lui Lenin (înghețat, mereu înghețat, zicea ghidul). L-am văzut mic de statură cu fața galbenă, cu perii bărbii ca după 2 zile nebărbierit, cu ochii închiși dădea impresia de viu, totuși, dar contrasta puternic, chiar foarte, cu imaginea tip care se difuza la noi: cu chelia mare, în poziția avântată a unui discurs, pumnul drept strâns, plutind deasupra steagurilor roșii,

proletare. M-am oprit circa 3 secunde după care am fost împins de valul excursioniștilor. În secunda de oprire l-am „văzut” pe Ceaușescu, atunci pe valul de simpatie populară în România. Era mai puternic decât Lenin pentru că era viu, pentru că era conducătorul statului român, pentru că ideologia oficială începuse să nu mai fie cea marxist - leninistă ci a socialismului multilateral dezvoltat de culoare românească. Am trăit sentimentul acesta: Ceaușescu mai puternic decât Lenin! Mausoleul lui Lenin din Piața Roșie.

În Mausoleu, cu Lenin care părea viu sub lumini, de față, cu mii de excursioniști împrejur, în cadența cu

Mausoleul lui Lenin din Piața Roșie

Sursa foto: Wikipedia

totul specifică a schimbării gărzii, un ceremonial necesar întrucât soldații nici nu pot clipi în post, supravegheați la sânge de nu mai știam cine. Deși am umblat binișor în lume, n-am mai avut cumva ideea supremației României a vreunei mari personalități sau a conducătorului ei față de altcineva, țară sau conducător. Sunt dator memoriei socrului meu Vasile Cernat din Țepu, satul lui Tudor Pamfile, care a murit cu credința că Ceaușescu va cădea curând, el și regimul lui care l-au condamnat politic, la câtă pușcărie a putut duce, deși eu n-am putut să cred asta, decât în decembrie 1989, după ce am îngenunchiat în piața Vasluiului, când toată lumea cânta „Deșteaptă-te Române!”.

O precizare în legătură cu momentul de revoltă a lui Nicolae Ceaușescu din 21 august 1968. Eram la tratament la Sângeorz-Băi când s-a auzit de invazia sovietică, dimineață, iar la ora 16:00 a avut loc marea adunare populară, când șeful partidului și statului striga aprins că ne vom apăra independența inclusiv cu armele. Invazia armatelor celor 5 state membre ale Tratatului de la Varșovia a fost „o mare greșală. Nu există nici o justificare, nici un motiv pentru a admite ideea intervenției militare” striga Ceaușescu somând „să se pună capăt amestecului în treburile interne ale altor state, ale altor partide” pentru că „întregul popor român nu va admite nimănui să încalce teritoriul patriei noastre”. O mai mare adeziune la cuvintele sale n-a mai

avut, cred, niciodată. Consecințe: a) până seara stațiunea s-a golit; eram director de școală la Măcărești – Iași și am luat primul tren până la Iași, de acolo, 32 km pe jos, și noaptea; b) Am intrat „în dispozitiv de luptă pentru patrie” și patrulam zi și noapte, câte 2, între Prisăcani și Măcărești, pe malul Prutului cu câte o secure în mână, să respingem... atacul(!). Rușii au dat drumul la tot felul de motoare, noi ziceam că-s tancuri, și vreo 4 zile ne-au rupt urechile, sufletele, răbdările; eram mândri să ne apărăm de ruși, dar cu ce... cu securile și ciomegele? După ce s-a anunțat cererea de primire a lui Tiajelnikov, ambasadorul, gata cu gălăgia secretarului general, dar mișcarea „tancurilor” tot a continuat. Era o mobilizare patriotică și afectivă a

**Școala Măcărești, din
Basarabia, azi**

tuturor satelor de lângă Prut, cu cetățenii îngrijorați pentru că ei ar fi fost primii înrobiți, călcați, pedepsiți, despre care am făcut destul haz mai târziu. Până atunci se făceau excursii cu Biroul de Turism pentru Tineret (care asigura verificarea candidaților, aprobarea

listelor și revenirea în țară a acestora), cam singura posibilitate de a vedea Chișinăul ca parte a U.R.S.S. Ce

minune era să observăm cât seamănă cu Iașul marilor iubiri. Pe clădirea Parlamentului R.S.S. Moldovenești trona figura uriașă a lui Leonid Brejnev cu câteva îndemnuri de partid (și ce de hoți împrejur!). Românii cumpărau electrice și ceasuri, duceau pungi de plastic să le schimbe pe ruble. Toate legăturile au fost întrerupte, dar... de la Măcărești se întreba încă, și, se auzea peste Prut, ce le mai fac rudele... Am învățat repede să facem antene sofisticate de TV Chișinău și să urmărim programe sovietice în limba rusă, rar în limba română, așa că eram la curent mai mult cu ce se întâmplă în Marea Uniune decât la București de unde recepționam cele 2 ore, cu tot felul de știri despre cuplul prezidențial... în alb și negru! Primele televizoare color sau portabile, de acolo s-au adus, trecute ilegal granița. M-a îngrozit rusofilia populației de neam cu noi, temătoare să se exprime în limba română, totdeauna pe la colțuri și cu fereală. Cu foarte mare greutate am pătruns la Biblioteca Națională din Chișinău pentru a studia câte ceva despre Tudor Pamfile, revista Ion Creangă sau Glasul Basarabiei și chiar despre poeții moldoveni. Biblioteca Națională din Chișinău. Prima mea vizită la redacția revistei Limba română, de pe strada Pușkin din centrul orașului, mi-a prilejuit întâlnirea cu Nicolae Dabija, astăzi academician. Adevărul e că eram tare izolați ca limbă, țară și popor. Și, pentru noi, Ceaușescu era cel puternic...

O ÎNTÂMPLARE CU UN PRIM MINISTRU, ÎN DECEMBRIE, 1971. Știindu-se bine că mă ocup și de cercetări folclorice de teren, ca inspector la Cultură, am primit sarcina să organizez Vălăretul din Obârșeni, comuna Voinești pentru un Festival folcloric de sărbători (25 decembrie-31 decembrie 1971) la Muzeul Satului din București, condus atunci de un fost vasluian, profesorul dr. Focșa. Am strâns 45 de oameni, dintre care 10 erau membrii fanfarei locale, cu reprezentări cum se cuvine pentru Vălăret (capre, căiuții, urși, alți urâți din alai). Am călătorit toată noaptea cu personalul până la București, am fost cazați la un internat și trebuia să debutăm seara cu un spectacol la Hanul lui Manuc. Când am coborât pe întuneric, în Piața Unirii, fanfara și-a dat în petec și în câteva minute a strâns o mare de oameni care au oprit orice altă mișcare decât spre membrii ansamblului care au reușit un spectacol de zile mari. Mulțimea era claie peste grămadă inclusiv pe toate tramvaiele blocate în piață. Zumzet, aglomerație, strigăte, hore. Am fost somat de miliție să opresc evoluția acestora și ne-am retras sub zidurile Hanului cu mulțimea după noi. Eu eram responsabilul că n-am ținut în mâini formația și am fost chemat de un gradat cu stele la un fel de interogatoriu. Putea să mă lege oricând. Numai că am avut noroc: într-unul din separeurile Hanului era prim ministrul Manea Mănescu, a cărui soție era din județul Vaslui. A trimis după mine, i-am raportat ce și cum, și, textual

„Tovarășul... lasă-i un pic aici, dar mâine la Muzeul Satului să meargă bine că venim cu o delegație chineză”. Lângă Casa vasluiană (transplantată din satul Zăpodeni), a doua zi, toți, dar toți membrii ansamblului (martor îmi este și astăzi „calul” Zaharia), au avut o evoluție de excepție în prezența Prim-Ministrului care purta o căciulă brumărie cu bordură, și care și-a scos mănua să mă felicite pentru valoarea Vălăretului nostru. Cei vreo 20 de chinezi erau încântați... și bine păziți. Atunci ne-a spus că și „tovarășa Mănescu” este din Pungești, județul Vaslui. Nu știam atunci că voi intervieva atâția alți prim-miniștri, dar el m-a scăpat de belele și mi-a strâns mâna: Manea Mănescu, prim-ministrul lui Ceaușescu.

OPINII DUPĂ PESTE 31 DE ANI DE LA REVOLUȚIE, ÎN 2021. Atunci când a fost executat nu prea a fost român să nu se bucure. Am realizat materiale de presă cu militarul (un brunet, azi din Bălteni-Vaslui), plutonier atunci, care avea sarcina ca în cazul unui atac asupra tanchetei în care era dus Ceaușescu și Elena lui către Unitatea Militară din Târgoviște să-l împuște imediat, drept care a stat îngrămădit alături de un ofițer care avea sarcina să-l împuște pe el dacă misiunea eșua, cu glonț pe țeava automatului îndreptat spre cei doi. Cetățeanul care mi s-a spovedit ca la biserică nu mi-a permis să-i dau numele, el poposind la câțiva km de Vaslui, să-și piardă urma, fiind instruit că „va fi căutat” dacă se află unde este și unde și-a făcut o casă destul de

retrasă dar cochetă și bine utilată; locuiește cu soția, dar bănuiesc a nu fi ieșit bine-bine din starea aceea de groază că „măine va fi lichidat”. Era el de partea Revoluției, dar au existat și alții, acei care au tras după 22 decembrie 1989 în populație și el se simțea urmărit.

Procesul soților Ceașescu

– Și, chiar l-ai fi împușcat pe Ceașescu, dacă se oprea tancheta?

– Daa, foarte sigur, așa am primit ordinul clar, am jurat, eram cadru militar, nici nu se putea să nu mă supun. Și apoi, și eu am vrut să-l împușc, prea o duceam greu cu toții.

– Dar, afară, la zid ai tras?

– Nu, că imediat ce l-am dat în primire, am plecat, ne-au trimis pe toți în direcții diferite și nu ne-am mai văzut de atunci (trecuseră peste 10 ani de la execuție).

– De unde l-ați preluat?

– De la niște milițieni din mașină, în curtea unui fost IAS de lângă Târgoviște, după amiaza, printre niște bălării. Cam o oră am făcut până la Garnizoană pentru că am făcut tot felul de opturi (ocolișuri) să nu fim urmăriți și atacați.

– Tu ai coborât primul din tanchetă și apoi Ceaușescu așezându-și căciula.

– Da, pentru că nu trebuia pierdut din buza armei. Ne așteptam să se declanșeze un atac, nu știam nici care este atitudinea celor din Unitate și mai întâi trebuia să-l execut pe el și apoi să mor eu, că ni s-a spus că ne poate aștepta moartea. Eram la datorie.

– Ți-ai făcut o căsuță frumoasă, spațioasă, văd că ai garduri care-ți acoperă vederea la șosea. De unde ai avut atâtia bani?

– Am primit o sumă mare la trecerea în rezervă, mai aveam și eu economii, știți, aveam salariu frumos.

– Nu ți-e teamă de mâna lungă a Securității?

– Acum, după atâția ani, m-am mai liniștit. Omul a vorbit aproximativ o oră, cu un voal negru pe față, să nu fie ușor recunoscut, cu materialul acesta comercializat așa fi făcut o avere. Eram bucuros însă, să pot face primul în țară

un asemenea interviu. Casetele din podul casei mele îl păstrează. Realizez doar în câtă groază a trăit omul ăsta.

În 2021, ar fi următoarea situație: de ziua lui Ceaușescu, în ianuarie, se mai adună câteva zeci de persoane la mormânt, mai pun flori, rememorează momente din acea vreme. La fel în 2025.

Au trecut 31 de ani, autoritățile nu fac nici un gest pentru reabilitarea sa. Am scris că Ceaușescu va fi reabilitat înaintea lui Ion Antonescu. Probabil, nu va mai dura mult în această perioadă de accentuată uitare a istoriei naționale. „Dictatura” și

„dictatorul” au devenit niște noțiuni slab-comunicative, iar „îpoca de aur” nu pare a fi existat. Numai că: CEAUȘESCU A DEVENIT NUME DE REFERINȚĂ aproape în toate domeniile sociale și un subiect de presă

mereu tentant, numele care atrage cititori, comentarii, comparații. EXISTĂ. Nici el, nici Antonescu, nu au vreo statuie în România, deoarece noii eroi ceruți de educație sunt din spațiul European. Susținem încă o dată că reabilitarea lui Ceaușescu va fi necesară când se va realiza pe deplin globalismul European, cel puțin ca aspect spectacular, motivațional, poate și stimulat. Cultul eroilor nu mai există astăzi, deci cultul personalității pare a nu avea vreo șansă în timpul apropiat. Nici volumul de față nu aduce vreun omagiu fostului conducător, ci exprimă, după cum se vede, realizările în planul cel mai înalt profesional ale autorului: „o viață printre președinți”, cum scrie Vasile Larco, într-un material de prezentare a cărților mele de acest profil. „Dacă întâlnirea cu alt conducător de stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, rămâne sub beneficiul de inventar, epoca lui Ceaușescu începută după moartea lui Dej, despre care am aflat de la radio, pe 19 martie 1965, când plecam la cursurile de Istoria literaturii, la Universitatea ieșeană, unde eram student, epoca aceasta este integral parcursă de subsemnatul, cu altă sumedenie de elemente de interes național care pot fi consemnate. Primul care a vorbit despre moartea lui Gheorghiu-Dej a fost N. Ceaușescu și imediat am înțeles cine va fi conducătorul Statului. Nu mă gândeam decât la meseria mea de profesor dar, mai găsisem afirmarea și în etnologie...

CREDENȚIONALELE, CREDENȚIONALISTI ȘI PATRIOTII LOCALI de astăzi.

Ziua Națională, adică 1 decembrie, (2024), de care politicienii români și-au bătut joc, amestind-i pe conaționali noștri cu tot felul de alegeri, care de care mai inutile ca să-i facă poftele lui Iohannis...

CREDENȚIONALELE adevărate au fost acele legitimații pentru participarea celor 100000 de oameni la Alba Iulia (ce volum de muncă...?! Ce rapiditate?!), în 1 decembrie 1918.

În 1990, când se instala și la noi o brumă de democrație, s-a declarat ziua națională pe 1 Decembrie și s-au re-înnoit acele credenționale ale unor delegați de prin județe, deci și la Vaslui, semnate de fiecare la liberă voință, și depuse în cadrul manifestărilor oficiale la Muzeul Național din Alba Iulia, lângă Catedrala Unirii.

La 100 de ani, adică în 2018, inițiativa guvernamentală a fost slabă rău, deși a fost lansată o campanie națională consacrată Centenarului. Noi am reușit să scoatem un volum cu valori identitare, intitulat „101 vasluieni pentru 100 de ani”, ed. PIM, Iași, 2019, 402 p.), consacrat CENTENARULUI. Între timp am mai publicat diverse articole și alte materiale, inclusiv în MCR.

Trecând la o evaluare a sentimentului patriotic, acela de atunci, constatăm profund îngrijorați, că ACELA nu mai există, iar acesta de azi (sentimentul

CREDENȚIONALIȘTII DE ATUNCI, PERSONALITĂȚI... ASTĂZI.

Dec. 13, 2018

Avem pretenția că am pus la dispoziția cercetătorilor și publicului larg o pagină de istorie reală susținută de concetățenii noștri vasluieni, la prima sărbătoare națională, 1 Decembrie, 1990. În două numere, două editoriale au fost consacrate acestui prim eveniment important de după Revoluție, de remarcat pentru ecoul său patriotic și pentru unitatea națională. Atunci, chiar era necesară o asemenea revărsare de sentiment și voință populară pentru că erau și tendințe centrifuge, erau multe încercări de subminare a voinței naționale. Adunarea solemnă cu prezența a 100.000 de oameni, după Ședința solemnă a Guvernului, la Alba Iulia, spectacolele, parada militară, însemnau susținerea noului regim, democratic, hotărâre de apărare a Unității României. Vasluienii s-au organizat destul de festiv, vineri, 30 noiembrie 1990, dimineața, când au semnat, în sala mare a prefecturii Credenționalele (legitimații speciale) cu care să participe la sărbătoarea de la Alba Iulia, de sâmbătă, 1 Decembrie 1990, prima după schimbarea regimului, la 72 de ani de la Marea Adunare Populară din 1918. Am înfățișat câteva figuri ale timpului, în numărul trecut de ziar, printre care Vasile Stoica (Băcani), Petrică Chiriac (Duda Epureni), D. V. Marin și Marin Nistor (Vaslui), Ion Corciovă (Tutova),

Ion Tărnăuceanu. Prezintă acum și aici, fotografia de grup cu cei 79 de delegați, sub cupola Prefecturii Vaslui, înainte de îmbarcarea în autocare, pentru deplasarea la Cetatea neamului românesc, la cealaltă extremă a țării, mai toți având dorința să ne exprimăm hotărât pentru Unirea deja îndeplinită și să susținem vizibil politica națională. Poate, între cei care se recunosc, să ne mai comunice vreunul, adică să confirme participarea de atunci, conștient că a luat parte la un fapt istoric remarcabil. Vă invit să revedeți materialele publicate în cele două numere anterioare din ziarul nostru, adăugând doar, că la 5 zile de la acest eveniment am înființat prima televiziune privată din România, pe 5 decembrie 1990, cu prima Licență audiovizuală, 001/TV, la Vaslui, act cultural unic și irepetabil, de mare autoritate jurnalistică națională și internațională. Revista M.C.R. care străbate continentele astăzi e și ea un rod al curajului și îndrăzelii de atunci, dintr-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu). Și vasluienii de acum 28 de ani, au participat, ca și „curcanii” lui Alecsandri, ca și jertfiții la Țiganca sau Cotu Domului, ca și prizoniții din perioada comunistă, la păstrarea României, nu tocmai întregi, dar între hotare sigure și cu o limbă unitară. Nu spre glorie, ci spre știință!

CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Joi, November 29, 2018

REPREZENTANȚII	
Județului Vaslui participanți la sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi zilei Naționale a României - 1 Decembrie 1990 - de la Alba Iulia	
1. Tărnăuceanu Teodor	- prefectul județului Vaslui
2. Zugrăvescu Aurel	- membru al Prefecturii jud. Vaslui
3. Dumitru Ion	- primarul municipiului Bârlad
4. Nistor Marin	- viceprimar al municipiului Vaslui
5. Cristea Silviu	- profesor de istorie municipiul Vaslui
6. Furduș Valentin	- secretar al Primăriei oraș Huși
7. Calistru Vasile	- profesor istorie oraș Huși
8. Rălea Constantin	- primarul orașului Negrești
9. Dumitru Florin	- primăria orașului Negrești
10. Mera Alexandru	- președintele Filialei județene F.R.N.
11. Năstase Costin	- președintele Filialei județene P.N.T.C.d.
12. Ghiga Vasile	- președintele Filialei județene P.E.R.
13. Drăgusanu Gheorghe	- președintele Asociației veteranilor de război - Filiala Vaslui
14. Marin Dumitru	- președintele Filialei județene a M.E.R.
15. Juverdeanu Dorin	- președintele Filialei județene P.N.L.
16. Căpănu Benone	- com. Aliești
17. Moraru Nicolai	- com. Al. Vlahuță
18. Nedelcu Gheorghe	- com. Băceni
19. Rusu Vasile	- com. Băcești
20. Chicu Viorel	- com. Berezeni
21. Fonea Gheorghe	- com. Blăgești
22. Popa Constantin	- com. Bogdana
23. Stînga Gheorghe	- com. Bogdănești
24. Vințeanu Liviu	- com. Bogdănești
25. Chelaru Ion	- com. Botești
26. Găghin Horia	- com. Bunești-Averea
27. Rusu Mihai	- com. Căciulești
28. Frămon Costică	- com. Corciulești
29. Holbănu Vasile	- com. Crăiești
30. Căsan Nicolae	- com. Deleni
31. Iacoboni Liviu	- com. Dimitrie Cantemir
32. Pețică Ion	- com. Dragomirești
33. Teșcă Ion	- com. Drinoeni
34. Pușca Cornel	- com. Delești
35. Chiriac Petrică	- com. Duda-Euraz
36. Mănușel	- com. Dumesti
37. Manole Lucian	- com. Euzeneni
38. Filip Alexandru	- com. Filioiu
39. Găghin Vasile	- com. Găgești
40. Stăncă Romeo	- com. Gherghești
41. Zăta Florin	- com. Grivița
42. Jora Vasile	- com. Hocieni
43. Stăvărache Valeriu	- com. Iana
44. Lazanu Gheorghe	- com. Ivănești
45. Drăghici Gheorghe	- com. Ivesi
46. Dăcilă Ion	- com. Lăza
47. Călin Teodor	- com. Lipova
48. Cănea Cornel	- com. Lunca Banului
49. Hamza Gabriel	- com. Mălugeni
50. Nica Florin	- com. Miclești
51. Bădescu Dan	- com. Mureșeni de Jos
52. Macovei Dumitru	- com. Murgeni
53. Rusu Constantin	- com. Ofitești
54. Anță Costică	- com. Ogești
55. Popa Mihai	- com. Pădureni
56. Artene Gheorghe	- com. Pienari
57. Timofteșcu Nicolai	- com. Polonești
58. Obleja Iancu	- com. Puzana
59. Camp Constantin	- com. Putești
60. Scutaru Ion	- com. Pungești
61. Danicu Petru	- com. Rebricea
62. Teleș Victor	- com. Roșiești
63. Bughelă Dan	- com. Sălești
64. Balan Constantin	- com. Săniștești
65. Asandru Teofil	- com. Ștefan cel Mare
66. Croitoru Dumitru	- com. Șulești
67. Onțescu Constantin	- com. Tăuți
68. Trofin Vasile	- com. Târnăveni
69. Buran Alexandru	- com. Tărnăveni
70. Corciucă Ionel	- com. Tărnăveni
71. Zăta Gheorghe	- com. Tufova
72. Hristian Dumitru	- com. Văliștea
73. Ștef Gheorghe	- com. Văleni
74. Obleja Ion	- com. Vălenești
75. Văcăreț Dumitru	- com. Vălenești
76. Băjan Andreache Didi	- com. Vălenești
77. Popu Vasile	- com. Zăpodeni
78. Stăncescu Nicolai	- com. Zorleni
79. Clăpan Didu	- viceprimar mun. Bârlad

Nu cunoaștem materiale despre prezența vasluienilor, ori a moldovenilor la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Am afirmat că, atunci, de la Chișinău, unde era coordonatorul român pentru cultura în limba română în Basarabia, maiorul Tudor Pamfile a trimis o delegație care să fie printre cei 100.000 de participanți din toată țara. Aspectul are o importanță istorică deosebită, pentru că venea în sprijinul delegației basarabene (poate și alte scopuri) de după 27 martie, 1918, când se proclamase unirea cu Patria mamă. Credenționalele vasluienilor, cele bine cunoscute de noi, sunt de dată mai recentă și anume din 1990, când reprezentanți ai județului (prefectură și comune) au depus la Muzeul UNIRII, într-o dispoziție patriotică remarcabilă, sub semnătură personală, cele 79 de documente cu conținut unic (v. pag. 12), în dimineața zilei de 1 Decembrie, după care au participat la Sesiunea solemnă a Parlamentului dedicată sărbătoririi Zilei Naționale a României (de la Alba Iulia), apoi la marea adunare națională. Documentul de înregistrare poartă nr.6812, fila pentru Vaslui.

Plecăm de la documentul de referință „Reprezentanții județului Vaslui participanți la Sesiunea solemnă a Parlamentului... din ziua de 1 decembrie 1990”, după care au urmat festivitățile cu și pentru miile de participanți, în fapt un miting de mari proporții pentru Ion Iliescu și F.S.N. care a contribuit la

succesul mare la alegerile din 1992 și la cooptarea altor formații și partide în structurile administrative și politice, printre care ecologiștii reprezentați de Dumitru V. Marin și Vasile Ghiga. În fapt s-a urmărit și prezența celorlalte partide, pentru pluralism, dar în județ, nu prea erau, doar câțiva oportuniști sărind imediat pe funcții.

Pentru cine nu știe CREDENȚIONALELE, cele din 1918, erau împuterniciri (ca legitimări oficiale) emise de organizări locale spre a putea participa, susține și vota pentru Unire, cea mai cunoscută grupare fiind cea din Galtiu (mereu invocată), dar erau destule din mai toate localitățile Ardealului istoric. N-a lipsit nici cea din Bucovina care, doar, cu două zile înainte, pe 28 noiembrie își declarase apartenența la România.

Tabelul, deja publicat dar reluat și alături, cuprindea reprezentanții oficiali ai administrației în frunte cu prefectul Teodor Tărnăuceanu, viceprimar al municipiului, ec. Marin Nistor, reprezentanții principalelor partide ale momentului: liberal (Dorel Juverdeanu), P.N.Ț.C.D., Mișcarea Ecologistă din România, M.E.R. (prof. Marin Dumitru) și P.E.R. (Vasile Ghiga) dar mai ales primari, viceprimari sau alți funcționari din comunele de atunci. După cum se poate vedea lipsesc semnăturile celor din Băcani, Todirești, Zorleni, a viceprimarului de Bârlad, Didu Clapon, a profesorului Silviu Cristea de care nu ne amintim că au fost prezenți, totuși. Înainte de plecare s-a făcut

fotografia colectivă a delegației, sub cupola Palatului prefecturii, un document de mare importanță astăzi, când trebuie să vorbim de resuștinerea entuziastă a actului național din 1 decembrie, când, iată, putem face dovada că și cei din platoul central al Moldovei (desigur

12 Marțian, joi, 25 septembrie 2015 **actualitate** www.tvv.ro

CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizam pe Petrică Chiariac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epureni, pe Ionel Corciova, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președinte al M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Târnușcanu, V. Chișu, D. Juvădeanu ș.a.

Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățătură, cetățeni de nădejde într-o comunitate marea în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de-a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credenționale eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică adevăruri dovedite. Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI noștri.

CREDENȚIONAL

Vasile STOICA,
primarul
comunei Băcani

Ion CORCIOVA,
primarul
comunei Tutova

Dumitru V. MARIN,
la prima emisie TVV
24.12.1990

Marin NISTOR,
n. 8.02.1952
fost viceprimar
al municipiului Vaslui

Petrică CHIIRIAC,
primarul Duda
Epureni
1990

toate județele și-au trimis mesageri) au fost prezenți și au susținut noua Sărbătoare Națională a României.

Dintre cei prezenți atunci și-s mărturisitori astăzi, nominalizăm pe Petrică Chiriac, atunci viceprimar, azi, primar la Duda Epureni, pe Ionel Corciovă, atunci agent agricol, azi primar al comunei Tutova, pe prof. Dumitru V. Marin, atunci președintele M.E. R., azi directorul Grupului de presă vasluian și recordman mondial în presă, de ec. Marin Nistor, atunci viceprimar la Vaslui, ajuns Director economic al Consiliului Județean Vaslui, azi pensionar, de Vasile Stoica, atunci sindicalist, azi primar la Băcani; amintim de T. Tărnăuceanu, V. Ghiga, D. Juverdeanu ș.a. Iată-i pe cei care au semnat la 1 decembrie 1990 o adevărată pagină de istorie, care au devenit mai apoi prin muncă și învățătură, cetățeni de nădejde într-o comunitate mereu în ZODIA DUȘMĂNIEI și a imprevizibilității; dar având valoarea inițială au reușit să se impună, să se afirme prin realizări, să crească de-a lungul acestor 28 ani. Ei vor rămâne pururi reprezentanți cu credențional eliberat de obște în fața unui viitor imprevizibil (totuși) în devenirea istorică a țării, națiunii și limbii române. Noua cultură existențială care-și delimitează sfera specifică astăzi, va avea nevoie să se sprijine și pe fapte din istorie, adică adevăruri dovedite. Și dacă va fi așa, iată, CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTIII noștri. (*Ziar Meridianul...*)

M.C.R.: CREDENȚIONALE VASLUIENE LA ALBA IULIA – 1990

Unirea, Marea Unire realizată la Alba Iulia pe 1 decembrie 1918, a fost, doar cu 2 zile înainte hotărâtă la Cernăuți (28 noiembrie), completând hotărârea basarabenilor din martie 1918. Nu avem date despre participarea vasluienilor, până la urmă, despre deplasarea moldovenilor în această parte îndepărtată, din vest, și, până în prezent, nu cunoaștem în ce mod au privit cei din Moldova de Jos entuziasmul național – ardelean de atunci. Deși mai conservatori, mai săraci și mai neinformați, e de afirmat că și aceștia împărtășeau aceleași idealuri, susțineau aceeași idee, deși atenția le era mai ales la ceea ce se întâmpla la Chișinău, unde erau dislocate importante forțe armate românești și

intelectuali din actualul județ erau chemați să activeze (cazul lui Tudor Pamfile, coordonator a 5 gazete românești și promotor al unei literaturi speciale pentru moldovenii de peste Prut).

Un episod interesant cu semnificație istorică s-a petrecut în 1990.

Am fost acolo: la Alba Iulia, de 1 decembrie 1990, când s-a sărbătorit pentru prima oară noua Sărbătoare Națională, după decenii... de 23 august. Încă nu creasem TVV, eram doar reprezentantul ecologiștilor vasluieni și împreună cu regretatul Dan Albescu făceam parte din DELEGAȚIA județului Vaslui, compusă din 42 de persoane (într-un autocar) selectate de Consiliul Județean și Prefectură, care ne-am deplasat cu un autocar toată ziua și noaptea de 30 noiembrie, și înspre dimineață am ajuns în cetatea istorică a neamului românesc.

Am fost ghidul neoficial (printre altele, dețin atestat de ghid internațional), drept care „am povestit” tot ce se putea prezenta pe un traseu care includea și Săvârșinul, proprietatea regelui Mihai. Am creat atmosfera patriotică în autocarul cu oameni diferiți, pregătire diferită, cu început de orientări politice altfel decât pentru FSN și am avut și simțit avantajul excursiilor cu elevii realizate în anii anteriori. A fost instructiv.

PREGĂTIREA.

Fiecare am fost chemați la prefectură mai înainte și puși să semnăm de mai multe ori CREDENȚIONALE, adică foi de A4 cu același text, prin care susțineam UNIREA de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918. Nu se admitea nici o virgulă lipsă, trebuia să fie scrisul „manu propria”, drept care unii am refăcut de mai multe ori împluternicirea numită credențional. Dan Albescu avea un scris mai întins și textul nu-i prea încăpea pe foaie, drept care zicea că nu mai merge acolo.

Deplasarea: simplă, într-un autocar fără muzică, dar cu microfon de bord care se tot defecta, așa că în câteva rânduri (pe la Tg. Mureș) am vorbit de la centrul autovehiculului, să fiu auzit. Mai era un acordeonist care înveselea atmosfera periodic, atât în ziua cât și în noaptea deplasării. N-au fost nici un fel de controverse politice, mai toți convenind că susținem pe Iliescu și mai niciunul știind câte ceva despre evenimentul în sine (cel de la 1 decembrie 1918). N-am simțit oboseala drumului.

**Corneliu Coposu huiduit la Alba Iulia
– 1 decembrie 1990; Iliescu și Roman râd**

1 Decembrie 1990:

Dimineață am depus fiecare, personal, CREDENȚIONALUL, pe județe, în ordinea alfabetică, în Sala Mare a Muzeului, înregistrare pe grup. Mare aglomerație, rapiditate în mișcare, liniște, ordine. Cei de acolo erau pregătiți, ne-au înregistrat, și totul a mers în ordine. S-a creat o stare de exaltare patriotică mai ales la Sesiunea solemnă a Parlamentului.

Am fost plasați pe un loc dinainte stabilit, cu interdicția de a pleca altundeva, și nu era greu, pentru că toți eram deprinși cu disciplina defilărilor de 23 August. Vasluienii au avut noroc de o panoramă care le-a permis să-i vadă îndeaproape pe Ion Iliescu, Petre

Roman (atunci, mare pericol pentru președinte), Alexandru Bârlădeanu, Victor Atanasie Stănculescu, P.F. Teoctist și alți activiști fost comuniști, strânși în FSN, deveniți mari democrați.

Când a apărut firava delegație condusă de Corneliu Coposu, mulțimea instruită și pornită împotriva „vânzătorilor de țară” (i-)a huiduit copios, iar Petre Roman ne făcea gesturi de îndemn (eram la câțiva pași, și mai toți strigam ce se auzea de la unul cu lozincile scrise). Au răzbătut în grup zvonuri că se trage în mulțime de pe balcoanele blocurilor din apropiere, deși eram înconjurați de tot felul de persoane dubioase. Discursul curajosului Coposu, pe altă scenă aproape nu l-am auzit, cei vreo 20 din anturaj nereușind să asigure liniștea necesară. Nici pe liberalul Radu Câmpeanu, însoțit doar de câțiva. Nu i-am auzit, mai ales că din timp în timp se lansau lozinci de tipul „trăiască Ion Iliescu” sau trăiască... altcineva din prezidiu.

P.F. Teoctist nu prea era băgat în seamă, deși tribuna era ridicată în fața Catedralei, iar numerosul grup Iliescu venea păzit de la Tedéum-ul oficiat de Patriarh. S-a creat, după discursul lui Ion Iliescu, un fel de diversiune, o mișcare în mulțime, care șoptea de un atac terorist maghiar, repede liniștit, mai ales că au urmat salve de artilerie care să sublinieze sărbătoarea publică de după defilarea armatei.

Curios, lumea n-a plecat nici din timpul spectacolului patriotic prezentat pe mai multe scene, când, câțiva vasluieni am trecut printre blocuri și case, am stat de vorbă cu locuitorii cam timorați că sunt urmăriți. Aflăm, astăzi, că erau mobilizate forțe care să preîntâmpine reacțiile maghiarimii, și oamenii aveau dreptate.

Nu prezintă importanță ce s-a discutat la întoarcere, după nopți nedormite. Important mi se pare că un grup de vasluieni, fie ei organizați de oficialități, am depus acele acte de încredințare în favoarea Marii Uniri, fie și la 72 de ani, după. Și, încă ceva: atmosfera de aleasă simțire patriotică în care s-a desfășurat expediția vasluiană, și mai ales cea din fața Catedralei Neamului din Alba Iulia.

2018. Din sentimente curat patriotice soții dr. Valeriu Lupu și prof. Valentina Lupu au organizat între 28 – 30 septembrie 2018, o excursie la Alba Iulia cu dorința de a prezenta din partea celor 40 de vasluieni și omagiul lor pentru înfăptuitorii Marii Uniri. Evident, fără credenționale.

Într-o școală generală, la Roșiești, directorul Cristian Onel are o inspirată expoziție consacrată Centenarului, cu momentul Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia. Mai e mult, dar e bine și atât, pentru necesara educație pro românească. Pot fi nominalizate multe alte momente în județ, printre care că în ultimele zile Dan

Ravaru a scos cartea „*Revenirea Bucovinei la România/Centenarul Marii Uniri*”, 2018, 132 pag.

Important, astăzi, este că Dumitru V. Marin (la câteva zile am înființat TVV, primul post de televiziune privată din țară, Licența 001/TV, pe 5 dec. 1990), Teodor Tărnăuceanu (prefect), Marin Nistor, Dorel Juverdeanu, Cornel Oanea, Vasile Ghiga și alții (79) am depus, conștienți și entuziaști, CREDENȚIONALELE noastre în sanctuarul unității românești.

Tot important e că putem găsi mărturii și în afara țării, cum este de pildă, târnosirea Bisericii Ortodoxe Românești, din Montreal, pe 18 octombrie 1918 (v. *Meridianul Cultural Românesc*, nr.3/15/2018).

TVV

Gândul fugar și după 35 de ani: a face televiziune la Vaslui, era ca și cum ai face drumul Vaslui – Melbourne cu bicicleta sau cu căruța. O îndrăzneală fără margini.

Am plecat la drum cu gândul: pare că nu va merge, dar...dacă merge? Rezultatele de până azi confirmă perseverență, ascendență și valoare, și o contribuție majoră la cultura moldoveană și națională.

Unison Radio.

A face unul, apoi două posturi de radio local(e), când nu existau nici un fel de scule specifice ca emițătoare, microfoane, căști, nu erau persoane calificate nici ca ziariști, nici pentru media, într-o negură totală (ideologic, politic, economic, cultural) era actul de mare curaj al oricui din Țara Românească. Dacă TVV a fost prima televiziune privată, Unison Radio a fost al 5-lea din cele peste 144 afiliate la BBC, și prima rețea din România.

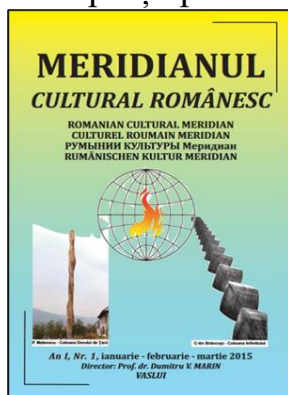

Ziarul.

Simțeam că munca noastră în televiziune și radio are durată scurtă, în zile și minute. Era nevoie de expresia concretă, „scripta” care să rămână și după noi. De asta a apărut Meridianul...A nu se uita că în județ nu existau cât de cât ziariști, că exista o mănăstorie provincială aprigă, că se speria gândul la câte greutăți erau de așteptat. Și, că, aici, s-a pornit prima școală de ziariști, cu tot soiul de aspiranți, analfabeți funcțional și incapabili, cu frica unui faliment intelectual imediat. Prin acest grup de presă, peste 500 de tineri și-au încercat norocul de a fi ziariști, cu 66 de angajați în momentul de glorie.

Revista.

Ziarul vasluian a avut absolut întotdeauna pagina de limbă-literatură-poezie, adică cea culturală. Chiar dobândisem notorietate în țară și străinătate. Dovadă că la apariția primului număr al revistei aveam un colectiv de redacție trăsnet și... 93 de oameni au publicat în primul număr. Mobilizare de forțe intelectuale care în cele din urmă, azi, înregistrăm 1100 de colaboratori din 32 de țări. Poate vom putea alcătui monografia acestui purtător de stindard cultural, după al 40-lea număr.

Recorduri, recorduri

Tremurici în fața lui Mitterand și a altor 9 președinți, 16 prim-miniștri. Șansă și îndrăzneală. Profesionalism și curaj alături de autoritatea operei. De la coada vacii... față în față cu puternicii țării și ai lumii. Cam asta ar fi.

Presupun că cititorii prezentului volum nu cunosc dintre operele mele anterioare și atunci fugitiv: am realizat 1488 de interviuri cu mari personalități române și mondiale printre care 9 (și cu Johannis 10) șefi de stat, 17 prim-miniștri, papa, Teoctist, Daniel și alți mari ierarhi din biserică, oameni de mare cultură, parlamentari, șefi administrativi și, evident, cu alți mulți oameni obișnuiți. Dacă am tot colindat lumea în lung și lat să precizez că n-am fost pe acolo la mâncare și băutură ci la munca de jurnalist. Evident, cu emoții, dar nu cu frică. Există un volum re-editat despre aceste recorduri mondiale, cu președinții de stat în funcție, cu prim ministrii, cu papa, cu mitropoliții și clericii timpului, cu mari personalități ale țării și lumii, cu politicieni, dar și cu mulți „eroi” dintr-un vast teritoriu (Vezi, *Opera Magna* 1-7). Luptătorul din Giurgioana nu a tremurat de frica nimănui, vreodată ; emoții, da.

MITTERRAND... ȘI PROPAGANDA!

FRANCOIS MITTERRAND (n. 26 octombrie 1916 Jarnac - d. 8 ianuarie 1996, Paris), a fost președinte al Franței între anii 1981-1995.

După absolvirea studiilor sale în 1939 a fost mobilizat în armată, iar în 1940 a fost în captivitate germană. În 1941 a evadat. Mitterrand a evoluat din punct de vedere

Dumitru V. MARIN și Vasile BULAI în
satul Neuillé-Pont-Pierre,
Franța, 26.03.1995

ideologic de la poziția socialismului reformator la aceea a pragmatismului caracteristic unui reprezentant al națiunii, susținător al rolului cheie, din punct de vedere militar și cultural, pe care Franța era chemată să-l joace în arena internațională. Alături de Germania, Franța lui Mitterrand a ocupat un loc de frunte în cursa pentru Europa unită. În 1988 a primit împreună cu colegul său german de post, Helmut Kohl, Premiul Karl (Premiul

Carol cel Mare). Francois Mitterrand a murit pe 8 ianuarie 1996 la vârsta de 79 de ani în Paris. Importanta vizită a președintelui Franței Francois Mitterrand, la Iași, a fost o formă concretă de susținere a trecerii spre capitalism. Aglomerație, persoane misterioase, gălăgie, strigăte entuziaste „Vive la France”, presă centrală pentru că alta decât Tv.V. – ca presă video, nu era în Moldova. Mare de oameni la Universitatea Iași. Ne-a trebuit un curaj nebun să-l acostăm din mers pe Francois Mitterrand care s-a oprit în fața aparatului nostru de filmat în timp ce Ion Iliescu se întreținea cu universitari. Era așa de bine și de mulți păzit, că și azi ne mirăm cum am realizat materialul, și în exclusivitate. Norocul începătorului, îndrăzneala cunoscătorului, valoarea îndrăznețului.

Gestul lui Mitterrand de a ne acorda interviul în timp ce tremuram ca luat de friguri cu tot felul de caralii lângă noi, gata să ne împuște la vreun gest

În fața lui Francois Mitterrand -18 febr. 1991, Iași

necugetat, oprirea lui a însemnat și pentru mine și pentru operatorul Grigore Avram înfruntarea fricii extreme și un efort de concentrare, la întrebări, cum n-am mai avut. Proba de maturitate s-a dat exact la acest început! „– Sunteți cel mai autorizat promotor al democrației. Ce credeți că va urma în România? – Vous êtes très aimable... și acum, traduc aproximativ în românește după „apres une periode de transition...” mari frământări și importante și dureroase schimbări sociale... dar ne aveți alături...” „– Care credeți că va fi cea mai mare problemă pentru România?” A stat puțin pe gânduri apoi, lung, adică într-o frază amplă de mare politician, care știa să tragă spuza pe importanța țării pe care o reprezenta. Las-că nici întrebarea nu era grozavă: „– Corupția...” N-au fost greu de înțeles cuvintele dar câtă realitate ulterioară ascundeau, abia de câtva timp am priceput; până la urmă e problema actuală în Europa și punctul negativ cel mai aspru în raportul MCV pentru România, astăzi. În entuziasmul general de atunci, mă rog, alt președinte de stat care ne vizita după Charles de Gaulle și care ne declara sprijin „pour toujours” ca la „48...” Interviuul a fost difuzat, aprecierile au fost interesante, dar nu-mi iese din cap cât ne-au tremurat pantalonii pentru curajul nostru.

Cât sprijin ne-a mai promis, la București, De Gaulle, îmbrățișându-l cu efuziune pe Ceaușescu... N-am fost martor la pupături Mitterand-Iliescu, dar pentru

toți a fost un semnal bun. Nu fusesem până atunci în Franța, dar o rupeam bine pe franțuzește, nu stăteam rău cu îndrăzneala. În cele câteva călătorii în Franța n-am observat vreun fel de sfială când se vorbea despre președinte sau politicieni iar pe ecologiști i-am găsit greu și puțini (tot ecologist de frunte eram și eu, în județ) într-un sediu amărât, dar cu un europarlamentar francez care a răspuns la multe întrebări. Din cauză că nu vorbeam prea des franțuzește îmi făceam probleme, dar ne-am înțeles și apropiat tare mult, am purtat corespondență. Populația din orașelul Neuillé-Pont-Pierre (TOURENNE) ne-a primit cu bunăvoință și entuziasm, cea din Paris, Strasbourg, Tours, cu indiferență, mai ales că eram la cerut, în cadrul unor programe culturale ale localităților înfrățite, pe bani europeni sau pe cheltuiala noastră.

Toate înregistrările din provincia Tourenne au intrat pe post! Că ne-am ales și cu multe aprecieri, chiar ne-a făcut bine. Cu Francois Mitterand, președintele Franței, cred că am realizat un material deosebit, cu cea mai înaltă persoană publică din viața mea, deși la Cracovia am fost binecuvântat de Papa Ioan Paul al II-lea. Ce dovadă mai bună îmi trebuia pentru autoritate? Pe care n-am știut s-o exploatez mai niciodată, nicăieri. Dar nici nu mi-a trebuit, pentru că mă simțeam cu operă, de regulă, eram și operator și știam cum să fac mai bine cu aparatul de filmat. Uneori greu, ca în fața prefectului de

Tourenne unde țineam camera cu dreapta, luminile cu stânga, într-un singur picior pentru că mi se încurcase în fir celălalt și vorbind franțuzește. Înregistrările ulterioare din Franța au susținut sprijinul socialiștilor francezi pentru socialistul Ion Iliescu și partidul său, capitalismul și privatizările impuse de noua orânduire socială. Am difuzat imagini și cu locurile unde D'Artagnan (eroul lui Alexandru Dumas) înfrunta pe adversarii regelui (Le cheval blanc, castelul Rochelle, alte locuri istorice din provincia Tourenne), și

**Catedrala Notre-Dame
din Paris**

sursa foto: Wikipedia

agricultura locului (am stat 3 săptămâni la o fermă agricolă), monumente, transporturi dar mai ales din Parisul minunilor, frumosului, istoriei și culturii, Tour d'Eiffel, Sena, Catedrala Notre Dame etc. etc. cu bucuria de a descoperi liber capitala culturii mondiale.

La Strasbourg am organizat cu ajutorul transfugului Penciu de la Bârlad și am însoțit un grup de elevi la un

simultan de șah despre care s-a consemnat în presa franceză și românească (altă deplasare la Paris). *Tournoi international d'échecs din Le club d'Echecs du Fosse des Treize, 26 mars 95, au Centre socio-culturel du Fosse des Treize*, cu un program foarte încărcat și unde niște cetățeni din Murgeni care s-au lipit de noi ne-au furat bagajele. Era întâlnire între reprezentative ale Franței și României. Dacă la Chișinău (ca și la Leningrad, Kiev, Moscova), nici la colțuri exprimarea nu era liberă, în Franța și apoi în toată Uniunea Europeană nu știam ce să facem cu atâta libertate. Marea descoperire de după comunism, dar cu efecte distrugătoare pentru limba, țara și poporul românesc: prin migrație și scăderea natalității se ajunge azi, cam la 16 milioane de locuitori, din cele 22. Că austriecii s-au înfruptat cel mai mult din economia românească, asta a fost înțelegerea lor, a membrilor Europei Unite, ca să ne primească în U.E. În treacăt, să consemnez, fără xenofobie, că astăzi, în februarie, 2014, respectiv, și tot azi, în 2021, și 2024, petrolul și principalele bănci comerciale sunt austriece, și nu ale României, prin cele 51% din acțiuni și contracte dubioase pe bază de șpagi. Că facem parte din Uniunea Europeană, cu avantajele și dezavantajele unei asemenea aderări, pare a fi aspectul esențial, desigur cu „destructurarea” naționalismului, supunerea de bună voie la legislația europeană, exploatarea resurselor solului și subsolului în

Turnul Eiffel

parteneriate, vânzarea pământului către străini, în contrapartidă cu scutul de apărare NATO în fața rușilor, politici comune în mai toate sferele societății, inclusiv în sănătate și cultură, schimbarea modului de trai tradițional. Din punctul nostru de vedere, e pe cale destrămarea României ca stat național, dar mai ales, e clară noua cultură existențială cu pierderea teritoriului, a unei părți din populație și mai ales atentatul pernicios asupra limbii române. Înregistrăm deci și de la nivel de presă culturală un nou mers al istoriei românilor. Vizita

lui Mitterand în România a deschis hotărât acest nou parcurs.

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p. 120.

2) PAPA DE LA... KRAKOWIA – POLONIA. Auzisem că putem vinde lucruri în Polonia și în special miere, pe care am pus-o într-un bidon de aluminiu la picioarele pasagerului din dreapta (în spate erau tustrei copiii), așa că biata Iulia a stat strâmbă pe parcursul a circa 1600 de km, pentru că bidonul cu miere a ajuns întreg acasă. N-am văzut o groapă, măcar o singură groapă sau o denivelare mai acătării în tot traseul polonez și am dormit aproape 2 săptămâni numai în Dacia noastră roșie, cu nr. de Vaslui – 898. La vama Siret am trecut mai ușor dar la Lwow era o coadă de 17 km și după o noapte în rând am țâșnit după poliție, apoi după o salvare și în loc de o săptămână, am făcut 2 zile, cu două întâmplări „grele”: într-o pădure ne-au așteptat niște ucraineni, au vrut să ne oprească cu niște ciomege mari, au lovit în capota mașinii, au încercat să ne răstoarne. La Lwow, grănicerii au asmuțit împotriva mea niște câini polițiști uriași, încât și eu și copiii și nevasta am crezut că vom fi sfâșiați. N-a contat prea mult nici legitimația de presă, nici apartenența, doar curajul.

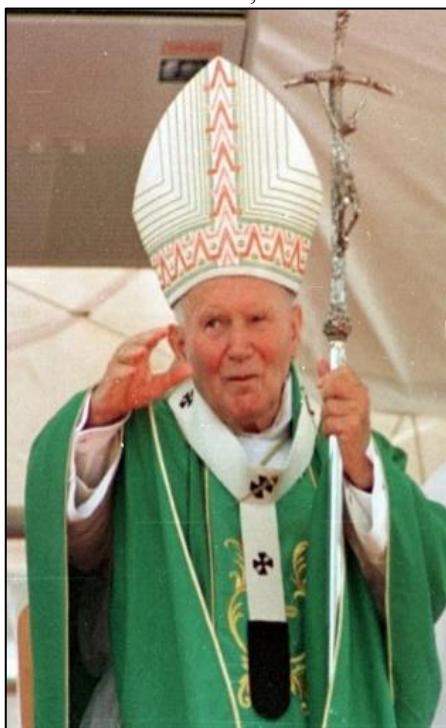
Am ajuns și la Cracovia în piața orașului, unde un român a vrut să fure ceva de la noi, apoi în Piața publică închisă între o biserică și palatul cronicarului moldovean Miron Costin, o bijuterie arhitectonică. Pe șoseaua spre acest mare și foarte bine organizat oraș am stat pe margine

să treacă Papa Ioan Paul al II-lea în papamobilul său. Era groază de lume, dar și mai mare aglomerație în piața Miron Costin, în apropierea scenei ridicate special aflându-mă în momentul când a apărut Papa. Cam inconștient, am întins microfonul să-l întreb ceva în limba rusă, bine înțeleasă de polonezi. „Pax vobiscum”, zice prea înaltul prelat și face semnul cunoscut al crucii chiar deasupra capului meu. A mai scos 8-10 cuvinte în poloneză, tot special pentru microfonul meu, după care a binecuvântat mulțimea entuziastă. Vrăjea lumea. Era așa de bine păzit încât nu mă puteam apropia prea mult, să nu mă salte călugării-bodyguarzi, dar am reușit să mângâi veșmântul aurit, să-l simt omul de lângă mine, să-i aud răsuflarea și să mă bucur de binecuvântarea expresă, pentru că și-a dat seama că-l filmez, cu ditamai lădoiul pe umăr, inscripționat TVV, cu microfonul lung și întins spre gura lui.

Am filmat ce a cuvântat la mulțime, am stat aproape 2 ore acolo, am înțeles de ce era atât de iubit ca om și papă. AVEA HAR! A fost o înaltă binecuvântare pentru ce făceam eu. La București, la vizita sa oficială, eram în apropierea președintelui Emil Constantinescu, dar mulțimea tălăzuită m-a împiedicat în ambiția de a obține cuvinte de la unul sau celălalt. NE-A BINECUVÂNTAT PAPA... Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea (născut Karol Józef Wojtyła, 18 mai 1920, Wadowice, Polonia - † 2 aprilie 2005, Vatican) a fost

papă al Bisericii Catolice - episcop al Romei - și suveran al Vaticanului ales în 16 octombrie 1978. Pontificatul său de 26 ani (octombrie 1978 - aprilie 2005) este considerat al treilea ca lungime din istoria Bisericii Catolice, în urma Sfântului Petru (estimat între 34 și 37 ani) și al lui Pius al IX-lea (31 ani). În august 1991 a făcut o vizită în Polonia natală, unde a fost primit de popor cu un entuziasm nemaîntâlnit și s-a bucurat de onorurile oficiale.

Printre cei binecuvântați de el s-a aflat și familia Marin, în întregimea ei, în Piața Miron Costin, din Cracovia. Mulți, foarte mulți kilometri Sanctitatea sa a binecuvântat din papamobil miile de oameni care-l așteptau pe lateralele căilor de acces. Era un pelerinaj nemaivăzut al polonezilor către locul întâlnirii din imensa piață a Cracoviei cu fundal impresionantă

Papa Ioan Paul II

casă a boierului moldovean Miron Costin, monument de arhitectură.

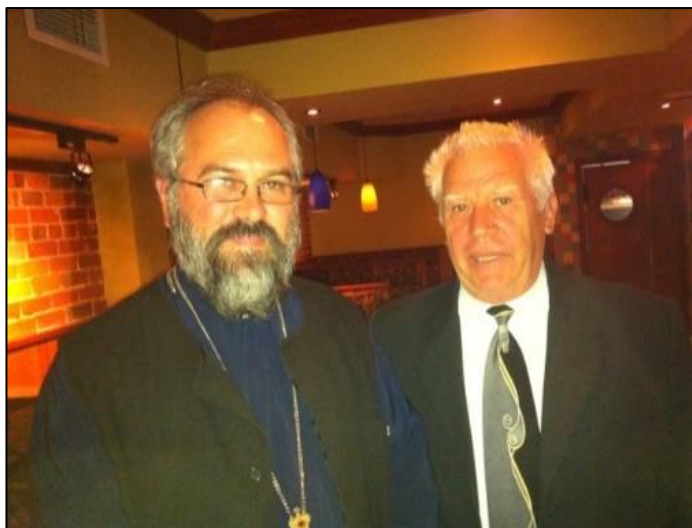
Supravegheată de călugări catolici dar și de o rețea densă a securității poloneze, cu grupuri isterizate (cei câțiva români, cu gândul să nu ni se fure bagajele sau chiar mașinile, priveam detașați la creștinii aceștia pe care-i consideram dușmani). Când Sanctitatea Sa a ridicat mâinile a binecuvântare „Pax Vobiscum”, toți ne-am prosternat, înțelegând instantaneu cine a răsturnat comunismul în Polonia, adică politica suveranului pontif bazată pe înțelegere și evaluare lucidă a situației specifice, dar în liniște și pace. La noi era prea mare satisfacția populară după executarea Ceaușeștilor. La ei n-am auzit cuvântul răzbunare.

M-am înțeles bine cu polonezii, mai bine decât mă așteptam, poloneza fiind o limbă slavă (veche), eu vorbind în limba rusă, iar când afirmam că sunt român, automat ne erau prieteni pentru că-și aduceau aminte de salvarea tezaurului lor și de sprijinul din timpul războiului pentru refugiații polonezi. Eram „priateli” dar nu prea cumpărau de la noi (de la mine, miere cu care m-am întors acasă, fără vreun zlot în pungă). Cracovia - august 1991, la intrare în oraș, în papamobil. Sub semnul crucii arătat de Papa Ioan Paul al II-lea, ca și din alte ocazii, am priceput cât de apropiate sunt religiile catolică și ortodoxă și nici acum nu înțeleg marea schismă și nici de ce nu are loc acea reunificare, idee care l-a adus la

București pe Suveranul Pontif câțiva ani mai târziu. Susținerea populară într-o asemenea majoritate mi-a dat de gândit și m-am întrebat dacă nu ne îndreptăm către o altă – nouă – dictatură a Bisericii. Mi-am zis că religiozitatea unei nații este sau nu este, iar înalții ierarhi o pot susține cu personalitatea lor.

Acolo am înțeles harul Marelui Papă, canonizat mai apoi, de a electriza masele, insuflând credință și încredere. Am fost foarte aproape de Papă i-aș fi putut atinge veșmintele dar mi-a fost frică să nu fiu considerat atentator sau terorist. Experiență cu totul unică. Am mai fost și în Cetatea Vaticanului de 2 ori, am urcat pe Catedrala Sf. Petru, am asistat la Mesa altui Suveran catolic, dar n-am mai avut aceeași pătrundere în toată ființa, a ideii de Divinitate. Ca amănunt picant, pentru că am urcat scările Catedralei repede, pe rondoul de sus am leșinat, mi-am pierdut cunoștința, am vărsat tot, n-am mai știut de mine vreo 30 de minute. Puteau să-mi ia toți banii, camera video, aparatul foto, tot. Dar m-a păzit un Viking, nici acum n-am aflat de unde era și cum l-ar chema, voinic și foarte tatuat, roș la păr și față. Ei, acesta a stat de strajă, a alertat paznicii care n-au făcut nimic, m-a sprijinit să nu cad cu capul de pietre... români nu s-au ivit! Hm! Ce câștigam eu pe 15.09.2011, dacă chiar de acolo plecam la ceruri...???

Din Canada... am venit cu un interviu realizat la Montreal cu P.S. Episcop vicar Cassian al Americii de

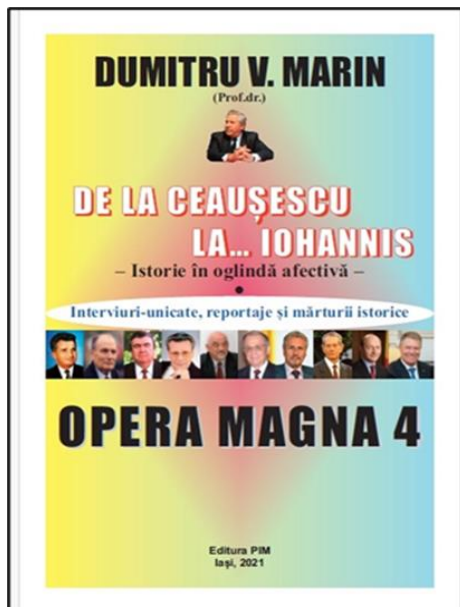

Cu prea sfințitul Ioan Cassian, Montreal

Nord și Canadei, după o inspecție la Părintele Ioan Ceașu despre care am scris. „Viitorul sună bine” a fost afirmația sa ultimă după ce am discutat despre misionarismul și foarte marile greutăți ale preoților imigranți nevoiți să fie și oameni de serviciu ca să-și poată întreține familia. „Astea-s condițiile și ei înțeleg să facă misionariat și eforturi personale. Așa au început și ceilalți 14 preoți din Montreal”. Dar biblioteci românești, librării, carte românească? „Există una cu

vreo 8.000 de cărți, dar preotul a decedat de curând. Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă aferentă...”. Să spun că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și în oraș o publicație în această limbă... „Noi îi ajutăm contra cost cu literatură religioasă...” Măi, să fie, așa ajutor mai zic și eu... și preotul avea doi copii... (14 septembrie 2012). Și repet că la Biblioteca Națională din Montreal există doar câteva sute de cărți românești și o singură publicație pentru 55.000 români, din totalul de aproximativ 150.000 în toată Canada. (editorial, 4 octombrie 2012).

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p. 126.

3) ION ILIESCU, INTERVIURI DE SERVICIU

**Dumitru V. Marin și Ion Iliescu
19 aug 1990, Vălenii de Munte**

L-am cunoscut și m-a cunoscut în satul Măcărești, com. Prisăcani, fiind inundată toată lunca dintre Prut și Jijia, o mare de apă, unde eram director de școală, el venind dinspre Grozești, dar nu putea trece spre Iași. Era obosit și foarte înfometat, așa că Iulia a pus repede de o mămăligă, a frecat un cășușor pe care-l aveam, a pus brânza pe câteva ochiuri fierbinți și... cu vreo 3 cepe alături. A înfulecat cum nici n-am văzut, nici n-am crezut.

A mulțumit cu multe cuvinte și m-a îndemnat să-l caut.

Ne-am întâlnit iarăși la Văleni de munte, în Casa-

muzeu N. Iorga, președintele singur, și dacă aș fi vrut să-l bat puteam în voia cea bună. La întâlnirea cu presa sunt și eu, ca și în fotografia publică. Era foarte politicos, respectuos, ne-a lăudat pe cele 11 cadre didactice, izolate de ape, și pentru că profesoara Iulia Marin reușise să oprească ruptura digului din Bordun cu covată, găleată, roabe, cu poala, astupând șuvoiul prin care Prutul ar fi desființat satul, apa fiind mai sus cu 12-13 cm. decât pereții caselor.

M-a onorat și el și Mircea Snegur la Costești, el întrebându-l pe președintele basarabean dacă mă acceptă (după închiderea briefingului, dar am insistat, deși era un geruleț pe cînte), iar Snegur a exclamat: „Mai acordăm un răspuns la întrebarea prietenului nostru de la Vaslui!” Câte am discutat cu președintele Iliescu și oficial și neoficial ajunge de o carte cam de 1000 de pagini. Îmi zicea „asta e pentru dvs.” și am respectat convenția întotdeauna, în toate cele 8 interviuri difuzate pe post. Dar au fost destule nedifuzate, deși m-am aflat de multe-multe ori în preajma sau în fața sa. A avut un om de mare încredere care nu l-a trădat și nici el nu l-a îndepărtat. Îmi spunea direct: „vorbește cu Opaschi”. De încredere i-a fost și negreșteanul Marian Enache, care a fost ales Președintele Curții Constituționale, în locul lui Valer Dorneanu, alt mare susținător al fostului președinte al României.

ION ILIESCU – OASPETELE MEU

ION ILIESCU (n. 3 martie 1930, Oltenița) este un politician român. A fost președinte ales al României între anii 1992-1996 și 2000-2004 și președinte al CFSN între 22 decembrie 1989 și 1992. Între 2004 și 2008 a fost senator din partea PSD. În prezent (2014) este președinte de onoare al PSD. A intrat în Partidul Comunist Român în 1953 și a devenit membru al Comitetului Central al P.C.R. în 1965, însă, începând cu 1971, a fost treptat marginalizat de Nicolae Ceaușescu. A avut un rol foarte important în Revoluția română din 1989, devenind președintele Frontului Salvării Naționale, ulterior al Consiliului Frontului

Școala veche Măcărești

Salvării Naționale. Ion Iliescu a fost primul președinte postcomunist al României și a servit în două mandate constituționale, separate de mandatul lui Emil Constantinescu. În timpul celui de-al doilea mandat al său, România a aderat la NATO și a încheiat negocierile de aderare a României la Uniunea Europeană. A reușit de asemenea să stabilizeze politica românească. Lucrări publicate: „Revoluție și reformă”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1993; „Revoluție și reformă (ediție revizuită)”, Ed. Enciclopedică 1994; „Revoluția trăită”, Editura redacției publicațiilor pentru străinătate 1995; „Momente de istorie”, Editura Enciclopedică 1995; „Fragmente de viață și istorie trăită”, Editura Litera, 2011. Poveste lungă cu acest politician adevărat. A venit ca Prim-secretar al Județenei de partid a județului Iași, în controlul Prutului (revărsat ucigător în 1970) și flămânzit zdravăn, d-na prof. Iulia Marin l-a hrănit cu mămăliguță, ochiuri, caș freat și ceapă, de nu se mai sătura. Eram directorul școlii de la Măcărești, comuna Prisăcani și m-a vizitat ca prim-secretar județean Iași, fiind în control pentru inundațiile foarte mari de pe Valea Prutului. Toată Lunca Prutului și a Jijiei era ca o mare de apă, iar ca să trec prin apa până la gât prin pădurea Prisăcani, pe „la stejăroaică” mă țineam de copaci. După asta s-a făcut digul „zidul pentru ape” de-a lungul Prutului. Imediat după Revoluție ne-am reîntâlnit la „Școala de vară

Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte. Am vizitat împreună Muzeul Tiparului, a cuvântat participanților dintre care 1/5 erau împotriva lui. Dacă eu aș fi vrut să-l lovesc îl uscam într-una din sălile muzeului din casa lui Nicolae Iorga, unde eram singuri. L-am apărât însă, în fața câtorva golani care îi aruncau vorbe grele... Pe o filă de carnet (în pătrate) mi-a semnat (autograf?!), doar atât și mi-a zis „cu foaia asta vei intra oricând la mine”.

N-am folosit semnătura, dar o păstrez. Ca dovadă că am fost pavăza președintelui de stat! M-a ținut minte și ori-de-câte-ori am mai realizat materiale TV, și-a sacrificat timpul, inclusiv pentru Organizația județeană PSD, spre marea disperare a șefului său de cabinet, a lui Buzatu, sau a SPP-iștilor. L-am intervievat de 8 ori. Mi-a răspuns diferențiat: „asta pentru mata; asta înregistrăm”. Deși am știut, în premieră, ce părere are despre... bănescu (cu b mic), despre Adrian Năstase sau despre politicienii de Vaslui. M-ar crede prof. C-tin. Alexandru, președinte al Consiliului Județean Vaslui, atunci, că-l considera senilizat? Că-l considera pe Dumitru Buzatu ca pe cel mai șiret și parșiv? Erau discuții între noi! Mă încumet să zic și altceva: ca președinte, nu se simțea nici bine păzit, nici protejat, nici cu prea multe persoane loiale pe lângă el. Făcea excepție acad. Răzvan Theodorescu, Dan Iosif, Opaschi și alți 2-3. „Cât am ce le da (oferi),ăștia ai tăi (de la Vaslui) vor fi cu mine. Să vedem ce va fi și cu Adrian

Năstase”, mi s-a destăinuit în sala de conferințe de la Hotel „Racova”. A avut un cuvânt bun pentru familia mea. Ba, a invocat preferința de a răspunde special împreună cu Mircea Snegur, la Ungheni, înainte de proclamarea independenței Republicii Moldova, unde m-au numit „prietenul (lor) de la Vaslui, ultima

DV Marin și Mircea Snegur președinte, în 1992

întrebare” din conferința comună de Presă. La Bălți, Iliescu – Snegur, 1992 La câteva luni, la Huși, m-a îmbrățișat și am fost singurul operator TV, din câteva

zeci, care am filmat și la o parte din convorbirile oficiale. Mai erau acolo: Mugur Isărescu, Adrian Năstase (prim-ministru), Nicolae Văcăroiu și mulți alții. Televiziunea națională, prin redactor șef, Virgil Tatomir m-a căutat cu disperare să le dau eu, eu, imagini filmate, că din altă parte n-aveau! O întreagă poveste.

Regret că din cauza lui Ion Iliescu, Podul de flori (5 mai 1990) n-a însemnat reunificarea cu Basarabia. I-ar fi trebuit doar atât: să nu fie prea ascultător față de Moscova. Nu regret că prin Ion Iliescu am avut liniște în Transilvania, am rămas Stat Național și că în anii președinției lui, și eu mi-am luat porția de libertate. Și de succes: fără el nu-l filmam, la Iași, pe Francois Mitterand (mamă, ce-mi tremurau mâinile și picioarele, și ce pază! Ce pază!). Azi, nu mai avem nici libertatea presei de atunci, nici posibilitățile de existență (publicitate) de atunci! Nu înseamnă că am fost de acord cu tot ce a făcut Iliescu. Ba, chiar am scris împotriva lui. Dar ing. Ion Iliescu, președintele Statului Român, mi-a fost oaspete, de mai multe ori în propria mea casă și mi-am cinstit atât oaspetele de suflet, cât și pe cel de onoare și mai ales primul om din Stat, PREȘEDINTELE. Câți vor mai putea spune asta? Mesajul din fruntea cărții „TVV-15...” este doar o dovadă; casetele... alta; cele de mai sus... o mărturie. Mesajul de la aniversarea mea de 70 de ani (2011)

demonstrează delicatețea omului care, destulă vreme a condus destinele României și o atenție în plus pentru omul de presă pe care l-a simțit alături.

PREȘEDINTELE ȚĂRII, ION ILIESCU, OASPETELE MEU! Televiziunea Vaslui a apărut ca urmare a unui act de mare curaj. De fapt eu întotdeauna am fost un „batailleur” și din cauza asta n-am fost nemicând în grațiile mai marilor timpului. Zic eu, în pofida schimbărilor, mi-am păstrat personalitatea. Președinții de țară care mi-au fost oaspeți, în sens că i-am avut în bătaia camerei de luat vederi și le-am difuzat imaginea au fost: Francois Mitterand (cel mai bine păzit), Mircea Snegur de câteva ori, Petru Lucinschi, Emil Constantinescu și de mai multe ori dl. Ion Iliescu. Prim-miniștri mai mulți, miniștri și mai mulți, președinți de partid, aproape toți. Ar fi o carieră gazetărească de excepție în condițiile unei televiziuni locale, bazată zic eu și pe curaj dar și pe „meserie”.

Dl. Ion Iliescu n-a urcat în micul nostru studio cu prilejul vizitei de câteva ore în Vaslui, pe 10 ianuarie 2004. Dar nici nu mi-a refuzat cam al 8-lea interviu, în pofida grozavei crize de timp, poate și pentru că și-a adus aminte că mi-a fost oaspete pe Valea Prutului cândva, sau că, la Vălenii de Munte, imediat după Revoluție am făcut zid de apărare pentru el. La simpozionul consacrat lui Ștefan cel Mare, după ce a vorbit, s-a întreținut cu mine minute bune. Oricum s-ar privi lucrurile, e o onoare ca să discuți fie și doar 9 minute special cu președintele țării! Și chiar dacă, la Vaslui, a venit pentru Anul Ștefan cel Mare sau pentru imagine, tot onorant rămâne pentru Tv.V., Unison Radio și ziarul Meridianul că PREȘEDINTELE STATULUI stă de vorbă cu mai mulți vasluieni prin intermediul meu. Indiferent cine-ar fi președinte, este președintele românilor și trebuie să-l respectăm. La câteva zile după Sf. Ion: La mulți ani, D-le Președinte Ion Iliescu! Prof. Dr. Dumitru V. Marin

(Meridianul, an V, nr. 3 (479) 12-14 ianuarie 2004).

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI DL. ION ILIESCU S-a aflat la Vaslui, vineri. Cred că într-una

dintre cele mai dureroase întâlniri, cu Petru Lucinski,

alt președinte al Republicii Moldova pe care am avut plăcerea să-l

interviez cândva.

Presă multă și noi printre ei: păreri,

comentarii, ici-colo,

învinuiri, animație

în sector, controale

la sânge să nu fie

Dumitru V. Marin și Ion Iliescu

vreun descreierat... M-am simțit onorat când am fost recunoscut și de unul și de celălalt președinte; am amintit de momentul Ungheni când împreună cu regretatul Tatomir am pus aceeași întrebare ca și azi: „pe când zone libere” între cele două țări? Când eram director de școală pe Valea Prutului l-am avut oaspete pe Ion Iliescu. În calitatea sa de președinte al României sau numai al PDSR, mi-a acordat câteva lungi interviuri toate publicate sau difuzate. Acum, l-am privit cu atenție. Cred că întâlnirea cu Lucinski i-a fost nu numai neplăcută, ci și dureroasă. De ce? Pentru că vineri, 9 febr. 2001, s-a stabilit granița Uniunii Europene pe teritoriul românesc, pe Prutul ăsta blestemat. S-a

implantat o cortină „cenușie” între România și o parte a ei pe Prutul – graniță între două state românești. (Fapt recunoscut de ministrul de externe Mircea Geoană, în interviul de pe scările Consiliului Județean Vaslui). Și nu pentru că președintele Ion Iliescu ar fi vrut... Iată de ce, nu pentru că aş avea intrare oricând la omul ajuns președinte, ci pentru că l-am simțit suferind pentru existența împilată a națiunii românești, nevoită să accepte un alt DIKTAT, îmi aplec și capul și condeii în fața patriotului: DOMNUL Ion Iliescu. Președintele României.

(Meridianul, An II nr. 18 (147), luni, 12 februarie 2001, editorial)

Din interviul din ianuarie 2005 de la Vaslui, când capitalismul sălbatic era stabilizat și înfloritor, și Deceniul Dușmăniei crâncen, doar o idee: „– Domnule Președinte, încotro România?” „– Spre capitalism, n-avem încotro!” Am simțit resemnarea visătorului la socialismul cu fața umană, așa cum îl vedeam și eu, atunci, încă nu începuseră privatizările și nici atacurile susținute împotriva sa. Că el a tot tras de timp nu m-a mirat de loc. „– E presiune din exterior?” „– E alt timp, trebuie să ne modernizăm și noi...” Mai rămânea chestia cu democrația și intra în discursul obișnuit, pe care-l ascultam la televizoare. Ori eu voiam și altceva, dar nu mi-a mai spus. „– Vrei să difuzezi tot ce spun?” „– Mi-e de ajuns că mă bucur de încrederea Dvs. Nu cred că v-aș putea trăda”. M-a privit pătrunzător,

probabil mai liniștit după episodul de la Constanța, cu „măi animalule!” Chiar mi-a spus destule, dar fără permisiunea de difuzare pe care o respect și acum. Ar trebui să stăruie mult mai mult asupra omului, câte ceva din relațiile cu colaboratorii, familistul, bărbatul fără copii, tristețile unui om singur în pofida gălăgiei din jurul său și mai ales principala sa trăsătură de om politic preocupat de liniște socială când dușmănia era cuvânt de ordine. N-a vrut, n-a știut sau n-a putut să realizeze unificarea cu Basarabia dar am avut „liniște” să ne batem între noi ca chiorii, prin cele 100 de partide politice în zbatările pentru democrație, mult prea destule și azi. La un moment dat părea să fie redus la tăcere (interesant episodul cu fostul senator de Vaslui, Aristide Roibu înfrânt în bătălie cu șeful județean de partid, Dumitru Buzatu, gata să treacă pe o altă baricadă), dar a răsărit nu falnic, dar sigur, ca să fie ceea ce percepe lumea că este el astăzi: om cu experiență a cărui părere contează. Nu știm ce va fi după Băsescu, dar autoritatea d-lui Ion Iliescu va fi tare greu să mai fie atinsă în acest secol. Până la urmă, rămâne un om dedicat politicii, neavând grija familiei, a copiilor, a averilor. Pentru mine a fost un om cu bune și cu rele preocupat îndeosebi de grija României, în imposibilitate să facă mai mult, în aceste condiții istorice.

MESAJ LA SĂRBĂTOARE Mesajul domnului Ion Iliescu, fost Președinte al României, Domnului profesor doctor Dumitru V. Marin, Director general al grupului de presă CVINTET TERA, Vaslui, „Stimate domnule Director,

Împlinirea celor 15 ani de la înființarea Televiziunii Vaslui îmi oferă plăcuta ocazie să vă adresez dumneavoastră și colectivului pe care îl conduceți cele mai sincere felicitări și urări de succes în demersul dumneavoastră de servire a interesului public. Succesul televiziunii dumneavoastră este cea mai bună dovadă a unui demers publicistic solid și profesionist, îndreptat spre relevarea slăbiciunilor instituțiilor democratice, a acțiunilor în dezacord cu legea ale celor care sunt chemați să vegheze la respectarea ei. Caracteristica evoluției mediilor de informare în România este dată de multiplicarea unor asemenea inițiative curajoase la nivel local, care se adresează cu precădere comunităților în sânul cărora se afirmă, care răspund mai bine așteptărilor consumatorilor de informație și de divertisment. O televiziune locală care emite de 15 ani are deja o istorie, care merită cunoscută, inclusiv prin intermediul unei astfel de monografii, pentru că ea este o parte a istoriei reînstituirii și consolidării democrației în România, după Revoluția din decembrie 1989. Societatea pe care ne-am dorit-o și pe care ne străduim s-o structurăm, în toate aspectele ei instituționale,

legale, morale și politice, este una a diversității opiniilor, a pluralismului punctelor de vedere, a toleranței, dialogului și căutării permanente a consensului în problemele care țin de interesul național.

Acesta este sensul evoluției, acesta este spațiul european al valorilor morale și politice, la care dorim să ne cuplăm. Suntem chemați cu toții, jurnaliști și politicieni, să luăm aminte la agenda cetățenilor și să o promovăm, fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le avem la îndemână, în spiritul responsabilității și al respectului regulilor democrației și ale statului de drept. Adevărul poate fi slujit cu eficiență atunci când nimeni nu pretinde că este deținătorul lui absolut, atunci când, politicieni și jurnaliști, dialoghează cu bună-credință, pentru promovarea interesului public. Nu cred că servește nimănui abordarea conflictuală a relațiilor politicului cu mediile de informare, la fel cum ea nu servește interesul legitim al cetățeanului, acela de a avea acces la informație fiabilă și de calitate.

Refugiul în senzational, în subiecte facile și fără mare relevanță, al multor jurnaliști și instituții media, căutarea cu orice preț a audienței se constituie într-o formă de tiranie, care duce la manipularea opiniei publice și, nu de puține ori, la banalizarea răului și a violenței. Jurnalistul are, în democrație, responsabilități civice care îl obligă la o atitudine de implicare în viața socială. Nu este un simplu observator al realității, el ia

atitudine, prin modul în care tratează subiectele, le ierarhizează și le prezintă publicului lui. Libertatea de exprimare este un drept fundamental, pe care l-am cucerit cu greu, și pe care nu ne putem permite să-l relativizăm, prin acțiuni de relativizare a lui sau de îngrădire a accesului la informație, prin presiuni ale puterilor publice asupra ziarelor și ziariștilor. Sunt alături de toți cei care, cu bună-credință, promovează dreptul la liberă informare și liberă exprimare. Doar în aceste condiții vom avea o democrație funcțională și consolidată.

Vă urez să rămâneți aceeași televiziune angajată în servirea cetățeanului și a interesului public.

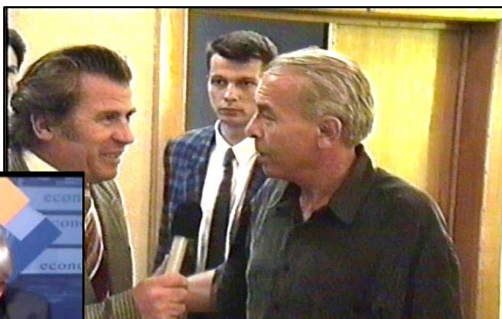
La mulți ani! ”

Ion Iliescu, Fost Președinte al României (ianuarie 2006). Desigur, cuvintele președintelui sunt la loc de cinste în volumul „TVV - 15...” din 2006. Faptul că o televiziune locală avea o aniversare de 15 ani, încă era important subiect de presă. Un mesaj personal, fie și de la un fost președinte de țară nu e chiar de ici de colea mai ales că însemna că sigur mai figuram prin notițele sale de pensionar. Poate fi o dovadă de aleasă prețuire, fie pentru persoană, fie pentru sufletul ei, fie pentru omul de presă, fie pentru instituția condusă?

Cu ocazia apariției volumului omagial „MARIN 70” (2011) m-a onorat cu mesajul de mai jos: STIMATE DOMNULE MARIN, Dubla împrejurare a

aparitiei acestui volum omagial și a împlinirii unei frumoase vârste îmi oferă prilejul de a vă adresa felicitări și urări de viață lungă, plină de împliniri. Cu acest prilej, doresc să îmi exprim și satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice. Sunt cu atât mai bucuros să particip, fie și de la distanță, la această dublă sărbătoare, cu cât îmi amintesc momentele în care ne-am întâlnit personal, înainte și după 1989. Sunt alături de dumneavoastră la acest ceas aniversar. La mulți ani! Ion Iliescu, Președinte de Onoare al P.S.D. Președintele României 1989-1996, 2000-2004 (martie 2011)

În timpul mandatului lui Ion Iliescu, printre invitații în micul

Dumitru V Marin în studioul TVV împreună cu Nicolae Văcăroiu și cu Adrian Năstase

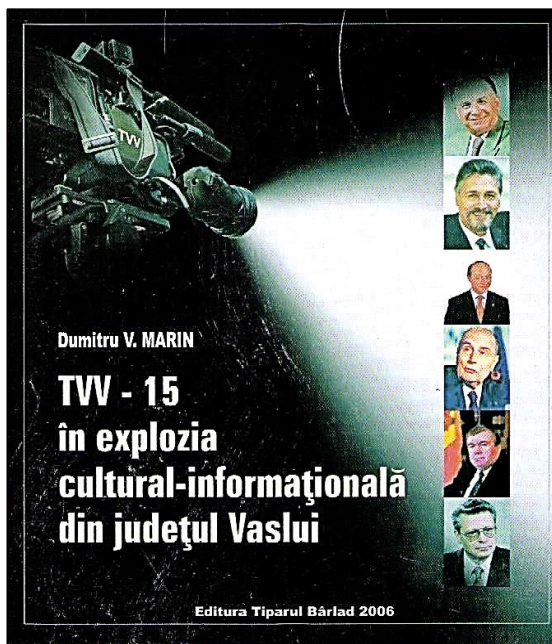
nostru studio TV din Vaslui a fost, ca Prim-ministru Nicolae Văcăroiu și, apoi, foarte discutatul profesor universitar și politician, azi în închisoare, A. Năstase. Ca o inserție în evocarea mărimilor politice.

N-am crezut vreodată a fi mai prejos lumea științifică, artistică, literară sau oameni de mare autoritate în statul român sau în străinătate. Cum să nu fie onorantă o întâlnire cu Președintele Academiei Române, Eugen Simion (între 13-15 aprilie 1993, dar și de multe alte ori), Dinu Patriciu, important om de afaceri, tot aici, cu Adrian Porumboiu, arbitru, și economistul de talie mondială, Anghel Rugină (am avut privilegiul să-l fi văzut, la Iași, în ultimele luni de viață pe inventatorul avionului cu reacție, Henri Coandă, cu soția), pe mai toți oamenii de artă și cultură ai timpului, scriitori și poeți, dramaturgi și actori etc. Un loc special i-aș acorda lui Valentin Silvestru, mare critic de artă „prietenul fără prieteni” pentru contribuția la Festivalul Național (și internațional) al Umorului, unde am pus hotărâtor umărul, altul, recunoscutului mare sculptor pe plan mondial, bârlădeanul Marcel Guguianu (m. 2012). Cadrele (portretele) acestora și multor altele înnobilează activitatea Tv.V. și a slujitorilor acestuia, într-o perioadă care rămâne unică în cadrul Curentului Cultural - Informațional Vasluian.

Adaug, în 2021: Din peste 1480 de mari personalități din toată lumea pe care i-am avut

interlocutori în presă, am selectat 226 în volumul **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI/222 printre noi/ istorie culturală**, Iași, 2020, 740 pag. Tematica este cu adevărat variată și impunătoare. Revenind la Ion Iliescu, fost președintele PSD, fost președinte de onoare al acestuia, pensionarul de azi care, cred că-și scrie memoriile, în contextul în care se tot promovează o ură specifică împotriva lui, cred că atitudinea sa retrasă și absența din politică îi sunt benefice. A fost un șef de stat echilibrat, potolit, cu merite sau culpe în epoca îndelungată de tranziție spre capitalism a României.

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p., 143

4) MIRCEA SNEGUR: „PRIETENUL NOSTRU DIN VASLUI” Președintele ales al Republicii Moldova la sfârșitul lunii august... îmi era cunoscut prin intermediul televiziunii din acest petic de Românie pe care o urmăream cu antene de Chișinău, înainte de căderea lui Ceaușescu. L-am admirat pentru calmul și puterea de rezistență în fața unor aleși care se năpusteau asupra lui. Când a venit și la Vaslui, după Podul de flori(...) l-am abordat în prezența prefectului Marian Enache (azi ajuns Președintele Curții Constituționale) cu care mă înțelegeam foarte bine și ne petreceam multe nopți de taină. Cu Snegur am devenit instantaneu prieteni. După ce l-am intervievat și la Chișinău am fost autorizat să intru neanunțat în cabinetul său, mi s-a propus să vin șeful TV Moldova-Chișinău, să fac și aici televiziune privată (am încercat cu „Catalan”, dar nu s-a legat nimic), am avut cale liberă din partea lui. Gestul de la întâlnirea bipartită de la Costești, venea după o altă întâlnire de excepție la Casa dintre vii, la Huși, unde singurul care și-a șters obiectivul camerei am fost eu, apoi regretatul Virgil Tatomir de la TVR m-a căutat multe ore să-i ofer imagini pentru telegazetă. Puteam eu să scap ocazia de interviu cu Muravschi primul ministru și Mircea Snegur președinte interimar? Ba, și lui Ion Iliescu, Adrian Năstase, Mugur Isărescu și ministrului culturii basarabene, Ion Ungureanu (un patriot excepțional).

Cum să nu fie TVV locul unde se dădea ora exactă la Vaslui când aveam reportaje, știri, întâmplări unice pe plan național? Și destule, de peste hotare. Primul interviu al președintelui ales Mircea Snegur mi l-a acordat mie, lăsându-i să aștepte pe cei de la BBC și alții. Și-a păstrat exprimarea „prietenul nostru de la Vaslui” în mai multe împrejurări, inclusiv în materialul furnizat pentru cartea cu președinții de stat.

**MIRCEA SNEGUR – PREȘEDINTELE...
BASARABENILOR! MIRCEA SNEGUR** s-a născut la

17 ianuarie 1940, satul Trifănești, județul Soroca (actualmente în raionul Florești). În anul 1956 a absolvit Școala Medie din satul Frumușica (raionul Florești). Studiile superioare și le-a făcut la Institutul Agricol din Chișinău, pe care l-a absolvit în 1961. În

perioada 1981-1985 este prim-secretar al Comitetului Raional Edineț al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.). Din anul 1985 și până în anul 1989 deține funcția de secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească (P.C.M.). La 29 iulie 1989, Mircea Snegur este ales ca Președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești (R.S.S.M.), iar apoi la 27 aprilie 1990 ca Președinte al Sovietului Suprem al R.S.S.M. În momentul critic din august 1989, a acceptat să susțină proiectul de lege care conferea limbii române dreptul de limbă oficială și revenirea la drapelul tricolor, fapt care i-a atras simpatia universală a moldovenilor. La 3 septembrie 1990, Mircea Snegur este numit președinte al R.S.S. Moldova

de către Sovietul Suprem al acestei republici. De la 3 septembrie 1990 deține funcția de Președinte al Republicii Moldova, până la 1 decembrie 1996, când a pierdut alegerile în fața lui Petru Lucinschi.

Bibliografie: Dicționar Enciclopedic Ilustrat Nume Proprii, Ed. Cartier, B., 2004.

Pentru primul președinte al Republicii Moldova am cea mai înaltă apreciere dar nu și aceeași considerație. Înalt, solid, corpulent chiar, îmbrăcat sobru, cu privire blajină, sprâncene groase dar nu sprâncene îmbinate, nas ușor borcănat, voce muzicală, molcuță, alintătoare, răbdare de fier! M-a câștigat... din prima. La Chișinău mai fusesem în excursie de 2 ori prin BTT, adică bine verificat să mă întorc acasă, deși în Est nu fugea nimeni. Înainte de a veni în județul Vaslui îl cunoșteam datorită antenei TV de Chișinău pe care o aveam cu mulți ani înainte și am urmărit dezbaterile din Parlamentul Moldovei. Mi s-a părut cam neașteptată alegerea sa ca interimar... și apoi mi-am lipit sufletul de al lui ca marca de plic... mai ales că-mi arăta destule dovezi de prețuire. Afectiv îi port simpatia nelimitată îmbinată cu regretul că n-a(u) reușit unificarea, n-au putut, nici n-au vrut-o cred, nu numai datorită diktatului de la Moscova ci și pentru omeneasca apărare a privilegiilor!

Se înțelegea bine cu Ion Iliescu și în caz de UNIRE ar fi ajuns președintele României datorită uriașului val de simpatie de care se bucura și a sprijinului Moscovei. N-au fost prea încurcate căile Domnului în acest caz:

nimeni nu ne voia țară mai mare și mai puternică, el a pierdut Transnistria, Iliescu putea pierde Ardealul. După ani, aflu de importanta forță militară rusă din Transnistria care ar fi putut ajunge în câteva ore la Prut. Întrebarea esențială a momentului: s-ar fi oprit doar la Prut? După alegerile din Parlamentul de la Chișinău (30 august 1991) am fost primul corespondent de presă care l-am intervievat, în spatele meu, îmboldindu-mă, fiind cei de la BBC.

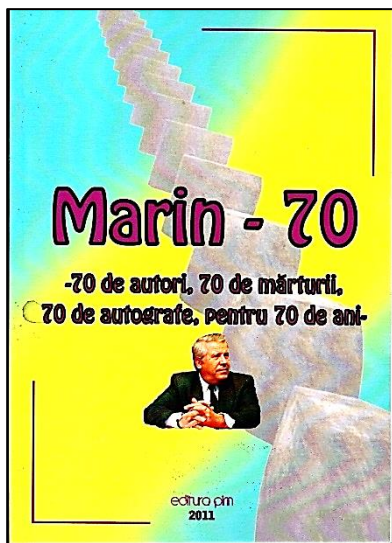
Iliescu și Snegur în 1992 la Bălți, film DVM

Cu câteva ore înainte îl filmasem pe Igor Smirnov, cu țăcălia lui, ieșit val-vârtej de la dezbaterile foarte APRINSE și jignirile din plenul Parlamentului. „– S-a deschis o nouă eră în istoria Republicii Moldova... am ales drumul către libertate” a deschis Snegur discuția, vorbind apoi de speranțe, democrație, viitor într-un limbaj de lemn sovieto-capitalist. Nici nu putea spune altceva cu Igor Smirnov, prim-secretar la Tiraspol în ceafă, cel care s-a retras din timpul dezbaterilor din 27 august 1991, la declararea independenței, susținând continuarea cu sovietele. În scurt timp a izbucnit războiul din Transnistria, care m-a surprins la Tighina.

Ce pericol de moarte a fost acolo... Prin prisma evoluției ulterioare, și Igor Smirnov e alt președinte cu care am avut dialog jurnalistic (ar fi al 9-lea). Și, nu mai cred că Transnistria va reveni vreodată la România la câtă oștire rusă și tancuri „apără” azi, Republica separatistă, care ar rezista probabil, o zi, cu toate baricadele ei, fără armata a 14-a, din marea Rusie! În 1990 n-am fost peste graniță, n-am avut timp. Dar în partea a II-a a lui 1991, am realizat reportaje absolut interesante (și unice) în Republica Moldova, în mai multe rânduri, cu participări la dezbaterile din Parlament și ca invitat special al lui Mircea Snegur, care m-a îndemnat să ocup o funcție de perspectivă la Televiziunea Moldovenească. În ziua de 30 august 1991, am plecat pe la 3 dimineața spre Chișinău, am

trecut granița pe la 5, ne-am oprit pe traseu la o pădure pentru un popas de tufiș. Eram pe margine eu, Florin Muștiuc, Grigore Avram, Alexandru Poamă. Ca o vijelie au venit cam peste noi niște rakeți, cu automate și cu mașini puternice. Aproape toți am făcut în pantaloni de frică, darăștia nu prea aveau idee dacă noi am fi interesați: puteau să ne ia camera video și eram distruși. Habar n-am de ce nu ne-au atacat, pentru că erau foarte multe cazurile de banditism. N-aveam cu ce ne apăra, departe de mașină, străini... 30 aug. 1991, Rep. Moldova – Chișinău, La interimarul Snegur am intrat aproape imediat după ora 8:30 și apoi am urmărit pe viu, cu camera video în mână, cele 2 momente din sală: proclamarea independenței și alegerea lui Mircea Snegur ca președinte, de către Parlament.

Eram urmăriți de oamenii lui Voronin, șeful poliției Chișinăului, dar nu împiedicați să filmăm orice am vrut. Ne-a ajutat și scriitorul (și om politic) Nicolae Dabija, dar mai ales ministrul învățământului, Ion Ungureanu, unionist convins (cam nesusținut) și

un personaj extraordinar. În cinstea noastră, Teatrul Național din capitala Republicii Moldova a prezentat un spectacol de divertisment în limba română, filmat în totalitate de noi. Atunci l-am văzut și pe Nicolae Botgros, mare dirijor, (în spectacol era și Zinaida Julea, ș. a.) și am realizat primul interviu cu el. Se simțea însă, mare îngrijorare, și, după vizita la Moscova, Snegur a schimbat kalimera: „să ajung eu abia un prefect de județ?” (mi-a șoptit secret și tainic). Și unirea celor două țări a fost compromisă de Snegur și Iliescu, chiar la Vaslui!

Inserăm și aici, cu plăcere, contribuția Președintelui Mircea Snegur, la volumul „MARIN 70”. PRIETENUL MEU DE LA VASLUI Așa îmi place să-l numesc pe dl. DUMITRU MARIN. Fiindcă aceasta corespunde adevărului. Domnia sa este un prieten mai vechi al confrăților săi din stânga Prutului. L-am cunoscut la începuturi, în anii renașterii noastre naționale, obținerii independenței față de imperiul sovietic și consolidării tânărului stat Republica Moldova. În calitate de ziarist, m-a intervievat de mai multe ori, participând activ și la conferințele de presă pe care le țineam. Chiar formularea întrebărilor sale demonstra că îl frământă problemele noastre – de ajuns și de rămas, pe atunci. Era sincer și dornic de a informa veridic despre cele ce se întâmplau la noi. Îi simțeam sprijinul chiar la etapa intențiilor și-i vorbeam cu aceeași sinceritate. Aflu cu

mândrie că, pe parcurs, publicistul D. Marin a realizat peste 700 de editoriale în diferite ediții, mii de emisiuni radio și televizate, interviuri, inclusiv cu conducători de state. Eu, bineînțeles, în virtutea celor expuse mai sus, apreciez în mod deosebit pe cele ce mă vizează direct. Merită laude aparte și aptitudinile de organizator ale dlui D. Marin, la acest capitol pretându-se mai ales înființarea primelor posturi de radio și televiziune la Vaslui și Bârlad. Oamenii de acolo trebuie să-l vorbească mereu de bine pentru că le-a adus informația direct în case. Stimez nespus oamenii care muncesc mult. Protagonistul nostru este din tagma lor, depășindu-i mult pe alții, mai ales prin faptul că nu muncește doar pentru sine. Exemplific: dânsul are peste 40 de ani de activitate didactică, ca scriitor a editat cărți consacrate culturii, inclusiv folclorului, învățământului și, desigur, publicisticii, volume interesante pentru diverse categorii de cititori – savanți în materie, studenți etc. Este înalt apreciat în calitate de romancier, etnolog, monografist. Personal, rămân întotdeauna impresionat de felul de gândire, de profundele analize filozofice ale domniei sale. Pentru a vă convinge, citiți, de exemplu, eseul despre demnitatea oamenilor în diferite ipostaze, care finalizează cu concluzia că „demnitatea este cea mai sigură AVERE a noastră”.

Dl. D. Marin merită cea mai înaltă prețuire și ca savant, în calitatea-i de doctor în filologie. Pe acest

tărâm s-a manifestat prin 60 de studii științifice publicate și un număr de cărți. Cu siguranță, nu numai Vasluiul și Moldova din dreapta Prutului, ci și întreg spațiul românesc au tot temeiul să se

Premierea de la Craiova

mândrească cu succesele prietenului nostru Dumitru Marin. Scriu aceste rânduri în ajunul jubileului de 70 de ani ai Maestrului. Cu acest prilej, îl rog pe bunul Dumnezeu să-i dea multă sănătate pe viitor, iar noi să ne bucurăm și în continuare de isprăvile lui.

Cu mult respect, MIRCEA SNEGUR, Primul Președinte al Rep. Moldova, 24 martie 2011.

Și în februarie 2014, într-un interviu, la Adevărul de București, Mircea Snegur se arată reticent la Unificare, considerând ca premature propunerile lui Băsescu, fără pregătirea necesară unui atare act. A trebuit să se retragă pe domeniul său privat, să-și scrie memoriile, să sufere cu boala de la picioare, din când în când să mai comunicăm telefonic. Când l-am solicitat pentru un volum omagial a răspuns cu promptitudine și evident, prețuire. Fără îndoială președintele Basarabiei este unul dintre marii mei prieteni din acest secol.

Într-un fel de bilanț, R. Moldova=Basarabia a fost în bătaia vânturilor geostrategice și din 1812 a fost anexată Imperiului rus, după primul Război Mondial a întregit România Mare, a fost disputată în al doilea Război Mondial după re-ocupare rusească, pentru români în războiul declanșat în noaptea de 21/22 iunie 1941, pierdut alături de nemți în 1945.

A fost momentul istoric de la 23 august 1944, dar Basarabia a devenit RSS Moldovenească, componentă a URSS, iar după destrămarea acesteia s-a declarat independentă în august 1991. Primul Președinte al noului stat a fost ales de Parlament (am filmat momentul) Mircea Snegur. Într-una dintre convorbirile noastre telefonice, din 2018, dl. Mircea Snegur mi s-a plâns de suferințele sale legate de greutatea de a se deplasa, de uitarea contemporanilor și, întrebat de mine dacă putea face Unirea și să rămână în istorie a răspuns: „rămân în istorie ca primul președinte al Republicii independente Moldova. Am vrut, totuși, Unirea dar în afara dorinței noastre comune (și noi și voi) nu exista nici o condiție favorabilă. Gândiți-vă ce forță militară este și azi dincolo de Nistru, înregistrați existența prorușilor foarte numeroși în Chișinău, și rezistența armată din Transnistria. N-aveam nici sprijin European, măcar declarativ, în afară de România. Cel mai important și urgent atunci era încetarea focului pe întreg teritoriul țării, iar noi am reușit asta. Că avem regretele

1994 la inaugurarea Unison cu englezoaicele

noastre, asta e altă chestiune. Cred că mi-am făcut datoria către pământul străbun.”

Dintotdeauna Mircea Snegur a fost diplomat și calculat. La data editării prezentului volum, R. Moldova este stat suveran prosovietic, deși noua președintă Maia Sandu aleasă în 2020, este proeuropeană. La cât rău a făcut antiunionistul Igor Dodon până în 2020, acesta ar trebui tare repede pedepsit. Basarabia deși este pământ românesc nu face parte din România: „avem un vis neîmplinit/ copil al suferinței.”

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p., 154)

5. CU EMIL CONSTANTINESCU, PREȘEDINTELE ROMÂNIEI, ÎN PERICOL... ȘI, ÎN PARTID

Transmisia în direct de la Casa de cultură Vaslui, pe fir în studio. A fost dovadă de inventivitate, curaj, capacitate și inovație tehnică. Am tras fir direct de pe blocul unde era studioul, de la etajul VIII, în sala de spectacole, aflată peste drum, dar pericolul era prezența candidatului Constantinescu într-o sală ultraostilă cu favorabilitate pentru Iliescu și tot felul de golani puși pe mare scandal. O carte despre apropierea cu prof.univ.dr. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996 – 2000 ar însuma peste 1000 de pagini, omul fiind deosebit de interesant și pitoresc, președintele de țară, de partid și apoi al unei societăți internaționale non-profit ar fi un spectacol național. Pentru județul Vaslui i-am fost confident, colaborator, om de presă, prieten. Reproduc... Blocul 92 din centrul orașului, fostul studio al TVV

EMIL CONSTANTINESCU - VALOARE NAȚIONALĂ. Emil Constantinescu (n. 19 noiembrie 1939, Tighina, acum în Republica Moldova) este un politician și om de știință român. Constantinescu a fost președinte al României între anii 1996 și 2000; din 1966 este cadru didactic al Facultății de Geologie a Universității din București. A parcurs toate treptele carierei universitare ca asistent, lector și conferențiar la Facultatea de Geologie (1966 - 1990). Din 1991 și în

prezent este profesor de Mineralogie la Universitatea București. În 1996, CDR a câștigat alegerile locale și parlamentare iar Emil Constantinescu a fost ales prin vot direct (cu 7 milioane de voturi) Președintele României, pentru un mandat de patru ani. În perioada mandatului său prezidențial (1996 - 2000), România s-a angajat într-un larg proces de reformă în economie, justiție și administrație. Cărți: „Tetralogia Timpul dărmării, timpul zidirii”; „Cele două fețe ale zidului”, București, Editurile Universalia, 2002, 685 p.; „Pietre de încercare”, București, Editurile Universalia, 2002, 900 p.; „Lumea în care trăim”, București, Editurile 156 Universalia, 2002, 914 p.; „Cărțile schimbării”, București, Editurile Universalia, 2002, 740 p. etc. Venit la Vaslui, în campanie electorală, în cadrul unei manifestări la Casa de Cultură, prof. univ. dr. Emil Constantinescu a fost huiduit serios, chiar dacă organizatorii s-au străduit să-i asigure ordine și liniște. Noiembrie 1996 – Prima vizită a președintelui Emil Constantinescu L-a impresionat că atunci când am realizat transmisia în direct la Tv.V. s-a făcut liniște, liniște, și a comunicat ce credea adecvat momentului. „Dom’ profesor, dar ai autoritate aici, nu glumă”, mi-a șoptit încântat. El reprezenta democrația abstractă, primită cu huiduieli, în contrast de cea palpabilă promovată de iliescieni. „– Chiar credeți în democrația occidentală?” „– Asta-i încă anarhie, dar fără bătaie nu

se poate.” „– Bine, dar un profesor universitar, doctor, prorector, nu se mânjește zdravăn în troaca politică, mai ales că acum nu se face după vreun fel de regulă... „– Sunt Rector al Universității București. Ca să răspund pentru telespectatori: cineva trebuie să se sacrifice în numele acestui ideal suprem, altă orânduire socială, poate chiar monarhie, mult prea necesară neamului nostru...”

D V Marin împreună cu Emil Constantinescu, 2004

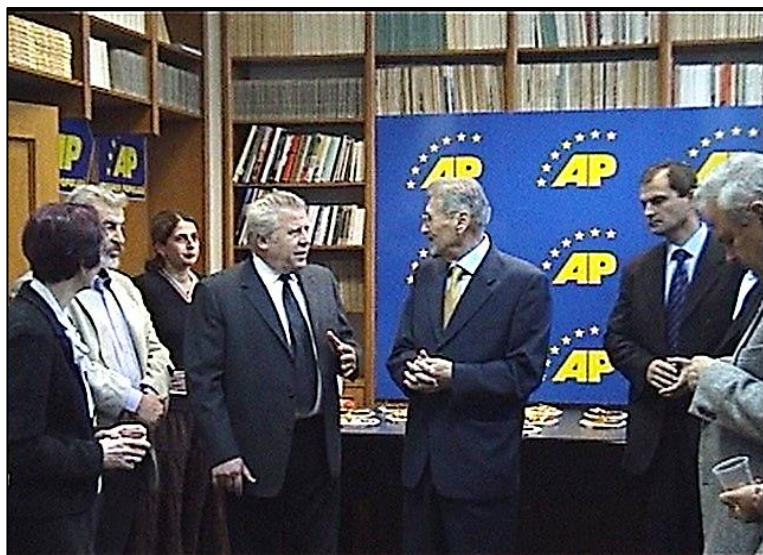
La drept vorbind, când l-am auzit de monarhie, m-a cam pierdut instantaneu de client. În întregimea ei Convenția Democratică, mare alianță politică, n-a mai

intrat în Parlament datorită orientării promonarhice, inexistenței candidaturii lui Emil Constantinescu, și promovării tuturor loazelor tinere (promovarea tineretului...) care au vândut partidul încă de când era la putere după ce au părăduit economia țării (pentru Vaslui am „n” exemple!). Că dl. Emil Constantinescu a fost un înfrânt politic, a recunoscut și dânsul... Vaslui, mai 2004 - cu președintele. Am convorbit de 18-20 de ori, mai ales după ce a fost doar președintele Acțiunii Populare care înglobase Federația Ecologistă din România și eu am rămas președintele Organizației județene Vaslui a Acțiunii Populare, cu organizații și liste complete în județ, 234 consilieri locali etc.

Cea mai mare realizare ecologistă din țară, reprezenta 11% din Partid; a 4-a putere locală. M-am mirat mereu de unde atâta energie la o uscătură de om, binecunoscut pentru bărbuța lui (barbișon) și cu voce pițigăiată. Emil Constantinescu, președinte al României între 1996-2000, are cu adevărat principii, are valoare umană, are realizări în specialitatea de geolog, are, are... dar a avut imensa greșală de a nu candida în 2000 pentru P.N.Ț.C.D. și așa a ieșit practic din arena politică și el și partidul. Mi-a expediat în decembrie 2005: „Pentru Crăciun și Anul Nou vă urez din toată inima sănătate și bucurie în casă și în suflete. Sărbători fericite!”. Frământările politice, și dușmăniile, și lucrăturile au făcut ca această mare valoare națională să

fie marginalizată, deși, intrarea țării în NATO și U.E. i se datorează. Autograful de pe cartea sa „Adevărul despre România” îmi acorda și mie partea leului, declarată și la Congresul de fuziune cu PNL: „vă prezint un învingător, învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală locală recunoscută...” dl. prof. dr. Dumitru V. Marin (București, 18 aprilie 2008, ora 11, Congresul de absorbție de către P.N.L.).

În pagina luminoasă a existenței mele valorosul prof. univ. dr. Emil Constantinescu este o jertfă pentru România, pentru care-i rămân prețuitor toată viața. Dumitru V. Marin, Emil Constantinescu, Dan Albescu, Vaslui, în atmosfera electorală : DOMNULUI PROF. DR. DUMITRU V. MARIN, DIRECTOR GENERAL TELEVIZIUNEA VASLUI: MESAJUL Domnului Emil Constantinescu Președintele României 1996-2000 Salut cu prețuire și afecțiune aniversarea celor 15 ani de existență a Televiziunii Vaslui, care a devenit, în tot acest timp, un promotor al dorinței de a evalua lucrurile și oamenii fără prejudecăți, cu profund respect pentru deontologia jurnalistică. Am remarcat, atunci când am avut plăcerea să fiu invitat de onoare al Televiziunii Vaslui, onestitatea intelectuală și orgoliul meseriei bine făcute. Vă felicit din toată inima pentru împlinirea a 15 ani de la înființare și, în mod special,

**D V Marin împreună cu Emil Constantinescu,
2004**

pentru dimensiunea civică a programelor pe care le-ați promovat de-a lungul vremii, și mă gândesc în mod special la demersul de educare a concetățenilor în spiritul adevărului, al democrației și al responsabilității fiecăruia. Acestea sunt motivele pentru care doresc să felicit echipa TV Vaslui și în mod deosebit pe domnul prof.dr. Dumitru V. Marin, cel care a imprimat acestei echipe spiritul valorilor și al performanței, și să vă adresez un călduros La mulți ani, cu dorința și speranța că veți continua să oferiți oamenilor obișnuiți lucrul cel mai firesc cu putință, aflarea adevărului. 9 decembrie

2005 Emil Constantinescu Președintele României 1996-2000.

Autograf: Emil CONSTANTINESCU, ADEVĂRUL DESPRE ROMÂNIA, (1989-2004): „Domnului Profesor Dr. Dumitru V. Marin - o revelație tardivă dar strălucitoare, în care am descoperit o comuniune de idealuri și caracter.” Sinaia, iulie 2004. Pe una dintre cărțile sale autografiate mi-a scris cuvintele de mai sus, dar acestea sunt doar câteva, mult prea puține în raport cu declarațiile din interviuri sau cu efuziunile sentimentale reciproce de la zecile de întâlniri de partid sau legate de activitatea Fundației pentru democrație pe care a întemeiat-o, cu atât de apreciată activitate astăzi. Dumitru V. Marin și Emil Constantinescu, la partid, mai 2007 Subliniez că n-am fost foarte activ în ședința A.P. de la București din cauza oboselii și a respectului pentru președinte; învățam mereu și răspundeam când eram întrebat. N-am amestecat partidul cu televiziunea.

OMUL CARE SFINȚEȘTE LOCUL L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea. Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte

opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea. Îmbrățișase curentul ecologist și devenise un lider local și național al Federației Ecologiste din România. După încheierea mandatului meu de președinte al României, prin unificarea F.E.R. cu Acțiunea Populară, profesorul vasluian a devenit unul dintre apropiații mei colaboratori. Bun organizator, activ și integrat în comunitate, a reușit să câștige un număr important de consilieri în alegerile locale din 2004. Îmi amintesc de discuțiile cu profesorii și elevii liceului la care predase și de care era respectat și iubit. De-a lungul timpului, mi-a rămas un colaborator apropiat. La o vârstă a bilanțului, îi urez să-și realizeze toate aspirațiile în domeniul mass-media, unde are deja un palmares demn de invidiat, să-și finalizeze proiectele de cercetare în care s-a angajat și să continue să scrie cu har. Am mai scris deja: a avut harul de A FACE. Cele mai calde felicitări și un gând afectuos. Martie, 2011 Prof. dr. Emil Constantinescu, Președintele României 1996 – 2000.

ADAUG: După retragerea din Campania electorală prezidențială, prof.univ.dr. Emil Constantinescu, sprijinit de prof.univ.dr. Alexandru Ionescu (unul dintre cei mai mari și mai loiali prieteni ai mei timp de o generație) și mulți alți oameni de înaltă valoare, a

condus o Fundație social-culturală (și astăzi, cred) dar mai ales a lansat un partid care să-l reprezinte și politic Acțiunea Populară, cu majoritatea ecologiștilor încorporați. Am fost cel mai important om din tot partidul, organizația de la Vaslui însemna 11% din partid, cu 234 consilieri locali, primari, viceprimari, locul IV dintre formațiunile județene. De aceea la Congresul pentru absorbția de către PNL Emil Constantinescu m-a prezentat într-o cuvântare lungă și cu multe date, ca pe un exemplu de muncă, reușită și împlinire politică și profesională (2008). I-am împărtășit cu bunăcredință prietenia de atâtea decenii.

Președintele Constantinescu este invitat la multe reuniuni internaționale unde promovează românismul și idealurile sale. Din presa centrală am aflat că ar avea nisaiva probleme de sănătate dar cred că se află normal de sănătos la data editării cărții. Nu pot decât să doresc, unui om creativ din naștere, ca unui prieten vechi, sănătatea necesară!?!

Opera magna IV, Ed. PIM, Iași, 2021, 523 p.

**Vaslui 2006,vedere din
elicopter**

6) Traian BĂSCU, totuși, președintele României timp de 10 ani BĂSCU TRAIAN - MAI ARE UN AN! TRAIAN BĂSCU (n. 4 noiembrie

D V Marin împreună cu Traian Băscu, 2004

1951, Murfatlar, azi în județul Constanța) este un politician român, care îndeplinește din 2004 funcția de președinte al României. După ce a absolvit în anul 1976 Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” din Constanța, a urmat

o carieră de ofițer în marina comercială, fiind între 1984 și 1987 căpitanul petrolierului de mare tonaj „Biruința”. Între 1981-1987 a fost comandant de navă în cadrul flotei comerciale a RSR. A fost membru al Partidului Comunist Român. La alegerile legislative din 1992 a fost ales deputat de Vaslui din partea FSN (1992 - 1996). A îndeplinit funcția de Primar General al Municipiului București, din iunie 2000 până în decembrie 2004. Președintele României între anii 2004 - 2014. Traian Băscu mai are un an din cei 10 ai mandatului său reînnoit, în pofida celor 2 suspendări și

a referendumului defavorabil. În acest de-al doilea n-am fost nici măcar tentat să-l filmez, deși am avut ocazii. N-a mai răspuns la telefon, n-am mai comunicat în vreun fel, deși-mi promisesese că am oricând intrare. Am asistat la o bătălie degradantă între palate, cu consecințe grele pentru țară, inclusiv pentru noi, micii întreprinzători. Integrarea în Uniunea Europeană pe care o prezentase Joschka Fischer la întâlnirea „forței a III-a”, ecologiștii, de la Hotelul Berlin din Budapesta, pe 30 noiembrie – 2 decembrie 2001, când am văzut că se lucra la Constituția Statelor Europene, încă neterminată și nepusă în practică, integrarea de azi cu pierderea independenței și suveranității României, cu atentatul violent asupra limbii române și a altor elemente de individualitate a poporului român... este fapt împlinit! Cu limba română e jale mare! Cred că Traian Băsescu este cel mai ascultător președinte dintre cei 27 și că este inefficient când trebuie să apere drepturile națiunii din care provine. Cred că în acest răstimp nu va fi liniștea creativă știut fiind că inter arma silent musae. De aceea, pentru că este ultimul președinte de care am fost aproape (deși l-am intervievat și pe Crin Antonescu, azi, posibil)... îl întreb: QUO VADIS, HOMINE?

Primul interviu la TV din cariera lui politică la Vaslui: de o parte cu camera video în față eu, preopinenți președintele Consiliului Județean Vaslui,

Împreună cu Călin Popescu Tăriceanu, prim ministru

Constantin Alexandru, deputat de Vaslui, ing. Emil Cojocar (†), deputat Traian Băsescu și deputat Georgică Alexandrache (†) la sediul partidului. După o oră de discuții în care i-am umilit în fel și chip, demonstrând că nu sunt pregătiți pentru asemenea demnități, ceilalți 3 s-au ridicat, dar Traian a rămas în polemică evidentă și... zâmbind! M-a primit ca Primar al Capitalei după puține minute de așteptare; mai întâi a fost ministru al transporturilor unde am avut intrare liberă. De câte ori ne-am întâlnit mă întreba dacă nu vin alături de el. În campania electorală, la masa de la hotel Europa m-a întâmpinat vesel: „nea Marine, să trăiești!”.

I-a lăsat pe toți, inclusiv pe Tăriceanu, să aștepte, ne-am îmbrățișat, m-a asigurat că va fi alături de noi... să-l sprijin... Comunica încredere și sinceritate! D.V. Marin și Traian Băsescu în acțiune... În campanie electorală noiembrie 2004.

Din păcate, ori caracterul lui, ori multiplele obligații prezidențiale l-au îndepărtat de vasluieni și de noi! Ba, cred că și de țara pe care o are de administrat! Dintr-o discuție telefonică, imediat ce a fost ales: „din câte vă cunosc, nu veți fi inactiv!” „Se înșeală toți aceia care cred că nu fac ce vreau eu!”. Tocmai îl înlăturase pe Petre Roman, iar ce a făcut din Theodor Stolojan (loialul său) rămâne caracteristic. Știam că-l va mazili pe candidatul obosit, imediat ce am scris un editorial în care l-am văzut inert, moale și lipsit de vitalitate pe Stolo. Tot așa când acesta o luase tare cu noul partid PD-L când era clar că e doar un paravan pentru... voturi. Era timpul când făcea băi de mulțime! O remarcă simplă: ori m-a primit și atunci a fost afabil, strălucitor, rememorativ (ba chiar mi-a propus șefia pe județ a PD, dar n-a fost de acord omul de cadre Vasile Blaga) ori, nu mi-a răspuns deloc la telefon.

Un episod onorant din timpul mandatului său a fost candidatura lui Marin D.V. la Primăria Vaslui, sprijinit la fața locului de Primul Ministru Tăriceanu și destui miniștri dar nu și de liberalii locali care m-au săpat bine-bine, deci am avut rezultat slab, foarte slab. Am fost

tentat să cred că la 67 de ani sunt tot tânăr, ce-i drept cam de multă vreme tânăr, dar ghemul dușmăniei locale s-a desfășurat cum nu-mi trebuia. Acum, după un timp, spun încă o dată că m-am risipit destul ca să nu știu cine sunt! Deși i-am condus la nivel județean 28 ani pe ecologiști, niciodată autoritatea mea n-a fost exclusiv politică. Niciodată.

Seceta din Moldova

Sursa foto: romania-actualitati.ro

SECETA ȘI
BĂSESCU altă
Ciuma lui
Caragea! Seceta
cea mai cumplită
în istoria noastră a
fost cea de pe
timpul lui Papură
Vodă, poreclit așa
de moldoveni
pentru că trebuiau
să macine papură

ca să-și mai astâmpere foamea. Lacurile și râurile secând, vitele și oamenii mureau de foame pe capete și atunci a fost bejenie, mai ales cei de la câmp refugiindu-se la munte, și destui în lume, noțiunea de graniță neexistând. Blestemele împotriva domnitorului se mai păstrează în folclor. Ciuma de pe timpul lui Vodă Caragea a fost cea mai mare epidemie din Țările Române, ultima în istoria noastră, soldată cu serioase

pagube în țară și cu impresionantă suferință umană. Singurul tratament, frecția cu rachiu dar boala se lua de oriunde și oricând, comunitățile neștiind să se apere de flagel. Altă depopulare, alte blesteme împotriva domnitorului, ultimul fanariot. De data aceasta se păstrează ceva documente scrise, Caragea fiind la rândul său un cărturar. Populația s-a bejenit. 1946, seceta de după Război, calamitate după calamitate, urmată de altă calamitate, venirea rușilor! Instalarea bolșevismului a influențat major destinele poporului român care însă n-a mai plecat în bejenie ci a rămas să construiască socialismul cu față comunistă. Comentez numai, seceta, printre efectele ei cumplite. Am trăit-o din plin. Și astăzi revăd dealurile pârjolite ale Giurgioanei și comunei Podu Turcului. Secaseră izvoarele seculare (satul e atestat acum 500 de ani), Zeletinul era o imensă panglică de nisip fierbinte, „ceaunele” mari din pământ uscat fără pic de vegetație, pe ici pe colo cu cadavre de animale diferite, pământul cu crăpături în care-și rupeau vitele și noi copiii, picioarele. Pădurea ne-a salvat atunci și știrul, caprița, troscotul. Nu doresc nimănui să aibă la masă doar borș cu știr iar când să se întindă la pământ să-și suplimenteze masa cu troscot (ăsta era mai bun la gust! antireumatic!). În cămășoaie lungi de cânepă toți ne ascundeam de soarele vânat! 2012, anul celor 4 calamități: alegeri locale (un tur), Referendum (un tur,

dar tot cheltuieli mari), alte alegeri (care urmează) și mai ales SECETA în plină „desfășurare”! Sunt îngrijorat că multă lume nu gândește la ce ne așteaptă. Sunt îngrijorat că politicienii absentează de la frământările și căutările pentru ziua de mâine. Sunt îngrozit că seceta a prins toată România și o bună parte din Europa! În esență, nici eu nu pot da soluții decât să îndemn la cumpătare și calm. Să strângem de pe câmp orice se poate, inclusiv știrul pe care să-l depozităm și frunze de copaci pentru hrana animalelor, pentru că vânzarea lor nu e cea mai bună soluție. Ca totul să fie cel mai rău, iată, revine Traian Băsescu, nu cu soluții, ci cu răzbunare, gata să-i răspopească pe mulți. Imposibil însă, pe toți cei 7,4 milioane de oameni. Bomboana de pe colivă a explodat zilele acestea când a anunțat că s-a sculat („de mă voi scula... pre mulți am să popesc și eu” - Lăpușneanul) și să vedem noi ce urmează ...!

Când vitele mor de foame din cauza secetei... Când oamenii sunt în pragul deznădejdi... Când forțele politice-s divizate iar U.E. ne desființează legi, limbă, obiceiuri, dușmănie generală ne trebuie? La seceta din 1946 oamenii au strâns rândurile într-ajutorându-se și protejându-se de ruși. Oare acum nu găsim calea solidarității românești? Chiar dacă vreo 3 milioane sunt în BEJENIE, chiar dacă cineva e inconștient... Doar n-

a dat ciurma, fraților! (Meridianul, an XIV, nr. 36 (957), joi, 06 septembrie 2012)

ADMINISTRAȚIA PREZIDENTIALĂ Mesajul Președintelui României, Traian Băsescu, cu ocazia aniversării a 15 ani de la înființarea Studioului TV Vaslui.

Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani. Sunt convins că veți reuși în continuare să fiți unul dintre liderii media, la nivel local și regional. Ca fost parlamentar de Vaslui mă leagă multe de acest județ. De multe ori, Studioul TV Vaslui a fost pentru mine o sursă de informație extrem de utilă pentru a înțelege mai bine nevoile oamenilor din această zonă.

Studioul TV Vaslui performează în spațiul media, făcându-se util vasluienilor și pentru acest lucru doresc să felicit echipa redacțională. Vă urez la mulți ani cu audiențe cât mai ridicate și materiale de calitate!

**Cu toată aprecierea, Traian Băsescu,
Președintele României”.**

ALTE CONSEMĂRI:

Masă rotundă prezentare – prima emisiune-dec.1990

Dacă un mare învățat ca Dimitrie Cantemir scria că Moldovenii sunt primitivi și ospitalieri, mai puțin vasluienii care se îmbrăcau în straie proaste și veneau să ceară de la călător, însemna că era mare sărăcie prin aceste părți și o educație incompletă (ca să nu spunem altfel).

De-a lungul istoriei am putea vorbi de câteva momente cultural-educative care se impun atenției unui

cititor avizat și unui patriot. Nu vorbim de tradiții, obiceiuri, datini cu rolul cultural secular.

Înființarea primelor școli publice în 1832 (Bârlad), 1833 (Huși) și 1841 în Vaslui, ar fi acte de impact în profil, chiar dacă tuturor ne place să vorbim de acel an 1475, cu magnifica victorie ștefaniană.

1846 (Clasul real al Codreanului), apariția primelor ziare (1870-Semenătorulu-Bârlad), 1873-Voceă Hușului (Huși), 1875-Albina Vasluiului (Vaslui) 1890 (înființarea primului Gimnaziu devenit Liceu în deceniul al 3-lea din secolul trecut la Vaslui), 1951 (prima Bibliotecă publică), înființarea Muzeului (1973), Casa de cultură în 1972 (după înființarea județului în 1968) ar fi câteva date memorabile. Pentru cultura locului Festivalul Umorului (1970) și înființarea TVV (1990), pot fi date de referință pentru acest avânt cultural fără precedent.

TVV (Studioul de televiziune și radio) înființat pe 5 decembrie 1990, cu prima emisiune publică de Ajunul Crăciunului, 24 decembrie 1990, reprezintă difuzorul în Agora și permanența valorică pentru ultima generație, cu mare autoritate și cu înfăptuiri unice, demne de cartea recordurilor.

TVV rămâne emblemă perenă și după ce întemeietorul ei nu va mai fi, pentru simplul motiv că din acest moment se poate vorbi de viață culturală în județ și de începutul cuplării la cultura națională. Unii n-au fost de acord cu existența acelui Curent cultural-informațional vasluian deși au fost recunoscuți ca reprezentanți valoroși.

Dar acele sute de creatori și sutele de opere tipărite până astăzi, apartenența declarată la jurnalismul cultural de pe mapamond sunt realități clare.

Vasluiul pe harta culturală a lumii, este o altă realitate onorantă, certă, ușor demonstrabilă acum, mai ales după apariția Revistei internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC cu 671 de colaboratori din toată lumea, după 6 ani de apariție. Pentru aceasta reporterii TVV au străbătut lumea în lung și în lat, pe 4 continente, 32 de țări. Și, totul a pornit de la acel minuscul grup care a înființat pe 5 decembrie

1990, TVV-ul, cu prima emisiune în eter după mai puțin de 3 săptămâni, cu efecte mediatice încă imposibil de cuantificat exact, dar ușor vizibile în zilele noastre.

AZI în lume:

Da, azi Vasluiul și oamenii săi de valoare sunt cunoscuți și recunoscuți în Canada (Montreal - Destine literare, Toronto ș.a.), S.U.A (New York –Cenaclul Lumină lină dar și mulți români stabiliți în State), Italia (Roma, Grupul impresionant Scriviamo), Germania (ne „aude” Georg Barth, Emil Gavra, și acei mulți colaboratori), la Chișinău (cu un Tudor Șoimaru, excepțional patriot român, academicienii Nicolae Dabija, Mihai Cimpoi, Valeriu Matei, Ion Dedi, Mircea Snegur etc., etc.), din Israel (mulți prieteni și colaboratori) chiar din Maroc. Și lista poate continua.

Din România n-am avut curiozitatea să numărăm localitățile din care ne vin colaborări, dar părintele Botiș din Maramureș, Al. Ionescu, Nică D. Lupu ș.a. (din București), ieșenii noștri foarte dragi în frunte cu Mihai Batog-Bujenița (conducător Cenaclu ALPI și al revistei umoristice Booklook), de la Bacău nu lipsesc, aproape număr de număr, prof.univ. dr. Ioan Dănilă, dr. ing. Dumitru Brăneanu, Cornel Galben, Mihaela Băbușanu și (iarăși) mulți alții, nu ne lipsesc acei bravi colaboratori din circa 120 de localități românești...

Mai sunt și colaboratorii de aproape, de mare valoare și reprezentativitate ca dr. Valeriu Lupu, Th.

Codreanu, Costin Clit, Laurențiu Chiriac, (și D. V. Marin, nu?), Vicu Merlan, Simion Bogdănescu... și lista poate continua, preț de o carte de 740 de pagini, **BĂTĂLIA PENTRU VASLUI/ 222 printre noi/ istorie culturală, Iași, Pim, 2020.**

În acest context stimulatîv autorul acestor rînduri a putut tipări 46 de cărți, (azi, 65) a scos Revista MCR, a susținut apariția ziarului.

Într-una dintre paginile ziarului nu lipsește o parte dintre aprecierile colaboratorilor și cititorilor din această perioadă.

Realitatea vasluiană, de cunoscut:

Noi nu putem să nu invităm pe toți vasluienii să mediteze la aceste mari reușite , pe ieșeni, băcăoani,

La lansarea primului număr al MCR-Iași

gălățeni să ne citească ziarul care a trecut de un sfert de secol, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova.

Niște mincinoși sau politicieni, ar glăsui fariseic: „nu se putea face asta, fără sprijinul dvs...” Care sprijin? Când? Că tot poporul vasluian a beneficiat de aceste mijloace culturale și de presă e foarte adevărat. Că nici un politician sau primar de municipiu n-au făcut vreun abonament sau să acorde un cât de mic sprijin... iarăși este adevărul adevărat. Aculturali, ce să zicem, poate și analfabeți funcțional.

Realitatea crudă este una singură: am izbândit în pofida unor comunistoizi înrăiți care ne ocultează cât pot, datorită unei voințe peste rând și a acelor mari prietenii pe care le invocăm și le evidențiem mereu. Noi suntem aici, la roate, noi (mai) reușim cu mijloace atât de puține, aceste atât de mari fapte culturale contemporane.

Chiar suntem mândri de contribuția consistentă la un patrimoniu vasluian, de elementele pentru Pantheon pe care le impunem în această perioadă de făurire a noii culturi existențiale.

Asta trebuie să se știe: ADEVĂRUL.

MARI CUMPENE ALE VIETII.

Aproape înecat: pe Zeletinul înghețat

După accidentul de pe 8 noiembrie 1955 am fost dat în gazdă de la 1 ianuarie, la o cetățeană din Podu Turcului. Nu a fost multă zăpadă, iar către sfârșitul lunii era doar pământul înghețat, iar Zeletinul era și el înghețat, dar cu un firicel curgător vizibil. Copilul neînțelept a vrut să scurteze calea și să treacă apa. Singur, în prag de întuneric, dintr-odată până la gât în apă, imposibil să se poată agăța de ceva, dus de șuvoi câteva sute de metri. Norocul a fost un prag mai gros de gheață care a permis trecerea spre mal. Răceala...n-a mai contat.

Ghiolul de pe Trotuș

La examenul de bacalaureat, la Adjud, după examenele scrise cu un grup de candidați ne-am dus la scăldat în pârau Trotuș. Mai mult din joacă, pentru că nu știam să înot, m-am aruncat în ghiolul adânc de unde n-am mai ieșit. Noroc de un coleg, Zaharia, care a observat întârzierea și a cotrobăit în apa mai adâncă de un stat de om, m-a scos și m-a învățat de picioare să dau apa afară, mi-a făcut respirație artificială. Am zăcut acolo mai multe ore până să-mi revin.

Croaziera și Bermude.

Mai întâi a fost clipa de emoție când motoarele vasului s-au oprit în mijlocul oceanului în triumhiul...

Bermude. A fost o spaimă colectivă pe care am trăit-o și eu.

Dar clipa în care eram pe 3 sferturi mort pentru că nu mai eram conștient și nu mai respiram, a fost în insula Saint Thomas, unde am coborât de pe vapor să vedem această insulă exotica sub protectorat american.

M-au impresionat milioanele de ceasuri de diverse producții oferite spre vânzare, câteva dizeuze române care ne-au abordat, bucuroase să mai stea de vorbă cu români și să-i păcălească de pot. Un soare... ecuatorial, care m-a trântit, inconștient. Sergius, fiul, m-a transportat ca pe un sac de cartofi pe vapor, cu chip că ar fi vreun doctor, și Iulia a rupt două fire de aloe care se găsea din belșug, și, în cușeta noastră mi-au făcut respirație artificială la care trupul meu nu a răspuns inițial și Sergius s-a apucat de plâns, doctor nu venea nicicum, la mare inspirație s-au apucat să mă ungă pe piele cu planta fără pelița înțepătoare. Când toți își pierduseră speranța, mi-am revenit cu respirația, dar în imposibilitate de mișcare. Medicul n-a venit nici a doua zi, și circulau zvonuri că au mai murit și alții, chiar pe puntea mare.

Pe catedrala Sf. Petru

Cred că am mai povestit asta. Echipa de fotbal Viitorul Vaslui (F. C. Vaslui) finanțată de fostul arbitru internațional Adrian Porumboiu, avea meci cu Lazio Roma. Am însoțit-o.

Pe stadion, cu medicul echipei FC Viitorul Vs.

Până la meciul care era în nocturnă (ce stadion extraordinar are Lazio!) am hotărât să văd singur Catedrala Sfântul Petru din Vatican. Dimineață, proaspăt îndestulat cu mâncare, am luat-o repede pe scările medievale (se putea și cu liftul), să ajung pe platforma (înaltă) a vestitului lăcaș, pentru a admira priveliștea unică a Romei.

Numai că ajuns sus, mi-a venit rău, am vărsat tot, mi-am pierdut cunoștința aproximativ ½ oră, m-a păzit un viking să nu-mi ia cineva, camera de filmat, banii, legitimații, etc. Nu s-a ocupat de mine nimeni, nimeni, deși printre excursioniști erau și români, și nici paznicul lăcașului. Cu autoironie: ce câștiga Dumnezeu dacă atunci mă lua în ceruri?

În câmp de floarea soarelui.

Lucram la stupi pe tarlăua proprie, de la fostele sere Bârlad. Cald, dar nu părea doborâtor. Dintr-odată mi-a venit leșin la stomac, m-am sprijinit de un stup, apoi semi-conștient m-am încovoiat să nu cad în cap. Mi-am pierdut orice fel de simțire cam 20 de minute, răstimp în care Cristi Ionașcu mă freca pe mâini, la tâmple, căci nici apă nu era pe aproape, m-a târât la umbra firavă a unui nuc. Când am devenit conștient nici eu nici Cristi nu știam cauza la cele întâmplare.

Nici astăzi nu am explicații valabile.

AVC

În cursul anului 2022, am suferit 2 AVC, adică atacuri vasculare cerebrale, în august și noiembrie. Desigur, am urmat și ceva tratamente, se pare că mi-am revenit la starea cerebrală normală, și fără urmările de închipuit. Am reușit astfel să-mi împlinesc opera scrisă cu Opera Magna nr. 6 și 7, cu alte cărți, cu ziarul și mai ales cu M.C.R.

APRECIERI scrise și vorbite.

Profesorul Dumitru V. Marin a primit distincția „Prestanță în jurnalism” a UZPR

„Jurnalismul a fost clipa mea de libertate întreaga viață”

La împlinirea a fix 30 de ani de când Dumitru V. Marin pornea prima televiziune din România după Revoluție la Vaslui, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România a organizat un eveniment online de omagiere, în cadrul căruia profesorului și jurnalistului cu o impresionantă carte de vizită i-a fost acordată distincția „Prestanță în jurnalism”.

„Am vrut să deschid lumea mare pentru vasluienii mei”

Parcursul în presă al lui Dumitru V. Marin începea în anul 1957 și, în timp, chiar dacă televiziunea a căpătat prim-planul activității sale jurnalistice, nu a uitat de prima dragoste, gazetăria. Alături de zecile de ziare și reviste la care a colaborat, Dumitru V. Marin a inițiat și două publicații pe care le-a susținut în paralel cu televiziunea și care au acumulat zeci de articole, de la sute de colaboratori din țară și din străinătate. Imediat după Revoluția din 1989, la Vaslui, un jurnalist decidea „să aducă lumea la ai săi”, cum a spus în cadrul evenimentului UZPR. Pas cu pas, pornind de la aproape nimic, mai precis de la cele mai rudimentare mijloace – „un televizor, o cameră de luat vederi și câteva becuri cu lumină albă” – a fost edificat un difuzor de anvergură care a reușit să se mențină neîntrerupt în atenția publicului pe care l-a slujit. „Am realizat sute de interviuri, inclusiv cu Papa Ioan Paul al II-lea, cu patriarhii României, am stat de vorbă cu peste 1.000 de personalități, printre care

Doru Dinu Glăvan

nouă președinți de stat, 14 prim-miniștri, nenumărați oameni iluștri din toate domeniile. Am făcut toate acestea pentru că am ascultat o chemare. Într-un fel, jurnalismul m-a găsit”, mărturisește Dumitru V. Marin.

Doru Dinu Glăvan, președinte al UZPR: „Forța redutabilă de a aduna și păstra detaliile unei epoci”.

Deschizând evenimentul omagial, președintele Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Doru Dinu Glăvan, a argumentat marcarea celor 30 de ani de la înființarea primului post tv de după 1989 și omagierea lui Dumitru V. Marin, subliniind că această personalitate de calibru a presei românești „a abordat toate formele jurnalismului și a manifestat o forță redutabilă de a aduna și păstra detaliile unei epoci, pentru contemporani și pentru posteritate”: „Îl onorăm astăzi pe profesorul Dumitru V. Marin pentru impresionantul său drum în presă, pentru contribuția de excepție la patrimoniul mass-media și pentru vocația profesională, care au făcut peren și prețios efortul său de o viață pentru întreaga breaslă și pentru publicul destinat al unor materiale de certă valoare. Ne bucurăm că domnul profesor, care a făcut parte din conducerea centrală a Uniunii noastre la un moment dat, este alături de noi în ziua și la ora la care în urmă cu trei decenii punea bazele unui mare proiect de presă, care a rezistat și a evoluat neîntrerupt”.

Daniela
Gîfu, membru
al Consiliului
Director: „Un
permanent
deschizător de
idei”

Despre
anvergura
profesorului
Dumitru V.

Marin a vorbit

Daniela Gîfu, membru al Consiliului Director al UZPR, apropiată de activitatea profesională a celui în jurul activității căruia s-a coagulat evenimentul Uniunii. Remarcând „momentul aniversar, în care se poate face și o frumoasă și consistentă retrospectivă și, de asemenea, de la care se pot proiecta acțiuni viitoare”, Daniela Gîfu a remarcat că Dumitru V. Marin „nu doar aduce publicului evenimentul sau știrea, ci le și tălmăcește, cu o savoare unică a discursului, cu o ținută profesională distinctă și, remarcabil, fiind un permanent deschizător de idei”. Ca o surpriză din partea UZPR, Daniela Gîfu a anunțat apelul UZPR la primarul Vasluiului, pentru a i se decerna lui Dumitru V. Marin titlul de „Cetățean de onoare” al orașului”: „Uniunea consideră că este momentul să fie remarcate calitatea de însuflețitor al presei locale și

**Împreună cu Daniela Gîfu,
acad.Toma, Al Ionescu...**

naționale, implicarea și profesionalismul pe care le-a manifestat, în decenii de prodigioasă activitate, Dumitru V. Marin, aspecte care, în viziunea UZPR, îl îndreptățesc la acordarea titlului de Cetățean de onoare”.

Răzvan Onesa, membru al Consiliului Director: „Pilon de rezistență în fața disoluției”

Pentru a sublinia pentru membrii UZPR din țară, precum și pentru publicul larg, anvergura profesională a celui premiat de UZPR, Răzvan Onesa, membru al Consiliului Director al Uniunii și coordonator al Filialei TVR a UZPR, a menționat că Dumitru V. Marin este, neîndoielnic, „unul dintre reperele activității susținute în presă, pilon de rezistență în fața disoluției care s-a abătut asupra domeniului”. „Cred că ar fi foarte important pentru jurnaliștii de toate vârstele să ne dezvăluie cum ați rezistat, cu verticalitatea intactă, în această breaslă volatilă și în aceste timpuri pline de provocări pentru mass-media”, a punctat Răzvan Onesa. „Chiar dacă a fost de o mare temeritate, un adevărat act de curaj, a porni o televiziune imediat după Revoluție a fost ceva ce trebuia făcut. Personal, jurnalismul a fost clipa mea de libertate întreaga viață. Nu am fost un jurnalist comod și nu am avut numai prieteni, dar am reflectat adevărul și oamenii au nevoie de adevăr”, a răspuns Dumitru V. Marin.

Ovidiu Zanfîr, secretar al UZPR: „Un creator ce pare veșnic tânăr”. Aducând în discuție impresionanta activitate publicistică a lui Dumitru V. Marin, care a editat peste 40

de volume în care a inclus discuții cu peste 1600 de personalități, Ovidiu Zafir, secretar al UZPR, s-a referit la miile de pagini pe care ziaristul omagiat de UZPR le pune la dispoziția contemporanilor și a posterității, „îmbogățind patrimoniul presei și publicisticii românești”: „Ca un exponent al generației tinere din UZPR, vreau să remarc impactul pe care o operă de un asemenea calibru îl poate avea asupra parcursului în breaslă al celor care decid să facă presă și consider că Dumitru V. Marin este nu doar un exemplu de urmat, ci și un creator ce pare veșnic tânăr și de la care putem învăța că această profesie nu are vârstă, ci doar vocație”.

Evenimentul s-a încheiat cu prezentarea distincției prin care Dumitru V. Marin este omagiat „pentru implicarea sa în viața cultural-publicistică, pentru performanța admirabilă în breasla jurnaliștilor, de-a lungul unei remarcabile cariere, la 30 de ani de la înființarea Grupului de presă CVINTET -TE-RA”.

În acest context, președintele Doru Dinu Glăvan a anunțat că Dumitru V. Marin va fi invitat într-un cadru mai larg, să detalieze toate palierele efortului său constant și apreciabil, care i-a consolidat un binemeritat renume într-o profesie nobilă și frumoasă, dar solicitantă, în care nu pot rezista toți cei care se așază la start la un moment sau altul.

Roxana Istudor
Vicepreședinte UZPR

DE MÂNĂ CU VEȘNICIA :

Valentina Teclici în dialog cu D.V. Marin

După ce am acceptat invitația dlui D.V. Marin să scriu ceva pentru cartea pe care o are în pregătire pentru sărbătorirea vârstei de 80 de ani, l-am vizitat pe unchiul Google și l-am rugat să-mi dea o mână de ajutor.

Unchiul, plin de generozitate, mi-a oferit sute de informații despre activitatea prodigioasă a persoanei care era în centrul atenției mele. M-am simțit copleșită și am considerat că nu ar fi fost corect să ciugulesc din ceea ce-au scris alții ca să compilez un articol sau un elogiu. Mă gândeam cu părere de rău că am pierdut ocazia să-l întâlnesc personal pe magnatul presei vasluiene în toamna anului 2018 când am stat câteva săptămâni în Vaslui, găzduită de prietena mea de-o viață, scriitoarea Vasilica Grigoraș, și că singura noastră întâlnire a fost doar o convorbire telefonică de vreo 25-30 de minute. Ca totuși să-mi țin promisiunea, am formulat câteva întrebări pentru un mini-interviu pe care i le-

am trimis autorului romanului „Zăpada pe flori de cireș” cu invitația de a-mi accepta acest fel de a colabora la cartea sa omagială. Cu mintea lui tânără și deschisă, domnia sa a spus da și, spre surprinderea mea, am aflat din răspunsuri că, de fapt, ne-am cunoscut în urmă cu mai bine de 50 de ani...

Valentina Teclici: Stimate D.V. Marin, dintre toți mentorii pe care i-ați avut, cui îi sunteți cel mai recunoscător și în ce fel v-a influențat pe plan personal/profesional?

D.V. Marin: Nu stau în cumpănă: prof. dr. docent **Mihai Pop**, care a crezut în mine, m-a promovat în tot felul de manifestări publice, mi-a „ordonat” doctoratul în filologie, s-a comportat ca un părinte, fără să-i fi dat un sfanț măcar. Am fost în contact cu cele mai mari valori ale neamului românesc înainte de Revoluție. Să știi că singur m-am făurit...

Valentina Teclici: Dintre toți discipolii pe care i-ați îndrumat de-a lungul anilor în diferitele roluri și funcții pe care le-ați avut, cine v-a călcat pe urme, încercând să-și depășească maestrul?

D.V. Marin: Pe la TVV au trecut peste 500 de pretendenți.

Sunt mulți, câțiva sunt membri ai USR (L. Ciureanu, Viorica Șerban, de ex.), alții, mai mulți, membri ai UZPR. Cred că m-ar putea depăși Lucian

Pârvoiu, Cătălin
 Striblea, ziariști
 recunoscuți pe plan
 național, la nivel de
 județ, Cătălin
 Sîmpetru. Într-un
 singur domeniu.
 Niciodată, însă, în
 complexitatea
 atâtor acțiuni
 publice și personale

**Cătălin și Diana
 Tvv Vaslui**

pentru că nu mai sunt aceleași condiții sociale.

Valentina Teclici: Care este valoarea careia i-ați rămas loial toată viața și de unde-și trage rădăcinile?

D.V. Marin: Nu pot fi decât sincer pentru că sunt foarte mari și nu rare-rare realizările, n-am nevoie să exagerez. Am avut în mine „snaga strămoșească de răzeș” și cred că am rămas un independent toată viața. Și încăpățânat. Așa că n-au fost multe simpatii și recunoașteri. M-am bucurat de clipa mea de deplină libertate, despre care scria Walt Whitman, mai ales după 1989. Și atunci când participam la întâlnirile voastre cu Ion Alexandru Angheluș (prieten rar) în care Valentina Teclici era poetă pe când nu exista...

Valentina Teclici: Îmi aduc aminte cu mare plăcere de ședințele de cenaclu săptămânale, de vineri seara, de la

Casa de Cultură din Huși cât și de întâlnirile cu poeți și prozatori din Vaslui, Bârlad și uneori din Iași. Eram în ultimii ani de liceu (prin 70 -71) și pentru mine acele întâlniri au fost adevărate evenimente literare.

Dacă ați putea întoarce timpul înapoi și-ați dori să îndreptați o greșeală pentru care încă aveți remușcări, ce ați face întâi?

D.V. Marin: Mă declar inapt la acest comentariu. Sîpetul vieții cuprinde multe monede de aur și nu știu care e mai strălucitoare. Aș fi vrut și puteam ajunge important om de știință în România. Jurnalismul, în special jurnalismul cultural mi-a adus cele mai mari satisfacții. Dar și prea multă muncă. E puțin ca în 6 ani și o lună să ai peste 700 de colaboratori din toată lumea și din multe nații, la M.C.R.? Sau cu TVV, în 31 de ani! să ai cel puțin 3 recorduri mondiale?

Remușcări... n-am simțit nevoia să le am.

Valentina Teclici: Ce ați dori să-și amintescă despre dvs cei care vă iubesc necondiționat, atunci când nu veți mai fi printre ei?

D.V. Marin: O să zâmbești, și-ți mulțumesc pentru zâmbetul tău frumos și tinerească. Acum, încă, mă simt veșnic. Sus, acolo, nu am ce face că mai am ceva de împlinit aici. Vorba lui N. Iorga „ești pierdut dacă te aștepti la recunoștință” și nu m-aștept între comunistoizii care mă înconjoară. Am fost mereu

unul contra multora încă de pe când îți apreciam metaforele în Cenaclul județean-împreună cu Angheluș. Să știi că l-am iubit și pentru iubirile lui... Un mare poet care a dăruit lumii și pe Valentina Teclici.

Valentina Teclici: și nu numai. Îmi place să cred ca acele ședințe de cenaclu au avut o influență pozitivă asupra multor adolescenți ce ardeau la văpaia poeziei. Pentru mine au avut. Numărul celor care participau la ședintele județene era uneori considerabil. Nu-mi vine să cred că m-ați observat și că vă aduceți aminte.

Stimate dle D.V. Marin, aveți realizări profesionale extrem de multe și de valoroase. Vă rog să menționați trei pe care le considerați „pietre de temelie” la edificiul culturii române.

D.V. Marin:

- 1. Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile;**
- 2. Recordmen mondial prin interviuarea a 9+ Johannis șefi de stat, 16 prim miniștri + Papa și alți înalți ierarhi, miniștri etc.;**
- 3. Operă de scriitor (Romanul „Zăpada pe flori de cireș”, Teza de doctorat „Tudor Pamfile și revista ION CREANGĂ”, opera unică „Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după (!)”, Bătălia pentru Vaslui, cu siguranță unice, și istoriograf al județului, ca eșantion din cultura națională, cu**

ramificații în diaspora, adică între granițele limbii române.

Valentina Teclici: Care a fost cea mai importantă realizare (profesională, personală, spirituală) din ultimii 10 ani?

D.V. Marin: Faptul că mă mențin de ½ secol ca important om de cultură al locului. Numai anul trecut am tipărit 3329 de pagini în 7 cărți+ziar+revistă. Cred că „Bătălia pentru Vaslui” 740 de pagini, e coroana de flori spirituale la monumentul din viață sau de după... Când sunt multe, nu știi s-alegi, dar nici OPERA Magna 1-4 nu poate dispărea dintre valorile naționale. Mă repet: dintre atâtea cărți n-or fi toate foarte bune, dar, sigur, nu sunt toate rele. Cu adversari în spate ca acești criptocomuniști, contemporani, e mare realizare.

În plan personal, căsătorit de 60 de ani, cu Iulia, 3 copii, 9 nepoți, 1 strănepot; nu sunt bogat, nu sunt sărac.

Valentina Teclici: Sincere felicitări! Timpul trece ca un cal în galop și următorii 10 ani nu vor face excepție. Va rog să împărtășiți cu noi trei lucruri importante pe care le aveți planificate pentru deceniul următor.

D.V. Marin: Doamnă, doamnă Valentina, poetă și om de ales spirit Valentina Teclici:

Pregătesc romanul „Cotitura de la Cotu Donului”.

Dar:

Noi, chiar și Domnia Ta reprezentăm lumea cărții tipărite, epoca Guttenberg care face loc noii culturi existențiale, făurită pe bază de calculator, videocultură, comunicare rapidă (telefon). Paradoxal însingurează omul și desființează afectul. Am scris că ceea ce poate salva umanismul în comunicarea asta crunt încifrată pot fi, DRAGOSTEA (când te apucă simțământul uiți de cipul din piele) și METAFORA care exprimă sensibilități atunci dezvelite cunoașterii. Poate că omul nu va ajunge doar supus banului și mașului gros, prin aceste elemente de salvare, pentru că nu cred că biserica va fi cu mai mult loc. În fața banului, puterii, foamei sau sexului, orice cult pălește. E mult de scris...

Întrebare pentru tine, Doamnă:

Cine ești tu azi, că odinioară, ai semănat atâta dragoste?

Valentina Teclici: În primul rând vă mulțumesc pentru timpul și gentilețea cu care ați răspuns întrebărilor mele. În al doilea rând vă felicit din toata inima pentru realizările extraordinare pe plan personal și profesional. În al treilea rând, vă urez din toată inima „La mulți ani!” buni, roditori, încărcăți de sănătate.

Cine sunt eu azi?

*Picătură sunt, fir de nisip
în oceanul Universului.
Uneori, Timpul-fluviu
mă poartă duios pe creasta valului
ca pe-un ochi mirific,
ori oglindă magică
în care râde soarele.
Alteori, înverșunat mă scufundă
în grădina coralilor,
mă arde de vie în inima vulcanilor
sau mă strecoară
în trupul rechinelor.
Sunt mereu alta,
ca și secundele Timpului.
Nu mă pot scălda de două ori
în clipa de-acum.
Timpul, marea lecție și iluzie
e înțelepciunea în care eu, picătura,
creez realitatea și calitatea momentului
și mă-nchin cu umilință,
evlavie și dragoste
în fața transformării și trecerii.*

Valentina TECLICI, poetă, Napier, Noua Zeelandă

Costică Zbârlea, ziarist la Vremea nouă:

Da. Televiziune la Vaslui, da!

Pentru noi, angajații de la ziar a fost șocul momentului, de după Revoluție. Îl cunoșteam pe promotor, colabora la noi, era om cu activitate recunoscută la catedră, în presă, în viața științifică, dar tot am rămas interziși că la noi, se poate face televiziune, când fusese imposibil să funcționeze un Cenaclu literar, din lipsă de combatanți. Nu-mi venea să cred atunci, n-am crezut în succesul noii întreprinderi, n-am colaborat.

Au trecut 30 de ani. Invitat în redacția sa, de profesor, rămân cu următoarele gânduri, ale omului care am văzut destule la viața mea.

Felicitări, d-le profesor, aveți o putere de muncă extraordinară. O operă pe măsură. Sincer.

M-am bucurat să văd câte cărți ați publicat, cât de mult ați făcut cunoscut Vasluiul (poate mai mult decât Vasile Alecsandri), aveți planuri îndrăznețe, să dea Dumnezeu să le împliniți

La mulți ani TVV, la mulți ani Dvs, d-le Marin, profesorului, scriitorului, gazetarului dăruit profesiei sale, aş spune, fără egal.

Cu sinceritate, jurnalist și profesor Constantin Zbârlea, 22.12.2020, Chițoc, județul Vaslui.

Amintirea zilei de 24 decembrie 1990:

Către ora 02,00 a acestei zile, cei care am finisat caseta 0 (zero), la care am lucrat 29 de ore, adică D. V. Marin, Daniel Marin, Valeriu Aniței, Grigore Avram, Sandu Poamă, Dan Crișan, și doi șoferi gata să plece cu ea la releul de la Epureni-Bârlad (80 km), am vizionat-o pe camera M7, singura (nu aveam videocasetofoane) care o putea reproduce și am considerat că cele 22 (!) de momente filmate/rubrici, din programul de 45 de minute, sunt cam ce trebuia pentru o emisiune; ne-am despărțit, în sensul că ceilalți au plecat să doarmă, eu cu Grigore am rămas până pe la ora 9.

Trebuia să urmărim deplasarea mașinilor pe gheața nou formată, să ținem legătura telefonic cu Stația DRTV (oameni de treabă), de fapt puneam în operă o inițiativă așa de îndrăzneță, că mulți ne considerau cam nebuni. Pentru asta anunțasem mai multe zile prin ziarul local Adevărul, făcusem un fel de agitație printre oameni, toți cei 12 inițiatori „mobilizaseră” familii, cunoscuți, vecini.

Eram sub balcoanele blocurilor din centrul Vasluiului, la ora 7 când pe ecranele televizoarelor s-a văzut emblema Vasluiului și s-a auzit semnalul specific nouă, conceput de Dan Crișan. Era lumină la toate apartamentele, semn că mulțimea era curioasă și ne urmărea.

Era, cred, cea mai bună veste și urare de Ajunul Crăciunului.

Eram singur în ger și întuneric, tare nedormit, foarte surescitat și în stare de așteptare încordată, pentru că nu știam ce poate urma, deși eram conștienți, toți, de eforturile necesare și că deschidem o altă epocă în cultura și spiritualitatea vasluiană. Nici atunci, nici altă dată, însă, nu m-am gândit la satisfacția personală ci la ce oferim telespectatorilor, mai apoi ascultătorilor și, și mai apoi, cititorilor ziarului. Pe 1 februarie 2015 am hotărât apariția Revistei Meridianul Cultural Românesc, astăzi emblemă cultural-spirituală a vasluienilor în românism, cu cititori din toată lumea.

În comuna Vaslui unde nu exista transport public, unde acceleratul nu oprea, unde cercul de intelectuali era minuscul spre invizibil, pornea aventura 001/TV, consemnată ca atare în Licența CNA. Inițiativa echivala, aproximativ, cu o călătorie până în Australia cu căruța strămoșească.

PRIMARI și părerile lor: **Dr. ing. Constantin Chirilă, fost primar la** **Prisăcani, jud. Iași:**

Urmele
 activității dvs. ca
 director la
 Școala Măcărești
 sunt și acum
 vizibile pentru că
 a rămas o școală
 nouă; autoritatea
 Dvs. de om la
 catedră a rămas
 intactă și după 55
 de ani, munca
 științifică v-a
 adus titlul de dr.,
 îndrăzneala
 jurnalistică v-a
 impus ca mare
 personalitate.

Pot eu să constat mai bine ca atâtea sute de
 personalități care vă prețuiesc și scriu despre Dvs.?

Pentru merite v-am acordat și noi titlul de Cetățean
 de onoare.

Pentru sufletul dvs. cald, vă iubim, stimăm și vă
 pomenim ca exemplu de muncă și valoare.

Dr. ing. Constantin Chirilă, pensionar, Prisăcani, Iași.

Ing. Vasile Aștefanei, primar, Bălțați, jud. Iași:

După atâtea mandate de primar, răstimp în care v-am simțit sprijinul media, pot spune că ați reușit să fiți un „constructor” cu imagini și alte materiale de presă unice. E destul să cercetăm arhive, să urmărim rețelele de socializare, să căutăm pe YouTube.

Pe noi ne-ați ajutat foarte mult.

Nu vă putem fi decât prieteni adevărați.

(V. Aștefanei).

Primar Ioan (Virgil) Corobuță, Lungani, jud. Iași:

După atâta timp în care ne-ați stimulat cu presa pe care o conduceți, pot spune că m-ați făcut și adevărat primar, reușit cu 75% dintre voturile cetățenilor, în 2020.

Nu pot neglija că în cartea „*Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)*”(2020) avem doi eroi descoperiți de Dvs. în comuna noastră, în satul Zmeu, de unde sunt și eu, veteranii David și Tezu. Ca să nu mai spun de numeroasele articole din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău. Nu pot uita că apreciați cum trebuie și etnia din care provin și eu.

Să ne trăiți, mulți ani, Domnule Profesor Marin.

Virgil Ioan Corobuță

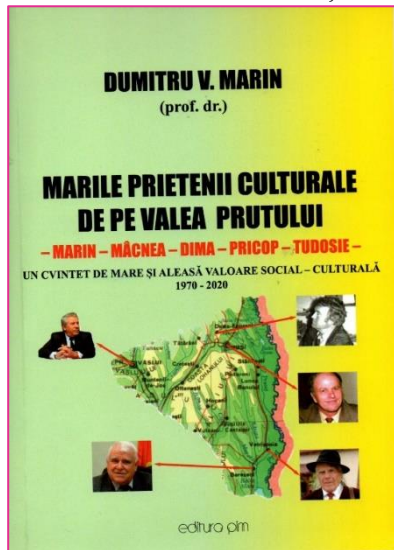
Primar Petru Chiriac, Duda Epureni, jud. Vaslui:

Atunci când depuneam Credenționalele la Alba Iulia, în 1990, v-am remarcat pentru neliniștea omului care se interesează de toate.

Ani destui ați fost alături de noi, cei din Duda Epureni, atât pentru prețuirea declarată a primarului și comunei (unde ați făcut cercetări folclorice) cât și pentru legătura frățască dintre dvs. și scriitorul, poetul, profesorul Ion Gheorghe Pricop, o prietenie mare în urma căreia a rezultat și cartea „Marile prietenii...”. Pe mine m-ați făcut erou al unor cărți ale dvs.

La aniversarea TVV, 30 de ani, domnule, o viață, știind că existăm mediatic și datorită Dvs, care ați filmat, scris și înregistrat valorile spirituale ale locului, vă întoarcem simpatia, prețuirea și admirația noastră.

**Vă dorim sănătate,
d-le Profesor!
Petrică Chiriac**

Ec. Constantin Bolohan, fost primar Cristești, jud. Iași:

Nu mai sunt primar, de câteva luni, dar prieten pe viață sunt.

Ne-am înțeles perfect atâtea mandate de primar, ați scris despre noi și comuna noastră în zeci de reportaje și interviuri.

Rămân și astăzi același om care vă prețuiește și stimează cum am fost și atunci, la aniversarea Dvs. de 70 de ani.

Mulțumesc pentru cărțile cu autografe pe care le am și sper să realizăm monografia familiei, despre care am discutat.

**Al Dvs., ec. Constantin Bolohan,
Cristești, Iași.**

Dr. ing. Toader Dima, primar Berezeni, jud. Vaslui:

Despre Dvs, d-le profesor, și despre opera Dvs. putem discuta o săptămână fără să terminăm. M-ați onorat cu atâtea materiale de presă , în atâtea cărți, ba, ați scris și una specială „Marile prietenii de pe Valea Prutului” (2020) că

eu nu pot fi decât onorat că cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile este și prietenul meu.

Când ați pornit televiziunea Vaslui, încă nu-mi dădusem doctoratul și mă străduiam să salvez sistemul de irigații de pe valea acestui pârâu de graniță. Au fost și sunt încă mari transformări sociale, dar ați dat dovadă de o ambiție și multă muncă, inegalabile. Cel mai mult mă bucur că lăsăm fiecare câte ceva în urma noastră.

La cât mai multe cărți, domnule Profesor.

Dr. Ioan Dorobanțu, Bogdănești, jud. Vaslui.

Pot spune direct: rar, dacă nu unic, este spiritul constructiv al dvs.

Oricând sunteți așteptați în comuna despre care ați scris de atâtea ori.

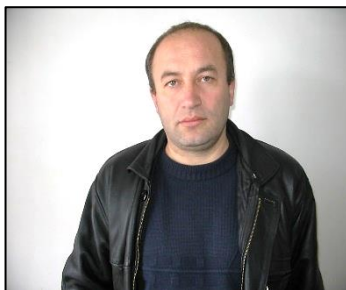
Ioan Dorobanțu

Jr. Horațiu Căraușu, Băcești, jud. Vaslui:

Dacă niște cetățeni care scriu ziare v-au criticat (bălăcărit) ca și pe mine în același număr, am zis că e onoare să vă fiu alături, până și atunci. Cum să nu vă iubesc?

Horațiu Căraușu

Iacob Dănuț, Dragomirești, Vaslui:

Când ați observat cât am găfăit alergând după interesele oamenilor, m-ați asigurat că voi continua mandatul de primar. Vă mulțumesc prietenește pentru sprijinul permanent.

Iacob Dănuț

Ing. Constantin Galeriu, primar Oltenești, Vaslui:

Ca fost elev al dvs., limba română pe care o cunosc bine, vi se datorează. Mi-ați spus că vă mândriți cu primarii care v-au fost elevi, ca mine. Noi, cum să nu vă respectăm? La mulți ani TVV, la mulți ani, Dumneavoastră.

Constantin Galeriu

Jr. Constantin Zamfirache, primar, Grajduri, Iași:

Cel care a observat că sunt cel mai vechi primar în funcție, de a doua zi după Revoluție, ați fost Dvs., domnule profesor. TVV a fost alături de mine, de primărie, de comunitate în toți acești ani și ați zis că alcătuim un fel de 3 în 1 prin comunitatea mare de rromi, prin concetățenii noștri și prin necăjiții care sunt cuprinși în Spitalul special pe care-l avem în comună. O colaborare fără reproș, pentru care mulțumim.(CC)

Ce a însemnat TVV în istoria culturii vasluiene?

- Un început pentru Curentul Cultural și Informatic Vasluian. Într-un orașel cu puțin de 17000 de locuitori, cu atmosferă culturală zero, cu instituții în formare, cu mari personalități locale lipsă (toți cei valoroși au plecat pe oriunde), cu ambiții politice exacerbate, cu gros spirit provincial, o asemenea instituție (și privată!) a fost o binecuvântare. Necesară dar fără alți întreprinzători, păguboasă prin producția necăutată și neplătită (mijloacele de subzistență s-au descoperit în afara județului), cu valori locale de minimă calitate, cu un ghem viermuitor conducător greu de pătruns ori strivit, o asemenea unitate de presă a izbândit prin noutatea ei, prin zbugiumul de excepție a întemeietorului, printr-o permanentă jertfă în favoarea culturii, învățământului și vieții sociale locale.
- O racordare a intelighenției locale cu cea a marilor orașe.
- Apariția unor importante personalități locale...

De ce trebuie să știm.

Un municipiu ca Vasluiul trebuie să fie reprezentat și în domeniul spiritual și în cel cultural și să fie susținut economic. În ultimii 30 de ani orașul s-a cvadruplat ca suprafață, a primit foarte mulți moldoveni de peste Prut, dar tot cu circa 44000 de locuitori a rămas, și înregistrează în continuare hemoragia intelectuală care nu-i permite salt valoric spre reprezentare națională. N-are universitate, n-are teatru, n-are troleu sau tramvai, n-are formații sportive de nivel național, n-are potențial economic, nu are multe altele care i-ar trebui unui oraș mare și modern.

Într-o conjunctură unică a apărut televiziune, apoi ziar, revistă, radio care au produs un salt important în domeniul cultural, salt care pierde din energie pe zi ce trece din cauza oricărei susțineri a instituțiilor statului și a obtuzității conducătorilor ei, primarul, președintele Consiliului Județean, preocupați să-l obtureze, saboteze, nimicească, pe singurul om pentru care n-a existat nu se poate. Realizările lui, peste înțelegerea umană a timpului, se înscriu într-un patrimoniu pe care aculturalii aceștia nu-l mai pot influența: mai poate cineva să-i ia cărțile apărute, Revista, ziarul, TVV-online, prezența în media??? În toată lumea...

Un oarecare ajuns primar, Pavăl pe numele lui, inginer, i-a refuzat și titlul de Cetățean de onoare, în

timp ce câțiva pușcăriași „onorează” aceste liste pompoase. Ura n-are limite.

Vasluienii trebuie să știe și să se bucure de acest moment unic și irepetabil în acele dimensiuni. Să se bucure de așezarea pe harta culturală mondială pentru că nu mai există nici un oraș de țară, de asemenea dimensiuni și răzbunări provinciale, la aceeași înălțime și prețuire în lume. Să se bucure de valorile rămase și afirmate AICI.

Ce urmează.

Nu e prea simplu să presupunem ce poate fi. Dar cât timp există un incorigibil optimist cu posibilitățile lui omenеști, cu autoritatea sa științifică și creativă afirmată, respectată și invidiată, putem presupune că măcar în acest domeniu „nasc și la Vaslui, Oameni” care să-l tot impună contemporaneității.

„Plecat-am nouă din Vaslui/ Și cu sergentul zece” să lupte pentru independența unei țări, a noastră, s-a întors doar unul. Deci, dacă măcar unul de astăzi apără „sărmana noastră țară” (V. Alecsandri – Peneș Curcanul) și mai ales poate purta o bătălie pentru limba română (vezi, M.C.R.) este de presupus că vor mai fi și alții care tot de AICI trebuie să-și afirme valoarea. Am inaugurat o tradiție de 3 decenii, actele și faptele înălțătoare pot continua.

De ce să nu credem aceasta?

DUMITRU V. MARIN

(Prof. dr.)

SPIRIT STOP:

MEMORIALUL MUZEAL M.

editura pim

SPIRIT STOP:

MEMORIAL MUZEAL M.

**(o expresie unică a culturii vasluiene pentru ½ secol)
Vaslui, str. Frunzelor nr. 2).**

I. Mesaje, comunicări, mărturii, însemne.

Un artefact (urme materiale păstrate în timp), o litogravură, o carte veche, o cruce, un monument, o piatră inscripționată, ar putea fi doar cele mai folosite moduri de a comunica sau transmite ceva important urmașilor.

Dorința de a rămâne în istorie s-a suprapus cu o conștiință a valorii, cu o funcție statală înaltă, cu posibilități intelectuale și materiale de a lăsa ceva lumii (sau în cazul crucilor din cimitire, familiilor) și s-a legat de recunoașterea contemporanilor. Dintotdeauna MESAJELE peste timp trebuiau să aibă acoperire în ceva palpabil, mai mult sau mai puțin recunoscut. Au existat multe nedreptăți sau vicisitudini ale istoriei, drept care și mari domnitori sunt mai puțin cunoscuți pentru faptele lor în folosul contemporanilor (D. Cantemir este un astfel de exemplu, cine să-l recunoască atunci, cui ar fi folosit, dintre ai lui ...).

Norocul nației române este afirmarea marelui învățat peste hotare: cărțile lui sunt mesaje nepieritoare în timp.

Mai mult în folclorul istoric se spune despre sistemul de comunicare prin căpitanii de plai și focurile ori instrumentele lor (corn, bucium, țignal etc) care reușeau să comunice la Suceava, în 2 ore, despre trecerea Nistrului, Milcovului, ori alte părți ale granițelor, prin sistemul de focuri, pe timpul marelui Ștefan.

Desigur bisericile, mănăstirile și mai recent, troițele sunt dovezi de transmitere a credinței, și nu numai, peste timp. Mai fiecare domnitor și-a legat numele de un asemenea lăcaș, nu mai puțin N. Ceaușescu, prin Casa Poporului. După puterile și îndrăzneala lor, unii au ridicat (asemenea) troițe prin sate și comune.

Oficialitățile îngrijesc peste tot monumentele eroilor, cu scop politic sau din recunoștință pentru jertfele localnicilor. Coloana lui Brâncuși, Coloana dorului de țară a lui P. Mateescu, obeliscurile din diverse localități sunt dovezile mai mult sau mai puțin durabile de mesaje pentru urmași.

Până la urmă lanțul valorilor se completează, se continuă, se încununează, prin cunoașterea mărturiilor lăsate de către fruntași ori genii ale localităților, nu întotdeauna prin cărțile scrise de ei.

Au existat și vor exista îndrăzneți ai comunităților care s-au vrut recunoscuți pentru ce au realizat ei în viață. Noi am menționat obeliscul de la Dolhești, județul Iași, Coloana dorului de țară de la Burdusaci-Răchitoasa, jud. Bacău, Memorialul ridicat de oficialități pentru Ivan Patzaichin la Tulcea, dar mai ales ce a reușit scriitorul și sufletistul Ioan Mâcnea la Vetrișoaia, pe Lunca Prutului. Acesta „a plantat” pe lângă Muzeul personal „Popasul Spiritului”, un parc cu 13 statui și un obelisc pentru M. Eminescu. Oricum, UNIC.

Tot UNIC este și SPIRIT STOP din centrul Vasluiului, un MEMORIAL MUZEAL M. cu Capsula timpului, Statuia – bust, emițătorul TVV, provenit de la Baikonur/Uniunea Sovietică, cască militară, xilogravură din aramă veche, alte aparate de la Unison

Radio Vaslui (și Bârlad), și se va mai anexa un obelisc dintr-un trunchi.

Din cauza groparilor culturii din fruntea județului (vezi, Cartea), care au sabotat neostenit activitatea celui mai mare jurnalist vasluian, MEMORIALUL MUZEAL M. s-a executat din inițiativă personală și fonduri private. Scopul clar: dovezi ale evoluției social-cultural-spirituale ale județului Vaslui în ultimii 55 de ani (din „locul unde nu se întâmpla nimic”) menite pentru mai târziu.

II. SPIRIT STOP: MEMORIALUL MUZEAL M.

De curând s-a „împlinit” colțul muzeistic menit să rămână unic în istoria cultural-artistică a Vasluiului, județul Vaslui, în Moldova și...pretutindeni.

Știrea de presă, în ziar, revistă:
MEMORIALUL MUZEAL M.

După Simpozionul de marți, 26 septembrie 2023, Ziua presei vasluiene, se finalizează capsula timpului M. OCM (Ogiva Culturală Marin/capsula timpului) și, tot ce mai trebuie pentru completare la punctul muzeistic SPIRIT STOP, care deja a prins contur...

public. Mai trebuiesc unele etichete, obeliscul, și s-a afișat denumirea lămuritoare MEMORIAL MUZEAL M.

a) Ce cuprinde MEMORIAL MUZEAL M. din SPIRIT STOP?

Pe scurt: Ogiva timpului M, adică o țeavă din oțel în diametru de 23 de cm, groasă în carne de 1 cm, înaltă de 10,60 m, cu volum de cuprindere documente de circa 2,5 mc, ocupat cu variate dovezi de cultură vasluiană răstimp de peste 53 de ani (ziare, reviste, cărți, C.D., casete video și audio stickuri, fotografii, obiecte), de când DVM este (în) fruntea culturii vasluiene. Adică de la 1 martie 1970.

Toată țeava vopsită tricolor, este înfășurată în lanțuri (opreliștile societății, ale neocomuniștilor, neputinți ale vieții), poartă aripile cam la nivelul acoperișului, mai jos alergătura omului (picioarele desprinse de pământ mâinile ușor lovite de contemporani). Drept sus emblema personală DvM din țeavă patrată de 2 cm. Are și rol de paratrăsnet. Această capsulă a timpului este încastrată în beton 1,5 m, alături de bustul, placa

memorială și celelalte elemente.

Crucea simbolizează credința promotorului cultural în munca sa și în prețuirea viitorului, veșnicia unor realizări.

Statuia-bust, este opera sculptorului Cristi Pânteș (din anul 1993), decedat de mai mulți ani. A stat câțiva ani buni în depozitul Muzeului Județean Vaslui.

Sculptură în lemn, reprezentând un blazon nobiliar sui generis, altă sculptură în lemn dur reprezentând desprinderea de pământ și de lanțuri, victoria omului prin creație.

O xilografură/aramă cu vechime de cel puțin un secol: oameni la petrecere.

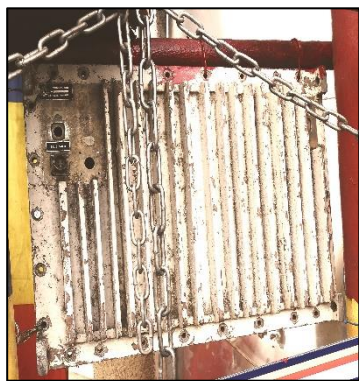
Casca militară din al doilea Război Mondial, simbolul prețuirii eroismului.

Carcasa primului emițător TVV, 5 dec. 1990, provenit de la Centrul spațial BAIKONUR, Uniunea Sovietică, la origine componentă duplex dintre Iuri Gagarin (primul cosmonaut din istorie, 1961) și baza de coordonare de la sol. Procurat printr-o întâmplare fericită.

Diverse aparate componente la emițătoarele TVV și Unison Radio Vaslui. În acest moment (nov. 2024) există în întregime SISTEMUL de emisie de la Unison radio Bârlad, inclusiv antena de pe blocul 190, unde a fost amplasată (donație refuzată de muzee). Mai sunt diverse copii după unele cărți (Opera Magna 1-7, Bătălia pentru Vaslui-ro, 800 p., Mărturii pentru istorie, TVV – 15, +...), iar alături, PLACA MEMORIALĂ cu litere sculptate în marmură (alta identică: la mormântul din Cimitirul Eternitatea, dreapta față de altar, sub crucea-urcior cu lumânare, a familiei Marin), Biblioteca stradală unică în județ, a înghițit peste 2000 de cărți,

ziare, reviste, în mare parte furate. Există un sistem de iluminare și supraveghere, și... o oglindă(!).

M. M. M. nu cuprinde toate cele 65 de cărți tipărite până în prezent și nici toată colecția ziarului, nici a revistei internaționale M. C. R., nici casetele de la Unison Radio, nici prea multe casete produse de T.V.V. (înf. 5.12.1990/Lic .001).

Asemenea inițiativă privată nu există în județele Vaslui-Iași-Bacău-Galați, raioanele Leova și Ialoveni, R. Moldova, pe unde colind ca jurnalist, fie și la acești 82 de ani și jumătate ai mei; știu că lui Ivan Patzaichin (marele canotor) i s-a ridicat recent de către oficialitățile din Tulcea un memorial mai amplu pe bani publici, în Dolhești jud. Iași, un expatriat și-a ridicat un obelisc cu inscripție, la Răchitoasa-Bacău, în cimitir, există Coloana dorului de țară a lui P. Mateescu (e pe coperta M.C.R.), mai există un „popas al spiritului” cu grup de 13 statui și muzeu personal întocmit de prozatorul Ioan Măcnea, în satul Vetrișoaia pe Valea Prutului (unde există și cartea „Marile prietenii de pe Valea Prutului”,

alături de alte câteva ale lui D. V. Marin). În plin câmp, între satele Berezeni-Rânceni există o statuie și ceva mici amenajări consacrate lui Anastasie Fătu. Niciuna nu egalează SPIRIT STOP din Vaslui, o alcătuire cu totul particulară.

Mi-am dorit să las ceva UNIC posterității, după munca mea de salahor intelectual, mereu unul contra multora, ca cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, singurul ziarist vasluian cu doctorat și opere editate, cu 67 de ani de muncă, IREPETABIL în istoria acestor locuri, ca și un Dimitrie Cantemir, ori Constantin Tănase.

II. MEMORIALUL MUZEAL M., amplasat pe 1,2 m.p. în colțul proprietății personale cu acces la strada Frunzelor, nr. 2, la 80 m. de Palatul administrativ, firmă vizibilă, lângă clădirea din 1891, va fi scos din circuitul comercial prin acte civile notariale și oferită în administrare Consiliului Județean, iar în caz de desființarea a acestuia, Primăriei Vaslui, comunității vasluiene pentru care am scris 21 000 de pagini dintre cele 93 000 și am ridicat Vasluiul în cultura universală, cunoscut azi în 32 de țări, 4 continente, peste 1007 de colaboratori, după nr. 35/MCR...

În nici un caz, nu va exista posibilitatea ca MEMORIALUL MUZEAL M. să fie dezafectat mai înainte de anul 2073. Cei care mereu vin au dreptul să știe...

c. Trebuie să se știe că Vasluiul a fost mereu părăsit de materia cenușie (se consemnează de pe la Dimitrie Cantemir), capacitățile ivite de pe aici găsind căi de dezvoltare-afirmare în țară și în lume. Iașul prea aproape, și atmosfera de târg provincial nu a favorizat niciodată crearea unei infrastructuri intelectuale locale; nici măcar pentru localismul creator (N. Iorga) ca la Bârlad, nici spiritual ca pe lângă Episcopia Huși.

Un avânt clar se înregistrează la câțiva ani după venirea prof. dr. Dumitru V. Marin în Vaslui, și în special după ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-

Leova (1996), cu rezultate evidente după 1.02.2015, când am înființat revista internaționalizată MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, aceasta care, după 35 de numere (9 ani) înregistrează 1007 colaboratori din 32 de țări de pe 4 continente (în 2024, 40 numere, 1100 de colaboratori).

Inițiativa privată s-a impus datorită lipsei de interes oficial, a inexistenței unui grup ca localism creator și a sabotării culturii de către analfabeții funcționali, cei trăitori la țâța bugetului, automat împotriva oricărui cutezător. Colțul muzeal izvorăște din conștiință și apartenență de neam, locuri și țară.

Capsula timpului cuprinde ziare, cărți, alte documente scrise, hărți, fotografii, casete video înregistrate de la TVV (primul post TV, din România,

5 dec. 1990, Licența 001/TV), C.D., stick-uri, casete radio, telefoane mobile ș.a. Precizăm că o țeavă de grosime mult mai mică, lungă de circa 1 m. a fost înfiptă sub nivelul solului, în terenul aparținând cândva lui D. V. Marin, la inaugurarea Moll Kaufland pe șesul Vasluiului. Cuprinde informații despre S.C., proprietari, oraș, presă, un text pentru viitor.

Firma mamă, CVINTET TE-RA SRL/înf. sub nr. J37/825/1992, a rămas de atunci și până în 2023, singura din țară cu toate componentele posibile (și net) de promovare a culturii, cunoștințelor educative, a informației (perisabile) și... speranței, pentru că nădejdea noastră așteaptă cuminte și după ce n-om mai fi.

d. Pentru informare în diverse timpuri, știind că nu toată lumea vrea să rămână tâmpită, furnizăm minimum de informații despre inițiator - înfăptuitorul perceput astăzi ca unul în fruntea multora.

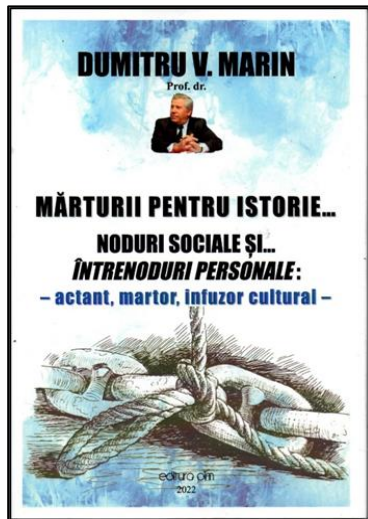
Capsula timpului cuprinde opere ale unui număr impresionant de autori, din toată țara, din județele limitrofe ale Vasluiului și ale celor cu ceva nume din județul pe care D. V. Marin îl reprezintă cultural din 1970. (Un destin cu afirmare precisă). Doar câteva nominalizări, dintre cei 1007 care onorează paginile M.C.R.: Adrian Grauenfels, Alex Cetățeanu, Alexandru Ionescu, Aurel Baican, Avram D. Tudosie, Constantin

Chirica, Cornel Galben, Cornelia Ursu, Costin Clit, Dan Teodorescu, Daniela Gîfu, Daniela Straccamore, Dumitru Brăneanu, Dumitru V. Marin, Eugen Deutsch, Gabriela Ana Balan, Gheorghe Bălăceanu, Ioan Baban, Ilie Serediuc, Martha Eșanu, Melania Rusu Caragioiu, Mihai Batog Bujeniță, Mihai Caba, Mihai Haivas, Nică D. Lupu, Rodi Vinău, Vasile Larco, Valeriu Lupu, Vasile Diacon, Vicu Merlan, ... până la 1100(!).

Locul 10 între cele mai importante evenimente în România(net).

1 IANUARIE 2007 – România aderă la Uniunea Europeană. Procesul este inițiat încă din anul 1995, România primind sprijin din partea Uniunii Europene pentru a întruni condițiile necesare aderării. Tratatul de aderare al României și Bulgariei este semnat în anul 2005 și a intrat în vigoare începând cu anul 2007.

TVV (ca și tot grupul) a fost printre cele din toată media românească beneficiară a liberei circulații în Europa și în lume.

III. Câteva referiri, publicate recent:

1. TEZAURUL UMAN VIU AL VASLUIULUI:

**Scriitorul, etnologul, istoricul, jurnalistul
Dumitru V. MARIN**

Averea acestui popor nu constă doar în pământuri rodnice, păduri pline de viețuitoare sau câmpii bogate, ci, mai ales din Oameni! Să ne onorăm gloriile, devine un fapt peste care nu putem trece și care ne face să ne simțim Români! Oare cei care dau cuvântul scris rămas pentru Eternitate cum se numesc? Dar Domnului Dumitru V.

Marin care și-a închinat O VIAȚĂ DE OM Măriei sale, LIMBII ROMÂNE cum îi arătăm gratitudinea noastră? Așadar... 28 de ani de studii generale, liceale, facultăți, doctorat, „doar” 66 ani de muncă rodnică din care au apărut peste 60 de cărți scrise cu 93.000 pagini total, 3 reviste înființate și conduse cu profesionalism, 14 portrete în Dicționarul personalităților, inclus în

Dicționarul etnologilor români, Membru în Liga Scriitorilor, o televiziune cu 500.000 spectatori, 883 cărți primite cu autografe, 13.000 de autografe proprii acordate, 3000 de articole publicate.

Și...13.000 de cărți donate, 6.000 de elevi la care a predat cât timp a lucrat în învățământ, adăugându-se sute, mii de oameni care au învățat ce înseamnă să fii român, cum se scrie un articol, cum se documentează, asumarea celor scrise, ce valoare are o semnătură, câtă greutate ai dacă apari în „Meridianul Cultural Românesc” – un vârf al jurnalismului cultural care merge în 4 continente și 32 de țări.

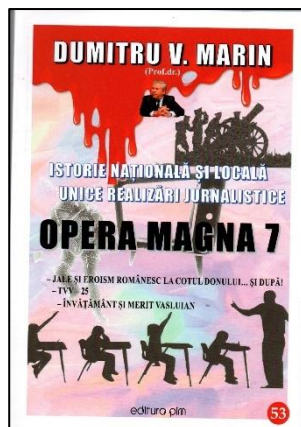
Ce m-a impresionat? 32 țări vizitate și INTERVIURILE cu 1488 mari personalități! Din care: 10 Președinți de stat, 16 prim-miniștri, peste 1500 de oameni de cultură, știință, artiști, 80 de ierarhi! Fie și pentru această muncă titanică am preferat să-l onorez, apreciindu-l pe DOMNUL MARIN V DUMITRU. numindu-l TEZAUUR UMAN VIU!

Eu sunt Omul muncii mele, imposibil de egalat vreodată! Are dreptate – o dreptate care îl ridică la rangul de mai sus și-l scoate din aria scriitorului obișnuit. I-am văzut Revista, de fapt o carte adevărată, mereu în continuă schimbare, mereu înfrumusețată cu articole de mare valoare creativă, unele științifice, unele la început de drum! M-a fascinat să o găsesc în Germania și să aud cum este așteptată, căutată, aplaudată! Sunt Omul muncii mele iar noi suntem oamenii care am învățat, dacă am vrut să învățăm! Slova scrisă nu se așează cărămidă peste cărămidă decât dacă are substanță și MESAJ! Altfel curge, precum apa, o admiri și o lași în propria matcă! Marin Dumitru a ieșit de mult din matcă atrăgând atenția prin această muncă nu doar asiduă, continuă, ci prin autenticitate greu de egalat, prin dragostea de Țară, greu de înțeles pentru unii, dar atât de potrivită atunci când participă la diferite lansări de carte și când puteam sublinia, aceste fapte scriitoricești evidente, în fața elevilor mei!

Confundându-se cu publicistica națională, prin apărarea Măriei Sale, Limba Română, prin așezarea pe metereze veșnice în județul Vaslui, nu pot decât să-l citez cu deosebit respect pe eroul, devenit național prin: Bătălia pentru LIMBA ROMÂNĂ (vezi, M.C.R., Opera Magna 1-7,

BĂTĂLIA PENTRU VASLUI – RO ș.a., ș.a.) care se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoarei globalizării, ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice noii culturii existențiale încă în definitivare. (scrie Marin D. V.).

La baza acestei idei centrale s-a clădit Imperiul cultural vasluian și național, Dumitru V. MARIN! Prin multă muncă, o deosebită perseverență și o dăruire pentru răspândire a adevăratelor valori literare naționale, europene, greu de egalat de altcineva în câteva vieți omenești!

Cu o echipă-princeps de rară valoare în editarea Meridianului Cultural Românesc, această minune care duce sentimentele românilor în patru continente, cu peste 1007 colaboratori străini și câteva sute români, cu rubricile care atrag și promovează tinere talente, avem în față o Revistă-Document care depune mărturisiri de

dragoste rar întâlnite: de Țară, de Limbă, de Neam! (ne lasă și un unic Memorial Muzeal M.).

Astfel, mentorul MARIN V. DUMITRU devine un promotor al Culturii Române care și-a câștigat, pentru vecie, locul în elita scriitorilor de valoare! Nu trecem nici peste întâlnirile, dezbaterile, lansările de carte din toată Moldova lui Ștefan și cea de peste Prut! Ați participat la o astfel de întâlnire charismatică? Râuri de suflet românesc se revarsă cu generozitate peste cei prezenți! Pleci de acolo mândru că ești ROMÂN! Sufletul se înalță pe măsura desfășurării și-l privești pe Domnul Culturii Vasluiene ca pe un mentor spiritual! Iar dacă universul va răsplăti sau nu asemenea personalitate, noi, ceilalți, care am avut fâșia noastră literară în care să ne punem semnătura, locul pe care nimeni nu l-a mai oferit cu atâta generozitate, îi vom fi veșnic recunoscători! Nasc și la Moldova OAMENI! ... și ape vor curge în albie... iar sub cerul Literaturii vasluiene și naționale sigur vor mai apărea, poate, alte stele; însă,

Domnul DUMITRU V. MARIN are asigurată locul dumnealui, azi, pentru eternitate = TEZAURUL VIU AL VASLUIULUI! Cine va răfoi oricare fragment al anilor 1980 până în prezent îl va găsi! Tenace, sincer, curajos în a spune lucrurilor pe nume, deschizător de drumuri ziaristice!

Cu un talent de invidiat în efortul său creator, Scriitorul Dumitru V. Marin se depășește pe el însuși stabilind recorduri ale unor publicații deloc ușoare. Cine vrea și are de învățat să învețe, să-și ascuță creionul și să noteze conștiincios de la stilul literar, la informația pertinentă! Fără nici o reținere, promovează talente care, în decursul anilor, au devenit confirmări - scriitori din Moldova noastră sau de peste Prut dar și din alte țări, continente. Uitându-mă retrospectiv, am o admirație pe care nu mi-o ascund: volumul de muncă al lui Dumitru V. Marin este cât pentru trei vieți! Dar nu vorbim DOAR de scriitor - să dăm Cezarului adevărata Sa valoare - om de televiziune, pionier în acest domeniu, romancier, membru UZPR, Liga Scriitorilor, Asociația Scriitorilor Români din America de Nord! Merita și Cetățean de Onoare al municipiului Vaslui și al județului care ar trebui să-l valorizeze mai mult, mai ales în fața tinerei generații, ca model și atitudine!

Personal l-am descoperit, nu la vre-un pupitru cum s-ar crede, ci într-o sală de lectură ascultându-i pe alții. Am fost atentă la cuvântul Dumnealui - ferm, concis, plin de substanță, nimic cosmetizat! Dovada ultimelor zile de muncă era în mâinile sale - ziarul Meridianul. Niciodată nu a venit la o întâlnire cu mâna goală - ziare, cărți, invitații, iar Revista Meridianul Cultural Românesc mi-a depășit așteptarea ca segment literar dar mai ales ca arie de difuzare- 32 de țări! Prezentată

elevilor, colegilor mei - profesori din țară și din străinătate, M.C.R. a suscitât un interes aparte confirmându-și valoarea. Am apelat atunci la mentorul ei pentru publicarea unor tinere talente, a unor colegi care se doreau valorizați și care au fost acceptați de onorantele colective de redacție!

Model de Om, de scriitor, de director, pentru mine este un mentor! Mi-a oferit șansa de a scrie, de a-mi face cunoscute studiile în domeniul Istoriei Antice, am primit susținerea morală în anumite momente dificile și nu de puține ori indicații literare care să mă ajute la ordonarea unor materiale. Totul dintr-o prietenie și colegialitate pe care am ajuns să o prețuiesc pe deplin, în timp! Fără să am prea multe merite mă simt și eu mândră că sunt vasluiancă! Apreciez din suflet OMUL, MUNCA, AUTENTICITATEA, CREAȚIA! Felicitări și pentru familia frumoasă!

Da, un tezaur uman viu care va dăinui, prin această creație, indiferent de vremi și vremuri și pe care ar trebui să-l valorizăm mult mai mult! Sigur și noi și generațiile viitoare vor avea ce învăța de la TEZAURUL VIU VASLUIAN.

*/Ziua presei vasluiene/ Prof. dr. **Monica Luminița COZMEI**, Iași, 16 octombrie 2023.*

2. Popas jurnalistic la Vaslui

Ne-am obișnuit de o bună bucată de vreme, sau mai bine zis profesorul Dumitru V Marin ne-a obișnuit, să participăm la două momente culturale derulate în fiecare an în aprilie și, respectiv, septembrie, majoritatea lor ridicându-se la nivel de eveniment cultural. Calitatea

fiecărui eveniment a fost asigurată, an de an, de participarea semnificativă a unor personalități de talie națională veniți de la București și din țară, și, aici amintesc numele regretatului prof. dr. Alexandru Ionescu sau ale celor de la Iași, îndeosebi URSS, Liga Scriitorilor, condusă până de curând de regretatul jurnalist și scriitor Dan Teodorescu, continuată astăzi de scriitorul Ilie Serediuc și familia Silvia și Ioan Hodaș de asemeni scriitori consacrați. Semnalăm cu satisfacție participarea constantă a Asociației Umoriștilor ieșeni „Păstorel Teodoreanu” a căror prestație aduce de fiecare dată zâmbetul și voia bună în rândul participanților.

An de an prezența a fost una semnificativă cu participarea oamenilor de cultură de pe tot cuprinsul județului, îndeosebi cei care trudesec în domeniul

scrisului, stimulați și de faptul că tema fiecărui eveniment, pe lângă faptul că se repetă an de an, rămâne una generoasă; prima (28 aprilie), dedicată limbii române și a doua (26 septembrie), jurnalismului cultural cu ocazia Zilei presei vasluiene.

Nu știu dacă este mult sau puțin, dar ele există, se desfășoară cu regularitate, sunt vii și fac parte din mișcarea culturală a acestui județ. Dincolo de calitatea actului de cultură practicat prin scris de numeroșii colaboratori pe care "Meridianul Cultural Românesc" îi are (1007), demn de remarcat este faptul că mulți dintre colaboratori s-au format aici, în paginile revistei pe care o evocăm astăzi. Nu se poate trece peste faptul că, sigur, ctitorul revistei, profesorul Dumitru V Marin nu obosește în misiunea pe care și-a asumat-o, constituindu-se și consacrându-se de-a lungul timpului într-un adevărat tezaur cultural viu ce domină mișcarea culturală românească prin extensia sa internațională.

Comparația nu este deloc gratuită sau protocolară dacă avem în vedere penetranța revistei la nivelul mapamondului și impresionantul număr de colaboratori pe care i-a adunat de-a lungul celor nouă ani de apariție neîntreruptă.

Nu putem trece cu vederea că editorul acestui prestigios jurnal de cultură își folosește instrumentele sale de presă într-o polemică deschisă cu autoritățile locale, pe de o parte justificată de eludarea sistematică

a eforturilor sale în slujba culturii vasluiene, iar de cealaltă parte o ușoară exagerare, nu rareori cu abordări abrupte, într-o critică discursivă susținută și amplificată.

Nu este mai puțin adevărat că polemica înviorează discursul, animă personajele, dă viață cuvântului și chiar trezește din amorțeală spiritul. Și atunci nu ar trebui să îi dăm dreptate jurnalistului Geo Bogza când spune, referindu-se la conținutul unei gazete? ”Ce mai poate rămâne dintr-o pagină de gazetă în care nu se găsește sarcasmul unui pamflet, emoția profund umană a unui reportaj și noutatea unei știri”.

Numai că polemica cere și un adversar care să polemizeze la rândul său cu argumente, ceea ce nu prea am văzut. Nicolae C Paulescu, cel mai mare om de știință pe care l-a produs neamul românesc, care era și un polemist de forță, încercând un elogiu pentru polemică, spunea că ”polemica aduce cele mai mari beneficii progresului științific, pentru că obligă adversarii să aducă cele mai solide și convingătoare argumente în sprijinul ideii pe care o susțin”.

Ceea ce profesorul Dumitru V. Marin face, este o formă de gazetărie pe care Tudor Arghezi o aprecia la superlativ și nu rareori, își exprima mirarea pentru faptul că ziariștii nu sunt asimilați scriitorilor ca făcând parte din aceeași breaslă. Convingerea lui era că orice scriitor adevărat își începe cariera în gazetărie, meserie

care presupune și impune o anumită disciplină și rigoare extrem de utilă, mai ales scriitorului. El însuși era un mare gazetar, iar marii noștri scriitori și-au început cariera ca gazetari. Însuși Eminescu și-a scris impresionanta sa operă politică în cele 282 de articole de gazetă publicată în paginile gazetelor, "Albina" "Curierul de Iași", "Federațiunea", "Familia", "Convorbiri literare", "Timpul", "Fântâna Blanduziei" etc.

Nu sunt îndrituit să fac aprecieri privind gazetăria-mi, dar pot să spun că tot ce am adunat în cele 20 de cărți scrise au în alcătuirea lor materiale publicate în reviste și ziare. Bună parte din criticii care mi-au lecturat scrierile au apreciat faptul că limbajul folosit este în zona inteligibilului, a accesibilului, așa cum cere gazetăria de calitate.

Din nefericire gazetăria trece astăzi prin momente extrem de dificile. Asaltul audiovizualului modern, răspândirea fără limite a rețelelor de socializare și a altor mijloace de comunicare în masă, au dus la scăderea vizibilă a interesului pentru presa scrisă.

Maestrul Arghezi și contemporanii săi, însă, nu au anticipat faptul că cititul presei va fi din ce în ce mai rar, că în timpurile noastre se scrie mai mult decât se citește, iar în perspectiva inteligenței artificiale prin mijloace tehnice, interesul va scădea și mai mult, pentru că informarea se va face direct, fără efortul de a citi,

selecta și stoca informațiile considerate utile pentru omul conectat la inteligența artificială. Este ușor de înțeles ce câmp uriaș se deschide, printre altele, manipulării umane considerată astăzi cauza tuturor relelor.

În acest context, ce perspectiva are cuvântul scris și care va fi soarta gazetelor și gazetăriei? Răspunsul nu poate fi decât unul trist, sugerat de Petre Țuțea, pentru că întotdeauna (spunea el), omul va prefera latura facilă a existenței sale concrete, adică comodul mental în care inteligența artificială va prelua majoritatea funcțiilor cognitive, afectiv emoționale (și chiar facultatea de a judeca) și comodul fizic în asigurarea celor necesare vieții cu eforturi minime, prin mijloace tehnice pe care

știința și tehnologia le dezvoltă astăzi într-un ritm amețitor.

Împătimiții vasluieni de astăzi, cu cel mai mare ne-comod, D. V. Marin în frunte, cred că nici jurnalistica, nici literatura ca artă, deci nici metafora și visul, nu pot dispărea cât există umanitate.

Până atunci însă, să ne bucurăm de realizările noastre, să felicităm amfitrionul pentru realizările sale, să dorim revistei și ziarului apariție îndelungată și colaboratorilor ei sănătate și realizări pe măsură.

23 octombrie 2023.

Valeriu Lupu – doctor în științe medicale

3. Capsula Timpului la Vaslui

Un nonconformist al timpului prezent, profesor dr. D. V. Marin din Vaslui, unul din cei mai activi reprezentanți ai presei vasluiene, dar și un scriitor pe măsură, i-a venit ideea de a trimite în timp, într-o Capsulă a Timpului, momentul prezent, impregnat pe hârtie, culoare și versuri.

Așadar, deși nu este o noutate, având în vedere că ori de câte ori o ființă umană construia o casă sau un grup de persoane o instituție publică, introduceau într-o sticlă, vas ceramic etc, un document, fie el pe o piele de animal, fie pe un obiect incizat, monedă sau chiar pe o hârtie, un mesaj care să amintească de ctitorii respectivului edificiu.

Însă acest obicei recent, are la bază o tradiție mai veche, chiar de mii de ani, când într-un mormânt, sub vatra unei case sau în groapa de fundare a unei case preistorice, erau depuse intenționat artefacte simbolice, alcătuite din obiecte din silex, piatră, os, lemn, piele sau mai târziu metal.

În calitate de arheolog, pot spune că astfel de obiecte descoperite in situ, au o valoare intrinsecă și istorică echivalentă cu o comoară. Ele vorbesc despre

înaintașii noștri, despre istoria nescrisă a momentului în care au trăit și s-au desfășurat în timp și spațiu.

Aceste adevărate capsule ale timpului, permit încadrări cronologice, deducerea modului de viață, nivelul de cultură și civilizație, ancore – etalon pentru cei din viitor.

Revenind la timpurile noastre, o astfel de capsulă a timpului am văzut că există și în fața Primăriei din Iași, dar și-n alte locuri de pe Terra. Ele păstrează informații prețioase despre locuri, momente, fapte și oameni.

Contemporanul nostru nonconformist și inventiv de la Vaslui, prof. Dr. D. V. Marin, pentru a rămâne și altfel în istoria județului Vaslui și chiar la nivel național, i-a străfulgerat ideea de a construi singur o capsulă a timpului, în fața casei sale din centrul orașului Vaslui, de unde să trimită în timp, opere din cultura literară-științifică, de ale domniei sale și din palmaresul altor prieteni, colegi, dușmani și contemporani de-ai săi, din județ sau alte localități din lume.

Consider că inițiativa, dar și fapta în sine, este de lăudat, având în vedere că vine de la o persoană privată și nu de la o instituție de stat, care ar fi avut mai mult suport logistic și material. Este o inițiativă rarissimă și chiar ușor de invidiat.

Acțiunea în sine are menirea de a transmite urmașilor, un mesaj, o metaforă inedită, despre locul, momentul, faptele, genialitatea, credința și

inventivitatea personalităților vasluiene din anul 2023.
Afirm că:

Sinceritatea și spiritul inventiv al profesorului dr. D. V. Marin sunt clare surse de inspirație și pentru alți cercetători ai culturii și științei vasluiene și nu numai.

Prof. Dr. Vicu Merlan – Huși.

4. Profesor dr. D.V. MARIN și contribuția la cultura și jurnalistică română

În urmă cu aproape o lună de zile domnul profesor dr. Dumitru V. Marin m-a informat, telefonic, cu privire la evenimentul organizat și intitulat „ZIUA PRESEI SCRISE VASLUIENE, 26 sept. 2023”. Invitația mi-a fost făcută, cred, pentru că îmi cunoaște admirația neprefăcută față de domnia sa și, probabil, având în vedere o firavă preocupare ce o am de a așterne, din când în când, pe hârtie unele gânduri pe care nu le mai pot ține ferecate în interiorul meu. Desigur, privind spre domnia sa înțeleg că sunt un debutant și niciodată nu mi-a trecut prin cap că aș putea atinge zenitul acestei îndeletniciri.

Când am vizualizat invitația la eveniment, am înțeles că, de fapt, este sărbătoarea Ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova, despre care în conținut se menționează câteva date, importante, despre ziar și celelalte structuri de presă înființate, dezvoltate, susținute și întreținute de domnul profesor dr. Dumitru V. Marin, apărut miercuri 26 septembrie 1996,

tipografiat la București. Atunci, ca și acum, era săptămânal/ dar a fost și cotidian și de 3 ori pe săptămână, și de două ori/, care să completeze (adică să rămână și scris) ce se realiza prin TVV (5 dec.1990), Unison Radio (febr.1993, 1994) în domeniul bicisnic al presei vasluiene. A fost și a rămas singurul Grup de presă, cu toate componentele, azi inclusiv cu revista M.C.R., nu numai din județ, ci chiar din toată România.

Mărturisesc că m-am liniștit și am așteptat evenimentul cu oarecare nerăbdare, fiind dedicat, numai, trustului de presă CVINTET TE-RA.

Referindu-mă la domnul profesor dr. Dumitru V. Marin, consider că domnia sa a redefinit conceptul de muncă. Acum câteva zile l-am auzit spunând că are peste 53 de ani de când muncește pe tărâmul cultural. Tot atunci a amintit – căci nu pierde ocazia – de cei peste 1000 colaboratori ai revistei „Meridianul Cultural Românesc”, de interviurile și cărțile scrise, fiindu-i teamă, parcă, să nu-i fie minimalizată truda epuizabilă, de personaje cu rânjet hidos.

Într-adevăr, eu însumi am citit de-a lungul anilor articole toxice, scrise și de oameni care i-au fost colaboratori și care, în locul recunoștinței exprimă doar un screamăt batjocoritor.

Din fericire, domnul profesor dr. Dumitru V. Marin este un om puternic, a înțeles lecțiile capitalismului de tranziție, a iertat – câteodată – prostia și răutatea,

altădată a ripostat prin cuvinte, a riscat falimentul financiar, a găsit soluții salvatoare și a supraviețuit. Domnia sa a urmărit produsul finit – calitatea scrierilor și nealterarea limbii române. A rămas neaservit și nearondat intereselor imorale. Totuși suferă, căci a îndrăznit să-și ia libertăți prea mari față de personaje influente, care dețin puterea.

Sentimentul suferinței l-am sesizat în editorialul din 14 septembrie 2023 al Ziarului „Meridianul”, intitulat „Rămân singur?”

Mi-aș dori să fie o temere nejustificată, dar oare cine ar vrea să se implice în salvarea unui ziar ca „Meridianul...”?

În paginile acestuia sunt prezentate realizări ale gospodarilor aleși de comunități, sunt ilustrați oameni valoroși din județ, din țară sau peste hotare, sunt evocate personalități de seamă ale culturii naționale, lansări de carte și reviste, poezii, epigrame, activități educative, comunicate ale unor instituții, alte acțiuni și activități cu esență culturală și patriotică.

Nu găsim dezinformare, batjocoră, minciună, instigare la ură. Nu-mi pot depărta gândurile de titlul editorialului mai sus enunțat.

Profesorul dr. Dumitru V. Marin merită să fie pentru contemporani și urmași o referință. De altfel, face tot ce poate în acest sens, mai nouă fiind această operă materială denumită „ogiva” timpului. Din

nefericire, multe personalități de excepție au fost condamnate la anonimat, de oameni de categoria a doua rămași la rampa istoriei. Personal, am avut norocul de a simți vigoarea intelectuală iradiantă a domnului profesor dr. Dumitru V. Marin și am simțit confortul unei ambiante culturale în preajma sa.

Domnia sa a stârnit și admirația, dar și ura. De aceea sunt astăzi aici. Pentru că mă aflu printre cei care-l admiră, cum mai sunt, spre norocul domniei sale, foarte mulți. Restul sunt anexe...

Reproduc... din gândurile exprimate de domnul comandor Mihai BATOG-BUJENIȚĂ, scriitor din Iași, la care subscriu pe deplin :

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

**Vasile Chelaru, Bârlad
prozator, membru UZPR.**

5. Un MODEL...

Ca de fiecare dată, invitația la **„Ziua presei scrise vasluiene”** mă onorează peste poate, în primul rând măgulindu-mă în simțitoarea mea calitate etalată de statornic colaborator al revistei Meridianul Cultural Românesc, încă de la primul său număr și

nu în ultimul rând considerând-o încă o expresie vie a unei prietenii rodnice și îndelungate ce mă leagă adânc sufletește de profesorul doctor Dumitru V. Marin, de numele și izbânda căruia este percepută fără tăgadă situarea orașului Vaslui, ca reședință de județ al României, pe meridianele culturale ale mapamondului!

E mult, e puțin?! Un răspuns pe măsură este, desigur, unul incommensurabil, la fel precum și aprecierea valorică intrinsecă a faptei împlinite, recunoscută fără rezervă de Guinness World Records.

Devenită cu timpul o sărbătoare tradițională, Ziua presei scrise vasluiene subliniază și de această dată distinctul moment aniversar, de la 26 septembrie 1996, când a devenit posibilă apariția primul număr al ziarului săptămânal Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău – Leova, tipărit în condiții conjuncturale la București, al cărui inițiator și promotor s-a dovedit a fi inimosul

profesor etnolog Dumitru V. Marin, viitor deținător al unui strălucit doctorat în domeniul folcloric românesc: „Importanța revistei Ion Creangă în domeniul folclorului românesc”, acordat de elitista și exigenta universitate bucureșteană, devenit în răstimpul de, iată, 27 de ani de atunci, ca urmare firească a unor bogate și fructuoase demersuri culturale, un însemnat jurnalist, istoric, monografist, romancier, politician, întreprinzător, longeviv leader de presă vasluiană, cât și un nume de însemnată prestanță a jurnalismului românesc, pentru care, așa după cum și recunoaște în numeroasele sale scrieri: „aproape nimic n-am precupețit pentru astea”.

Dincolo de îndreptățitul festivism omagial al sărbătorii, Ziua presei scrise vasluiene, potrivit programului său anunțat, se constituie în același timp într-o importantă tribună a dezbaterilor culturale despre Presa locală și viitorul ei, Elementele specifice ale presei, File istorice ale presei, subiecte de mare necesitate în bulversatul vălmășag al societății românești actuale.

Dintr-o potrivnică stare (sper și scurtă) a sănătății personale, cu tot regretul încercat sufletește, solicit să-mi fie motivată „absența” de la această îndrăgită sărbătoare a presei scrise vasluiene, cu asigurarea selectului auditoriu de a mă „părtăși” ulterior întrutotul, chiar și în condițiile austere traversate, de pecetea

inconfundabilă a acestui eveniment cultural vasluian.

Mi-ar fi plăcut și de data aceasta să-mi expun cele exprimate și cu alte asemenea oportune prilejuri că „Limba Română ne unește, iar scrisul ne definește”, cu atât mai mult cu cât, de la '90 încoace literatura română, căreia îi suntem contemporani, își dezvăluie tot mai mult ansamblul său de „melange”, ce disproporționează îngrijorător de mult raportul dintre cerere și ofertă. Că se scrie mai mult ca niciodată este foarte adevărat, dar tot la fel de adevărat este că nu se scrie mai bine ca altădată. Și asta o declar cu certitudinea „cititorului împătimit de lectură”, căpătată gradual de pe băncile școlii primare, secundare și liceene și până acum la anii senectuții. Abundența editurilor crescute ca din apă, aidoma ciupercilor după ploaie, creșterea exponențială a volumelor lansate pe piața suprasaturată a cărților, lipsa unui autentic stil scriitoricesc, carențe în selectarea unor texte irelevante din punct de vedere literar sau cultural, înființarea a tot mai multor reviste literare în spațiul cultural românesc, de cele mai multe ori vizând un facil aspect financiar, fără a li se impune și o „ștachetă” a profesionalismului acestora, sunt doar câteva dintre carențele existente în activitatea cotidiană a literaturii românești, iar exacerbarea lor la o scară tot mai mare nu poate conduce, spre regretul cititorilor, decât la un previzibil colaps al acesteia.

Și ar fi mare păcat!

Atingând acest supărător punct „sensibil”, iată că am ajuns, ca o alternativă îndreptățită, la momentul înființării și apariției, la 1 februarie 2015, a revistei Meridianul Cultural Românesc, „nășită” la Vaslui de către respectabilul prof. dr. Dumitru V. Marin și colectivul din jurul său. Cu o experiență probată și mereu îmbogățită de la înființarea primului post de televiziune privată vasluian (1990), a celor două posturi de radio vasluiene, Unison (1993 și 1994), a primului și singurului Grupului de presă vasluian CVINTET TER-RA și a editării primului număr al ziarului Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău – Leova (1996), Dumitru V. Marin, își propune din start să facă din revista, cu apariție trimestrială, Meridianul Cultural Românesc, după cum și mărturisește: „o adevărată ambasadoare culturală a României pe meridianele mapamondului, o apărătoare a Limbii române în țară și străinătate, purtând în mod distinctiv, ca o deviză de viață, pecetea inconfundabilă a patriotismului românesc.” Și, iată-ne, după mai bine de opt ani de muncă asiduă, îndârjită, plină de voită înrâncenare, dar lipsită (vă vine să credeți?) de orice susținere financiară din partea instituțiilor îndrituite ale statului român, în preajma lansării celui de al 35-lea număr al MCR. Făcând un „bilanț” estimativ al acestor ani de continuată apariție rezultatele sunt de-a dreptul uluitoare. Succint, acestea

se prezintă printr-un palmares de invidiat, pe care nu-l vom găsi la nicio altă revistă culturală românească:

- plecând împreună cu un mic staff redacțional de numai cinci slujitori, primul număr al MCR-ului înregistrează în conținutul său prestația literară a primilor 93 de autori - colaboratori, între care numeroase nume de referință ale culturii noastre de aici și de pretutindeni. În această direcție lărgită a participării nu este de mirare că MCR – 35 înregistrează recordul celor 1007 colaboratori, a căror contribuție literară proprie lărgeste cu fiecare număr aria de cuprindere a revistei în rubrici de sine stătătoare precum: Studii și istorie literară, Poezie, Poezie – Traduceri, MCR în jurul lumii, Librăria Meridianul, Ridentem dicere verum, Proză, Teatru, Eseuri, Istorie, Etnografie, Oameni și fapte, Eveniment cultural, Istorie culturală, Sfânta limbă română, Remember, Poșta redacției ș.a., întinse de-a lungul celor 160 de pagini, format A4, (un adevărat „cărțoi”), ale fiecărui număr.

- revista trimestrială MCR, editată și în patru limbi de circulație internațională, franceză, italiană, rusă și germană, a ajuns pe patru continente ale mapamondului, în 32 de țări și în peste 65 de mari orașe ale lumii, ducând mesajul cultural vasluian, pe coperta căruia sunt conturate expresiv, de-o parte și de alta a globului pământesc, cele două coloane – monument: Coloana infinitului, opera de mare înălțare spirituală

românească a lui Constantin Brâncuși și Coloana
dorului de țară a lui Patriciu Mateescu.

- o mențiune atinsă de unicitate aparținătoare MCR
– ului este rubrica INDICE de la sfârșitul fiecărui său
număr, cuprinzând detaliat prenumele și numele
colaboratorilor la această prestigioasă revistă, cu
precizarea numărului respectiv și a paginii aferente
publicării. Să recunoaștem, deci, o revistă care,
respectându-se pe sine, își respectă toți colaboratorii!

**De la stânga la dreapta: Val Andreescu, Anca
Moldoveanu, Mihai Batog - Bujeniță, Cornelia Ursu,
Dumitru V. Marin, Valeriu Lupu – 8 Februarie 2015 –
La... „nasterea” M.C.R.**

După cum apreciază în marea lor majoritate cei care s-au părtășit de OPERA MAGNA a scriitorului Dumitru V. Marin, însumând nu mai puțin de 64 volume publicate într-o longevitate activă ajunsă octogenară a creației sale scriitoricești, Meridianul Cultural Românesc este categoric cel mai bun produs „marca DVM”, având un bun program de înnoire pus în slujba noului curent al literaturii române, cum și cea mai mare arie de răspândire a acestuia, cuprinsă între meridianul cultural vasluian și celelalte meridiane și paralelele culturale ale mapamondului.

Iar interogațiile curg ca un torent: „De unde atâta împătımire?”, „De unde atâta dăruire?”, „De unde atâta zbulcium? și, mai ales, „De unde atâția bani?”, care lasă loc răspunsului fără echivoc al „împricinatului DVM”, rostit cu dezinvoltură și cu o tentă mulțumitoare: „Nu-s bogat, dar nici sărac, am o operă, un rang social și ceva strânsură. (...) N-am trăit degeaba, puțini din toată lumea mă pot egala.” Într-adevăr, răspunsul este acoperit și de o autocaracterizare concludentă: „Am ajuns cel mai important jurnalist vasluian din toate timpurile și un nume în țară.”

Nimic mai adevărat, mai cu seamă că numele său a fost preschimbat cu timpul într-un bun renume, după cum ca bun prieten aveam să și-l deconspir la momentul aniversar D. V. Marin – 80:

În fața lui adânc eu mă înclin

Pentru demersu-i ce n-a fost în van

Și iată că Dumitru V. Marin

E azi ... Dumitru V. Meridian!

Bucurându-se de-a lungul însemnatei sale creații culturale de numeroasele aprecieri îndreptățite ale unor personalități de prim rang ale României și mapamondului, dar și ale „breslașilor” literari de pretutindeni, exprimate cu discernământ specific în volumele aniversare „70” și „80”, mă voi rezuma doar la un semnificativ „corolar” al acestora, aparținător scriitorului ieșean Mihai Batog Bujeniță, reputatul Comandor al Asociației literare „Păstorel” Iași (ALPI), la care subscriu din toată inima:

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof.dr. Dumitru V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

S-ar putea crede că în viața trăitoare de 82 de ani de până acum a lui Dumitru V. Marin, toate au fost bune, frumoase și norocoase. Dar. vai, n-a fost deloc așa. Dimpotrivă! Dar, după cum și precizează: „Când opera mea a prins viață s-au înmulțit și denigratorii, unii acuzându-mă de ... faptele lor. La fel și dușmanii. Dar n-am avut timp de nimicuri, bârfe, șmenuri, fiind ponegрит și sabotat de cele mai multe ori prin omisiune, iar norocul mi-a fost după cum mi l-am făcut singur.”

Întotdeauna cumpătat și prevăzător din fire, inspirându-se (probabil) din viața scriitorului Victor Eftimiu, D.V. Marin și-a comandat statuie (bust), scutind de pe acum autoritățile să dea la vremea potrivită o „gaură” în buget, amplasându-l lângă „bârlogul” său din strada Frunzelor, nr.2. Și ca toate să fie la locul lor, tot aici va sigila cât de curând ingenioasa idee a Capsulei Timpului ce va putea deschisă abia peste...50 de ani! Încerc din răputeri să-mi închipui ineditul moment de peste cinci decenii, fără, însă, a-i putea desluși într-un fel sau altul dimensiunile ... happy-end – ului. Dar sunt convins că atunci, chiar și în condițiile unei evoluții super tehnicizate și computerizate a societății noastre, numele și opera prof.dr. Dumitru V. Marin va străluci cu o aceeași luminozitate într-o măcar o manifestare omagială a înaintașului care a pus Vasluiul pe Meridianul Cultural al lumii, așa cum stă împământenită strămoșeasca tradiție românească.

În încheiere, cu satisfacția de a mă considera într-o cinste și onoare unul dintre „puținii” prieteni ai lui Dumitru V. Marin, în ciuda diferențelor noastre de formație spirituală, el – un umanist vasluian de notorietate, iar eu – un veteran al Luminii ieșene, legați pentru vecie într-o același crez al Luminii cărții, țin să vă transmit tuturor participanților la această luminoasă sărbătoare a presei scrise vasluiene alese urări de

sănătate și durabile împliniri pe mai departe în folosul culturii vasluiene și nu numai. Și țineți seama de cuvintele memorabile ale prietenului meu, D. V. Marin: „Timpul n-are răbdare, nici cu frumusețea, nici cu inteligența și, mai ales, din păcate, nici cu viața noastră.”

Să ne revedem, dară, sănătoși și voioși la viitoarea sărbătoare vasluiană și (de ce, nu?) și la lansarea MCR-ului 50!

**Cu înalt respect și înaltă considerație,
Mihai Caba**

6. Mesaj la ziua presei vasluiene, 26 septembrie 2023

Sunt bucuros și mîndru că mă aflu și eu printre semnatarii Ziarului Meridianul nr. 38 de joi 21 septembrie 2023, unde am publicat un poem drag sufletului meu. Jurnalul e plin de surprize, de articole cu diferite teme.

Mulțumesc tuturor care trudesesc la publicarea acestui ziar și mai ales Dlui Dr. Pr. Dumitru V. Marin care mă publică la Colțul cu Poezie.

Poet Total george FILIP
la Montreal

Mesaj la Ziua presei scrise vasluiene

7. UZPR – recunoaștere:

Dumitru V. MARIN - Un jurnalist în oglinzile timpului/ sau, viața lui bate filmul.

(material publicat în Revista UZPR/2023, și în M.C.R/35)

Prof. dr. Dumitru V. MARIN s-a născut la 28 aprilie 1941 în satul Giurgioana, comuna Podul-Turcului, județul Bacău, localitate unde a urmat Școala Primară (1948-1952), ca mai apoi să urmeze Școala Medie din Podul-Turcului (1952 - 1959). Studiile superioare le-a făcut la Facultatea de Filologie a Universității „Al. I. Cuza” (1961-1965), Facultatea de Limbi Străine a Universității din București (1970-1974), urmate de un Doctorat în Filologie cu specializarea Folclor, la Facultatea de Litere a Universității din București.

Din activitatea jurnalistică a lui Dumitru V. Marin, acest deschizător de drumuri și mare însuflețitor al presei vasluiene, enumerăm: înființarea primului post de televiziune privată din țară, TV Vaslui, cu licența numărul 001/TV (1990); înființarea primelor posturi de radio din Vaslui, Unison Radio Vaslui (1993); Unison Radio Bârlad (1994); înființarea ziarului Meridianul... (1996-prezent) și a revistei Meridianul Cultural Românesc (2015-prezent). A realizat mii de emisiuni și interviuri. Pentru realizări deosebite în presa și cultura din România a primit în anii 2005, 2007, din partea

UZPR, Ordinul Ziariștilor, clasa I, apoi alte câteva distincții oficiale.

A scris numeroase monografii, dintre care amintim: Liceul Mihail Kogălniceanu (1990), Tudor Pamfile și revista Ion Creangă, Meridianul – istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional (2009) - monografie premiată de UZPR; Tudor Pamfile și revista Ion Creangă, Giurgioana - Bacău, Sat, Biserică, Oameni (2011). Este cunoscut și apreciat și pentru contribuții științifice, lucrări de istorie culturală, de istorie a învățământului, studii de etnografie și folclor, reportaje și memorii de călătorie. Reunind activitatea sa de făuritor de cultură, cele șapte volume alcătuind ciclul Opera Magna, tipărite până în prezent, se remarcă prin acuratețea, sinceritatea și valoarea creației sale de scriitor, activist politic, om de cultură, mai ales de inspirat și fervent mânuitor al condeiului de jurnalist, așa cum o dovedește volumul 5 din serialul Opera Magna, reunind Reportaje și editoriale, apărut în anul 2021 la Iași, Editura PIM, (704 p.), Bătălia pentru Vaslui-ro, 2020, 736 p., ș.a.(Mărturii pentru istorie, Casa de cultură, Editoriale... și viață)

1.Tanța Tănăsescu: Stimate domnule profesor dr. Dumitru V. Marin, vă rog să îmi permiteți să vă provoc la o întoarcere în timp și să rememorați momentul debutului Dumneavoastră jurnalistic, petrecut la vârsta

de 16 ani, în oct.1957. Cum a avut loc și cât de mult v-a influențat acest memorabil moment ce a însemnat debutul Dumneavoastră de acum 66 de ani în jurnalism?

Dumitru Marin: **Înregistrez azi 61 de volume tipărite.**

Eram copil de țărani-răzeși foarte muncitori și făceam naveta 6 km. dus, 6 întors, citeam mult, inclusiv pe timpul deplasării, eram cooptat pentru concursuri școlare, scriam din clasa a VI-a, și am îndrăznit să dau telefon la Steagul Roșu, din Bacău, le-am trimis articole și...gânduri. primul articol se intitula „Bibliotecarul nu are timp” și critica fosta mea învățătoare pentru lipsa de la biblioteca satului.

Aș zice că debutul nu m-a influențat foarte mult, dar mi-a provocat multe, multe adversități și dușmăanii, inclusiv colegii liceului de atunci m-au cam izolat. Dar am fost la etapa națională a concursului „Iubiți cartea”, olimpiada aceluși moment, în întrecerea cu Fănuș Neagu și alți viitori mari scriitori. L-am văzut pe M. Sadoveanu, Z. Stancu ș.a. (i-am intervievat apoi pe aproape toți marii noștri scriitori). Dar,... eu trebuia să-mi cresc vitele pentru subvenționarea... cursurilor școlare. Poveste lungă, reală, grea, spectaculoasă. Vă avertizez că viața mea... bate filmul. Aveți destulă răbdare? Să știți că l-am văzut, la Iași, pe Henri Coandă, l-am intervievat pe Anghel Rugină, la

Vaslui... am fost oaspete la BBC și televiziunea canadiană...

Multe debuturi.

2.T.T.: În ultimii ani, revistele de cultură, trecând prin tot felul de greutăți iscate de această parcă fără de sfârșit tranziție, au devenit un fel de „rara avis” atât în Capitală, dar mai ales în provincie. Dumneavoastră ați ctitorit o revistă exemplară, cu program editorial, dar și ca valoare a colaboratorilor revistei. Este vorba, desigur de „Meridianul Cultural Românesc”, care a reunit semnăturile a aproape o mie de colaboratori, de pe patru continente. Cum ați reușit această performanță de invidiat? Credeți cumva în prejudecata conform căreia oamenii de cultură valoroși își leagă colaborarea doar

cu reviste consacrate, cu vechi renume, sau exemplul Dumneavoastră vine să contrazică această prejudecată? **DVM: Chiar la nr. de debut (martie, 2015) am avut 93 de colaboratori, deci am avut autoritate de reporter și de scriitor, iar imediat s-au înscris prof. Al. Ionescu, Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Cornel Galben, Mihai Miron, Mihai Batog-Bujenița și mulți-mulți universitari. Conta destul renumele celor din frunte, dar de-a lungul timpului am dus și duc tot greul. Mai ales cel financiar. Atragerea numelor mari e dintotdeauna necesară, dar aici au venit peste jumătate fără să-i solicit, semn că realizez o publicație solidă în timp. Publicasem în Cronică prof. univ. academician, C. Ciopraga, apoi el și alții din toată țara și din lume au tot venit, aproximativ, peste 1000.**

3.TT: Un alt domeniu cu care vă puteți mândri, pe bună dreptate, este acela al reunirii operelor de până acum într-un ciclu reprezentativ, „Opera Magna”, ilustrând valoarea și diversitatea preocupărilor Dumneavoastră pe tărâmul cunoașterii, având până în prezent 7 volume. Intenționați să continuați acest ciclu? Ce alte subiecte și teme urmează?

DVM: Mă repet, înregistrez 61 de volume tipărite, ziar, revistă, TVV. Adaug: 219 personalități s-au exprimat despre om, muncă, operă, sunt peste 1200 de autografe primite.

Opera Magna e o sinteză a sintezelor. Sper să continui, dar, e foarte, foarte greu, nu cu mintea ori creația mea, ci din lipsa de colaboratori-practici, adică făuritori de carte. Un apropiat valoros, Cătălin Sîmpetru a decedat de peste ½ an, sunt preocupat de ziar mai mult, din lipsă de ziariști, se recunoaște public faptul că sunt cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile (Tvv, Unison, Ziar, revistă... și mare animator). Îmi asum că sunt unic în județul Vaslui, și printre puținii cu aceeași valoare în țară, ba, și peste hotare (cel puțin așa s-a afirmat în Cenaclul Destine literare din Montreal – Canada, unde sunt membru participant). Intenționez să continui.

4.T.T.: În anul 2020, UZPR v-a acordat Distincția „Prestanță jurnalistică” pentru implicarea Dumneavoastră în viața cultural-publicistică, pentru performanța admirabilă în breasla jurnaliștilor, de-a lungul unei remarcabile cariere, la 30 de ani de la înființarea Grupului de presă CVINTET-TE-RA (televiziune, radio, presă scrisă).

Cum este percepută izbânda celor 33 de ani de televiziune, radio și presă scrisă la Vaslui? Vă invităm să ne împărtășiți din poveștile de succes ale acestor ani. **DVM: Cu regret: mediul și momentul, categorii taineene (stabilite de H. Taine), nu ating cote de succes în acest mediu provincial de unde de secole**

tot emigrează materia cenușie. Am vorbit de multe ori de fuga inteligenței locale (credeți că anul acesta a rămas vreun absolvent de merit prin Vaslui?), începând cu întemeierea Moldovei.

De altfel, se zice aici, că Vasluiul se mândrește cu 3 nume mari: Dimitrie Cantemir care a crescut la Constantinopol (Istanbul, de azi), și a emigrat la Moscova ca sfetnic al țarului Petru al II-lea (tatăl său polcovnicul și domnitorul avea moșie în actuala comună Dimitrie Cantemir), cu vestitul comic Constantin Tănase, afirmat la București, care nu e tatăl Festivalului Umorului – pe care l-am întemeiat noi - și D.V. Marin care, din cele 93000 de pagini tipărite, a consacrat Vasluiului 21000 pagini. Această operă, împreună cu multe altele, rămâne inclusiv în Capsula timpului cultural, denumit Spirit stop, din centrul municipiului, un ansamblu subintitulat Memorial Muzeal M. care cuprinde mărturii în oțel-beton (și presă) din răstimpul de 53 de ani de când DVM este în fruntea culturii zonale.

Numai D.V. Marin a trăit, creat și activat în județul Vaslui. El este SINGURUL JURNALIST CU DOCTORAT ȘI OPERE, din județul Vaslui și printre cei câțiva din țară.

Așa de face că mereu cultura vasluiană e cam feștelită, că, infrastructură de bază nu are. O realizare de excepție: prin Meridianul Cultural

Românesc, prin operă, prin ziarul zonal, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova/R. Moldova, s-au ridicat locul (Vasluiul) și oameni, în cultura universală.

O mențiune specială: sunt co-re-întemeietor al UZPR, am fost și în Clubul ziariștilor cu CTP și ceilalți, dar ne-am cărat mulți ani sarsanalele prin țară, alături de Mihai Miron și Doru Glăvan, până să fim recunoscuți. Am fost printre primii în televiziune, în radio, în presa scrisă de după Revoluție, cu neplăcerile timpului, mai ales că trăgeam din frunte și roaba politicii de ecologist, mereu în opoziție.

În anii din urmă televiziunile, radiourile și ziarele locale au dispărut, deci vasluienii mei, mă mai întreabă, dar nu contribuie, nu se omoară cu interesul. Prea sunt toate de același fel. Eu îmi port un fel de faimă, pe care o împărtășesc sute și sute de oameni când merg prin localități. Chiar că mă bucur de mare respect: „de când nu mai face profesorul, nu mai avem tv...”

5.T.T.: Vă pregătiți de un nou moment aniversar, 27 de ani de la apariția ziarului „Meridianul...”. Vă rugăm să ne prezentați această publicație și să ne spuneți care sunt cele mai frumoase amintiri pe care le aveți, legate de această realizare.

DVM: Mai întâi precizez că în acești peste 33 de ani, noi am organizat multe zeci de acțiuni cultural-jurnalistic-festive publice, pentru că am aniversat TVV, Unison Radio, Ziarul, Revista, ba și multe lansări de carte. Chiar am săvârșit acte culturale serioase, cu spectacole publice cu până la 25000 de oameni, deși oficialitățile nu ne-au sprijinit, dimpotrivă, vorbim de groparii culturii vasluiene (una dintre cărți).

Din păcate, orice acțiune culturală are costuri financiare și nu mai rezistăm. Dar, în acest an realizăm Ziua presei vasluiene, marți, 26 septembrie 2023, la 27 de ani și o zi de la apariția ziarului, Simpozion național „Dimitrie Cantemir”, pe 26

octombrie, când e și onomastica mea, și, în decembrie aniversarea TVV (înf. Pe 5 dec. 1990). A nu se uita că prima emisiune a TVV a fost difuzată pe 24 decembrie 1990, în Ajunul Crăciunului.

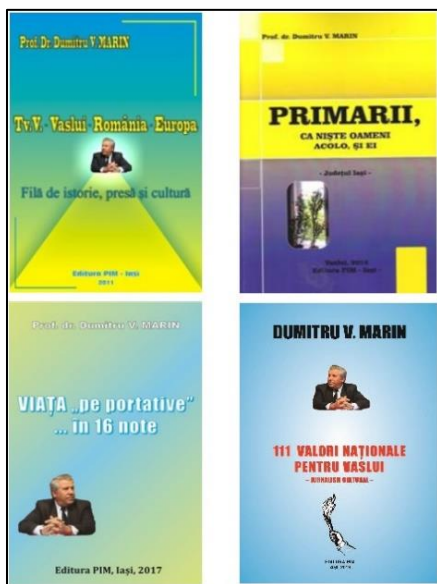
Ziarul „Meridianul...” a avut întotdeauna Editorial, pagină culturală și apariție „la ceas”. Poate de asta avem și astăzi mare autoritate. El e mărturia scrisă „scripta manent” pentru TVV, Unison Radio și chiar M.C.R. Înregistrează peste 1488 de interviuri cu mari personalități, 9 (și cu Johannis, 10) – președinți de stat, cu Papa Ioan Paul al II-lea la Krakovia, cu 16 prim miniștri, cu sute de parlamentari și alte personalități. Unii spun că sunt cel mai vechi și mai important editorialist din țară. Eu cred că sunt un salahor intelectual.

O întâmplare nostimă dintre sute: cu mare îndrăzneală am realizat un interviu cu încrezutul prefect de Tours (apoi cu Marie Trautman, la Strasbourg), de pe Valea Loarei (pe unde se tot plimbase D`Artagnan), ținând luminile în stânga, ditamai aparatul pe umărul drept, cu firul încurcat împrejurul piciorului stâng în aer și păstrându-mi echilibrul doar pe piciorul drept, și trebuia să și vorbesc franțuzește. Atunci s-a auzit acolo de triburile din România (prefectul nu auzise de români) de TVV și Vaslui...

O spaimă, serioasă: în Triunghiul Bermudelor s-au oprit motoarele vaporului: numai bătaile inimilor se auzeau, că nici vântul nu bătea. Alta: În insula Saint Thomas, după ce am făcut cunoștință cu dizeuze române, am stat numai la umbră, dar tot am făcut insolație; am scăpat cu aloe și că fiul meu, Sergius m-a cărat ca pe un sac inconștient pe vapor.

Am avut și atentate la viața mea, m-am răsturnat cu mașina, iar în fața Coloseumului din Roma într-o scurtă îmbrățișare, un român mi-a furat tot de prin buzunare. La un concurs de șah din Paris alții ne-au furat bagajele...

Am dormit în case și hoteluri imperiale, am stat la masă cu președinții de stat, printre care Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu, Mircea Snegur (acest mare prieten a murit acum câteva zile de septembrie) și l-am intervievat pe regele Mihai I. Episcopul Cassian din Montreal a fost un extraordinar conviv.

6.T.T.: Făcând o analiză retrospectivă a traiectoriei Dumneavoastră jurnalistice, a realizărilor avute în acest domeniu, a fost greu să vă păstrați verticalitatea? Ați avut parte de conjuncturi dificile? Cum ați făcut față tuturor provocărilor? De unde atât de multă energie și pasiune?

DVM: Țărânelul de la Giurgioana a fost învățat să muncească de mic. La 6 ani îi spuneam poezii lui Gheorghe Gheorghiu – Dej... Cu astea... te naști.

Pentru TVV m-am judecat ani buni, cu marțafoii din fruntea județului. A fost perioada când toți se îngrămădeau pe sticlă, toți voiau să ne desființeze, că de înfrânt nu puteau, pentru că eu publicam, prima carte am tipărit-o în 1976. A fost singurătatea alergătorului de cursă lungă dintotdeauna (și doctor în știință, am fost singurul peste 20 de ani), puteam să plec în Ghana ca organizator de televiziune națională, la București de N ori, în alte părți ale lumii. Am crezut că am o misiune aici, la Vasluiul ăsta rămas prăpădit într-o țară fără respectul valorilor. Și acum sunt sabotat, nu mă sprijină cei cu bugetul, de unde se fură ca în codru. Cum să dau la pace cu ei dacă tocmai apăr verticalitatea? Sunt mari pierderi financiare și de simpatie, pentru asta.

Energia vine din voință, capacitate de luptă, muncă. S-ar putea să nu înțelegeți că la peste 82 de ani pot

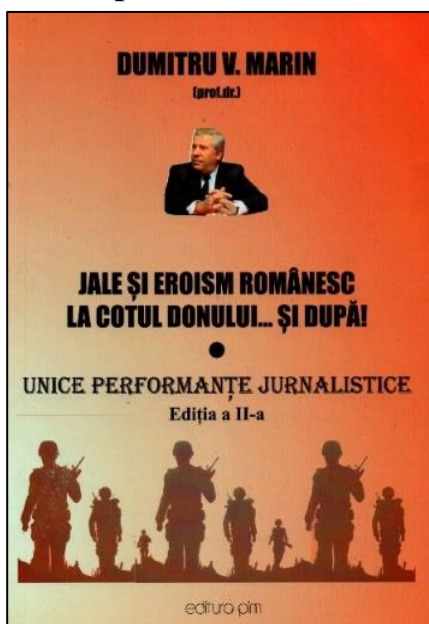
munci atât de mult. La o asemenea longevitate... cineva, acolo sus, mă iubește. Dar, mai ales familia mea de 3 copii, 9 nepoți, 2 strănepoți și o soție, Iulia, cu care împart viața de 62 de ani. Vedeți, chiar sunt un om bogat...

Să nu înțelegeți că nu am avut și eșecuri. De exemplu, „contemporanii mei”, temându-se să nu le iau funcțiile nu m-au promovat vreodată. Eu am fost șef de partid ecologist 29 de ani, mereu în opoziție cu actualii. Consilier județean 5 mandate, local, 2, n-am putut face prea mult, că mi-au sărit mereu împotriva, să nu mai spun de primarul actual, un ...analfabet funcțional.

Cinstit: câte aș mai fi putut eu face...

7.T.T.: Ce le-ați recomanda unor tineri jurnaliști la început de profesie?

DVM: În condițiile globalismului care tot năvălește, să-și găsească grupul cu care să reușească, fără să uite că ziariștii actuali sunt cei care asigură servicii ălor cu

bani. Ei...trebuie să trăiască, dacă se poate, nu ca servitori.

8.T.T.: Cât de mult iubiți actul jurnalistic? Ce anume vă face fericit?

DVM: Actul jurnalistic adevărat de astăzi este un act de sacrificiu.

Nu e vorba de iubire/dragoste, ci munca aplicată care se suprapune unei chemări și hobbyurilor. Eu cred că am fost un chemat în acest domeniu dificil și izolatoriu. Dar, nu prea am fost deranjat că am ajuns UNUL CONTRA MULTORA. Iluștrii înaintași ca V. Alecsandri, B.P. Hasdeu, Al. Macedonschi, Ov. Densusianu, Tudor Pamfile, să nu mai vorbim de Mihai Eminescu, tot singuri și izolați au fost. Marele poet american W. Whitman spunea că prea puțini oameni de pe globul pământesc se bucură de libertatea deplină la care visează dintotdeauna omul. O spun cu mândrie: azi, eu Marin V. Dumitru, vasluian (venetic) de 53 de ani mi-am dobândit pe deplin libertatea de a gândi, a scrie, a trăi liber. Am realizări, cu adevărate, trainice, UNICATE.

Dvs. credeți că va egala cineva vreodată cartea „Jale și eroism românesc la Cotu Donului...și după!”, 318 pag. care cuprinde 7 interviuri cu 7 sutaviețuitori de la Cotu Donului, după 77 de ani? Dar sinteza etno-folcloristică „Tudor Pamfile și

revista ION CREANGĂ” din 1998, sau primul roman realizat din istoria Vasluiului, „Zăpada pe flori de cireș...” (1999) și acele cărți despre istoria municipiului? Sau interviurile cu președinții de stat? Din păcate eu reprezint o istorie a devenirii „locului unde nu s-a întâmplat nimic” într-o locație pentru Curentul Cultural Informațional, dezvoltat sub bagheta mea, susținut de ziar și revistă. Cum lumea asta se schimbă, eu rămân reprezentantul ei pentru totdeauna, că nu se mai poate altfel, nemaexistând altcineva din lumea de odinioară.

Dvs. să știți că am avut contribuția esențială la Crearea și afirmarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” denumit și „construit” de mine în 1970 și sprijinit 53 de ani? Cine va mai putea face asta, și cum, și când?

Vreți să știți că în 1961, în conflictul din Cuba, eram radiotelegrafist de înaltă clasă și eu am transmis ordinul de relaxare, legat de rachetele sovietice care erau la țărmurile Cubei? Culmea coincidenței, în Canada m-am întâlnit cu preopinantul meu american de atunci, un colonel negru și deștept...

Sau că am transmis în direct proclamarea Republicii Moldova (primul interviu al lui Snegur a fost al meu, înghiontit din spate de cei de la BBC), ori din Ierusalim, Tel Aviv, Londra, Moscova, Kiev,

Varșovia, Montreal, New York, Paris, Roma, Budapesta, Praga, și alte capitale ale lumii? Din țară... de pretutindeni!

Am fost fruntaș la catedră, dar jurnalismul m-a împlinit și afirmat în lume.

Norocul, existența, satisfacția mea e...munca. Pare declamatoriu, dar asta e.

Cât despre fericire... chiar credeți că există? Care-i definiția?

9.T.T.: Ce prețuiți cel mai mult în viață? Și de ce?

DVM: Ceea ce am făcut deja, de ce , că nu mai sunt promisiuni, ci realități. Îmi pare rău că nu am urmași pe urma acestor realizări personale, menite să rămână unice. Nimic nu e statornic în viață, decât ce ai reușit de valoare înaltă. Cea mai importantă hrană e speranța. Am scris adesea că:

**Mintea e pentru genii,
Metafora pentru talent,
Dragostea pentru aleși
Ura e pentru toată lumea.**

Mai e ceva: timpul nu are răbdare, nici cu tinerețea, nici cu frumusețea și nici cu viața noastră. Eu știu că nu am trăit degeaba. ȘI, că mai pot!!! Viața te crește 20 de ani, te pune la muncă 30 și te distruge în 40...

10.T.T.: Ce proiecte aveți în desfășurare, la ce lucrați în prezent? Regrețați ceva ce nu ați reușit să

realizați în perspectiva preocupărilor Dumneavoastră jurnalistice?

DVM: Oricine poate zice că are de treabă, inclusiv să-și îngrijească o grădină (vedeți, eu am o grădină suspendată cu mentă, lavandă, pepeni, castraveți, struguri, flori). Dar... chiar am treabă aici pe pământ, pentru ai mei, pentru mine, pentru conjuțeți. Ce să fac acolo, sus? Deci:

- Revista, care mi-a adus mari satisfacții morale. Și cu ajutorul ei sunt membru în 6 unități de creație din 6 țări, membru al unor mari/universale Cenacluri literare, am conștiința valorii afirmate.

- Într-o istorie afectivă a Vasluiului, eu fiind aici de la 1 martie 1970, când târgul era o comună, am pus umărul și mintea la orice s-a înfăptuit aici, în școli, în rețelele și infrastructurile oficiale, în INFUZAREA unor elemente de mare cultură ca om și ca presă.

- Nu-mi propun să mai fac un număr de cărți. Și așa știu că nu pot fi ajuns prea curând. Dar mai am prea multe, multe de transmis celor care mereu vin. Dacă nu vor să rămână tâmpiți, ăia Trebuie să știe ce a fost, de la martorul autentic. Și, acum, altul nu mai este, eu am o datorie.

Din perspectiva jurnalistică, nu există margini...

11.T.T.: La finalul acestui interviu, pentru care vă mulțumesc și vă doresc în continuare ani mulți și bogați în creații, vă invit să adresați un mesaj colegilor noștri din Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România.

DVM: Mi-aș dori să reușiți în viață, după aspirațiile dvs. nu după contorsiunile sociale. Libertatea, dragostea, bogăția, omenia, și mai ales fericirea, rămân mereu visuri frumoase dar mereu de neatins.

București, 15 septembrie 2023.

Tanța Tănăsescu

Consemnări diverse:

ZĂPEZI CU FURTUNI DE POVESTE

Anul acesta, în 2018, a fost o zăpadă pe furtună târzie, la sfârșitul lunii martie, care a surprins prin intensitate și a întârziat venirea primăverii. Legat de asta, un pic de istorie trăită:

18 martie 1966. Eram director de școală la Măcărești, com. Prisăcani, Iași, chemat la ședință de vestitul satrap-șef inspectorat școlar, Boghițoiu. Aveam de parcurs distanța de 19 km pe jos dintre Măcărești și Osoi, mai aproape de Iași de unde să pot lua un autobuz. Nu obișnuiam să lipsesc la chemările cu directorii pentru că învățam multe chiar dacă parcurgeam pe jos, pe noroi, prin zăpadă zeci de km. Învățam, făceam sport, scriam la diverse publicații. Pe 18 martie, dimineța, între Prisăcani și Osoi m-a prins, o furtună de zăpadă cu totul neobișnuită, care m-a pedepsit pentru că eram îmbrăcat de primăvară. Valurile de zăpadă, erau dese și foarte dense, încât nu vedeam nici la 10 metri, pe drumul dintre Moreni - Osoi nici țipenie, pe câmp vâjgăraul de pe lume, credeam că mă ia cu totul, nu mai puteam răsufla, totuși am ajuns la Iași, cu remarca inspectorului șef: măi, prăpăditule, puteai să mori...Mi-am adus aminte că în urma viscolului din 1955, am fost acoperit cu zăpadă și numai pentru că m-a călcat în picioare un cetățean, Butnaru, m-a descoperit și m-a scăpat...

15 aprilie 1988. Plantasem niște bujori roșii sub balconul de pe str. unde locuiam, Mihail Kogălniceanu, foarte frumos înfloriți. În dimineața zilei de 15 ,furtună mare cu zăpadă multă, încât la sol, pe zăpadă se vedeau bujorii într-o nuanță sinilie (curioasă senzație), dar cel mai impresionant a fost că pe florile de cais și cireș (tare multe și frumoase) era câte un strat de zăpadă apoasă pe care n-o putea deslipi furtuna dimprejur. Senzație stranie, frumusețe sălbatică, tablou unic. Atunci, în dimineața de 15 aprilie 1988 am început să scriu romanul „Zăpadă pe flori de cireș”, terminat în vreo 3 săptămâni. Erau mai multe descrieri de natură, dar le-am scos pentru a nu fi și „zarzavat sentimental” cum era cam la modă. Am tipărit mai târziu romanul, primul realizat în istoria culturală a Vasluiului; dar, în 1988 n-am găsit o fructă românească pe piață.

28 martie 2018. Furtună mare cu zăpadă multă în toată țara, îndeosebi Moldova. Până și creșterea margaretelor a fost încetinită... Asta ca mărturie...

RĂSPUNS PUBLIC, DUPĂ O CARTE APĂRUTĂ (2024):

PESTE 100...POATE 107 (!).

Mă întreabă uneori unii... câte cărți, cred eu că am scris... Păi, să socotim cărțile, broșurile, și fără ziarul cu cele peste 2000 de numere fără miile de pliante de

prezentare, sunt, clar 64. Dacă transformăm revistele în cărți, cum MCR are în medie 162 de pagini („un cărțoi adevărat” zice prietenul Mihai Caba), dar în format A4, ar rezulta câte o carte de peste 300 de pagini, la fel și cele 3 numere din Onnyx. 39 + 3 + Vlăstarul, ar face 43 de cărți la 300 de pagini, la care se adaugă cele 64, rezultă, simplu, peste 100 volume tipărite, EXACT 107 cărți. La cei peste 83 de ani ai mei... nu cred că am trăit degeaba, nu?

Se poate adăuga tot ce am publicat în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova, unde numai editoriale sunt aproape 2300 (au fost multe, multe numere electorale, să zicem că în medie 20 pe an, toate cu editorial), și se ajunge ușor la cifra de 98 000 de pagini pe care am estimat-o. Mai mult am publicat în aproape 40 de publicații din România și din străinătate, numărul de pagini nu-l mai estimez. Am mai făcut introduceri la niște cărți, am trimis material de prezentare la zeci și zeci de publicații.

Ca observație de moment: poate cineva să estimeze câte ore, zile săptămâni, ani, am stat cu pixul în mână? Dar... câte griji pentru redactare, corectare, fixare a unui text pentru publicat? Câte nopți nedormite?

Pot să mă mândresc și eu cu activitatea de co-re-întemeietor al UZPR? Pe scurt: imediat după Revoluție, și ziariștii momentului au încercat să se organizeze, diferite moduri; dar „aripa” condusă de Mihai Miron a

atras pe cei mai mulți, și iată-ne ani mulți rătăcind printre bunăvoințe, orașe, dealuri și munți, afirmând drepturile noastre, ca abia după Doru Glăvan, președinte, să fim recunoscuți național și ca organizație de utilitate publică. N-am lipsit la nici o ședință, am fost cu funcții importante în UZP, am fost sărbătorit național, am fost decorat de 2 ori, ș.a.m.d.

Pot zice că am trăit o viață pentru scris?

Ar putea crede unii că am trăit din scris: nu, nu, nu, am sprijinit din mica afacere, apariția cărților, a revistei, a ziarului. Cine ar mai putea trăi clipa când „ora exactă la Vaslui se dădea la TVV și UNISON RADIO?”

Ziarul Meridianul nr. 46 (2131) reluat și adaptat la 2024.

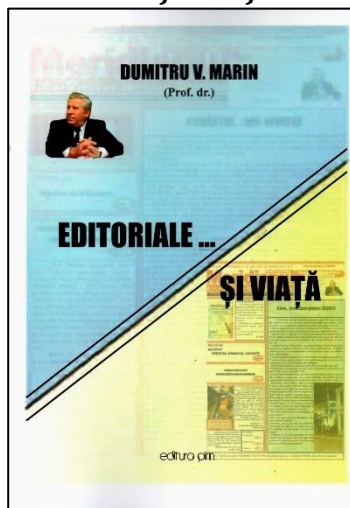

ALTE Omagii și recunoașteri.

O nouă carte document; *Editoriale ... și viață*

Neobositul truditor pe tărâmul jurnalismului și culturii, prof. dr. Dumitru V Marin, nu se dezmințe nici de data aceasta și nu se abate de la ceea ce domnia sa, ca și mulți alții, consideră că este misiunea sa pe aceste meleaguri. În ciuda vârstei, care ne marchează fără milă pe fiecare dintre noi, harnicul culegător și făuritor de perle jurnalistice și nestemate culturale, se menține în tumultul cotidian al realităților noastre cu o tenacitate, demnă de toată admirația, deși greu de explicat.

În cazul domniei sale, se pare că toate realizările sale se sprijină pe temeiul solid al celui care gândește și făptuiește în spiritul tradiției și inventivității poporului care l-a zămislit. Așa avea să se întâmple și cu ocazia simpozionului internațional "Omagiu cărții și culturii vasluiene", organizat și moderat de domnia sa unde, printre alte momente importante ale manifestării, avea să-și lanseze ultimul volum ce poartă numărul 64, intitulat "Editoriale ... și viață", apărut la Editura Pim Iași, în acest an, 2024, 256 p..

Cartea mai sus pomenită, cuprinde un număr de 69 de editoriale publicate în ultimii cinci ani (2019-2024) selectate din „Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova”, toate centrate pe realitățile cotidiene ale comunităților din zona moldavă. O selecție a acestora a fost publicată și în revista internațională ”Meridianul Cultural Românesc”, așa că ”internaționalizarea” subiectelor abordate era garantată, având în vedere aria largă de distribuție a revistei.

Dintru început trebuie precizat faptul că autorul nu este la prima încercare de a-și aduna în volum editorialele. A mai reușit această performanță în două volume publicate anterior; ”Editoriale valabile în vremuri regretabile” (Ed. Pim, 2013) și ”Editoriale, articole, eseuri” (Ed. Pim, 2018). Editorialele selectate din cartea despre care facem vorbire datează din 2019 încoace. Remarcabil este faptul că marea majoritate a editorialelor abordează probleme concrete, realități cotidiene cu impact în viața cetățeanului și a comunității în care viețuiește. De regulă abordarea este, una dură, fără menajamente, într-un spirit critic ascuțit, care parcurge toate treptele, de la satiră și umor, până la vinovăție și crucificare.

De obicei exprimarea este într-un stil polemic, nu rareori cu accente caustice care, de-a lungul timpului, aveau să îi aducă nenumărate neplăceri și chiar acțiuni în instanță. Cu toate acestea profesorul ”unul contra

multora” (cum obișnuiește să se definească) nu a dezarmat, ci a continuat cu aceeași determinare pe drumul adevărului său, pe care timpul avea să-l valideze.

Citind editorialele săptămânale, cetățeanul obișnuit are în față o frescă fidelă a problemelor și frământărilor comunității și zonei în care trăiește, iar atunci când sunt grupate într-o carte, ele se pot constitui într-o adevărată istorie neromanțată a locului.

Ajunși aici câteva remarci sunt absolut necesare. În primul rând autorul surprinde în editorialul său o realitate a momentului, a timpului său, fie că este vorba de politică, economie, agricultură, industrie, educație, cultură, dar mai ales administrație

publică, unde devine extrem de vocal și nu rareori chiar vehement. La acest capitol trebuie să recunoaștem că aproape de fiecare dată are dreptate.

În al doilea rând, tonul acuzator atunci când relatează un eveniment dintr-un domeniu și tonul imperativ atunci când se referă la nevoile domeniului respectiv, sunt o constantă care se regăsește cu fiecare editorial. În al treilea rând, stilul este al unui

profesionist prin excelență, din care transpare un îndelungat exercițiu în domeniu, în care acuratețea și conciziunea formează nota caracteristică a scriiturii.

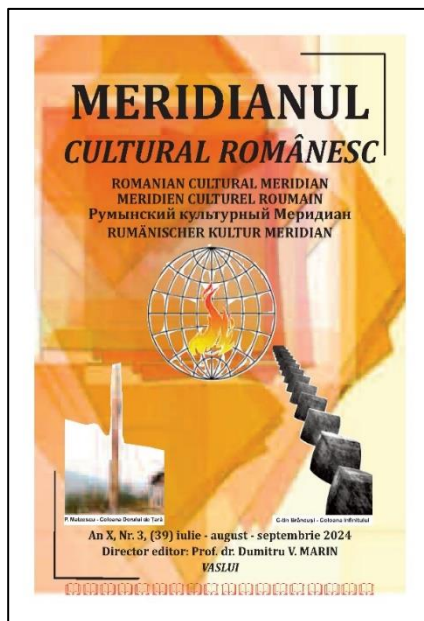
O remarcă aparte am face pentru elogiul autorului adus propriei familii, respectului nețărnut care îl datorează distinsei sale tovarășă de viață și nu mai puțin mlădițelor care au crescut frumos și armonios pe trunchiul viguros al dăinuirii acestui neam iubitor de glie.

Dincolo de toate aceste aspecte, autorul poate avea satisfacția surprinderii în evocările sale a unei epoci istorice, fie ea și printr-o istorie a locului, nu lipsită însă, de viață și evenimente demne de consemnat.

Iată de ce cred cu tărie că abordările autorului, mai ales, sub formă de editoriale, sunt și au valoare de document din perspectivă istorică și nu numai.

Valeriu Lupu – doctor în științe medicale

Revista Meridianul Cultural Românesc, nr. 39

O viață dăruită ziaristicii și oamenilor, are un nume DUMITRU V. MARIN

Articol scris de: Al Florin Țene / 8 nov. 2024, Luceafărul, Napoca news, Revista Meridianul Cultural Românesc nr. 39.

Am primit de la Vaslui o carte deosebită, pentru că este o bornă ce marchează "imperiul" unui suflet mare, ce poartă numele Dumitru V. Marin, intitulată "Editoriale...și Viață", apărută la Editura Pim, Iași, 2024.

Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România
The Union of Professional Journalists of Romania

www.uzp.ro

0 lucrare de excepție despre „Locul de unde a început schimbarea lumii”, de Dumitru V. Marin

De curând am primit de la Vaslui, o carte deosebită, pentru că este o bornă ce marchează "imperiul" unui suflet mare, ce poartă numele Dumitru V. Marin, intitulată "Editoriale...și Viață", apărută la Editura Pim, Iași, 2024.

Am primit de la Vaslui o carte deosebită, pentru că este o bornă ce marchează "imperiul" unui suflet mare, ce poartă numele Dumitru V. Marin, intitulată "Editoriale...și Viață", apărută la Editura Pim, Iași, 2024.

◆ Și așa cum îi stă bine unui Om ce și-a dedicat întreaga viață oamenilor și culturii, își deschide volumul cu un citat dedicat tovarășilor în mijlocul cărora a trăit, a muncit și și-a ”transpirat” inteligența și talentul:” Omagiu vasluienilor pe care i-am slujit o viață! ”

◆ Ctitor de reviste, radio și televiziune Dumitru V. Marin își dedică întreaga viață celei mai nobile meserii de comunicare prin cuvânt și imagine, numită ZIARISTICA. Prin aceasta a încercat, și reușit, nu numai la vasluienii în mijlocul cărora a trăit și muncit, dar și la cititorii din întreaga țară, să le aducă informația corectă, cultura necesară prin editoriale citite cu interes.

◆ După câteva aforisme și citate, scrise cu talent și inteligență, cu care se deschid paginile cărți, autorul, esențializat, își descrie viața, începând cu o amintire, care ne zguduie și acum:” Am început să țip, într-o dimineată devreme când se îngemăna ziua cu noaptea, acum peste 83 de ani. Nu cred că am fost un copil cuminte și nici genial. În sept. 1944 l-am salvat pe tata de plutonul de execuție al rușilor, dintr-un impuls copilăresc.”

◆ De mic copil, Dumitru V. Marin a iubit folclorul din comuna natală Giurgioana, iar cititul a fost o preocupare, fiind, întotdeauna premiant. În tinerețe a făcut de toate, și totul a contribuit la formarea personalității Omului de azi:” Am învățat să mă strecur

printre dușmani, destui crescuți chiar de mine... Am condus: cârduri de oi, cirezi de vaci, clase de elevi, școli, tractoare, biciclete, mașini de tot felul, multe grupuri de excursioniști, în toată lumea, cămine culturale, biblioteci, grup de presă, organizații județene de partid și tot felul de întâlniri importante în județ, în țară, în Europa. Mai conduc ziar, TVV-online, revistă, o familie cu care mă mândresc, un grup de salariați... și sper să mă mai conduc așa cum se cuvine pe mine însumi, cât mai pot exista”. Sinceritatea cu care scrie ne descoperă sufletul mare al unui intelectual care, prin muncă, și-a ”construit” personalitatea pusă în slujba semenilor.

◆ Citind articolul ”Eppur si muove... totuși materia cenușie pleacă (!!!)”, îmi dau seama de un trist adevăr din Vaslui. Fapt care mă face să apreciez și mai mult pe autorul acestui volum care și-a iubit și își iubește orașul visurilor sale, unde muncește alături de familia sa frumoasă. Textul erudit, scris cu oful sufletului, este o sinteză eminentă a unui adevăr. Pentru cunoașterea acestuia, redau textul: „Dar, mă întreb... nu cumva ei au dreptate? Am menționat în multe mii de pagini scrise că hemoragia materiei cenușii e fapt istoric îndelungat. S-ar fi auzit de Nicolae Milescu, de Dimitrie Cantemir, de Emil Racoviță, etc., etc. dacă ar fi rămas la vatra strămoșească (pentru că nici unul nu a fost copil sărac)? Botoșanii și Vasluiul au dat multe, multe genii

naționale, au avut și tot felul de oameni creativi și capabili, nu cumva erau îndreptățiți să fugă? Nici Bârladul (totuși mai mult ca Vasluiul), nici Botoșaniul, nici alte multe județe nu au putut reține acele capacități afirmate în lume, pentru că n-au avut nici condiții (de valorificare), nici putințe de integrare în viața socio-economică „rurală”, și atunci apare îndreptățirea acelor plecări. ”

◆ Buchetul de editoriale, cuprinse în carte, este, până la un punct, catagrafia unei realități agonice și, precum un baroc, editorialistul a văzut și trăit în decompoziție o zvâcnire a vieții, de energie sclipitoare, precum în „OMAGIU Doamnei profesoare dublu licențiate, IULIA MARIN ”, în care descoperim aceeași sinceritate pe care o știm de la Tolstoi a cărei soție i-a copiat de nouă ori romanul ”Război și Pace”. Redau textul:” A avut și are 3 copii, Sergius, Daniel, Radu, mândriile familiei pentru că toți sunt muncitori, cu funcții importante și afectuoși. E și mai mândră cu cei 9 nepoți și 2 strănepoți. A fost alături de soțul său, în tot ce a realizat acesta care zice totdeauna: „fără ajutorul excepțional acordat de doamna, nu aș fi reușit niciodată să realizez atâtea” (în plan social, cultural, jurnalistic, scriitoricesc și public). Refugiată într-o neîntreruptă muncă fizică, „mâna de femeie” care a devenit, e foarte prezentă în familie, în sprijinirea activităților publice ale jurnalistului-soț.”

◆ Tot ce este în carte este sintetizat prin stil, textele având o materie epică contemporană, reală, trăind exclusiv prin eveniment și prin atmosfera în care trăiește autorul.

◆ Pentru Dumitru V. Marin publicația ”Meridianul” și celelalte publicații adiacente acestuia, sunt viața și sufletul celui care le-a ctitorit. Pot spune, fără să greșesc, că acest OM este un pionier al jurnalismului moldovean, un mentor pentru mulți ziariști, este un talent provenit din România tainică și profundă.

◆ Fotografiile color ce însoțesc unele texte întregesc cu acuitate ideile transmise de texte.

◆ Volumul este o ”carte de vizită” al unui jurnalist dedicat trup și suflet adevărului, o bornă care marchează 83 de ani ai celui care a ctitorit prin cuvânt cultura de pe Meridianul vasluian.

◆ Textele acestuia îmi amintesc de F. Brunea-Fox, cel care știa să ia temperatura morală a umanității în care trăia, și care devenise patriarhul reportajului românesc.

Astăzi prof. dr. Dumitru V. Marin, singurul ziarist cu doctorat, opere tipărite și vârstă înaintată...este un alt stâlp al jurnalismului românesc.

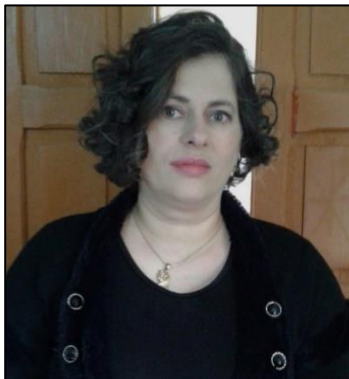
Al. Florin Țene

/ Luceafărul.net/8.11.2024.... www.napocanews.

Dumitru V. Marin, părintele presei vasluiene

Despre Prof. Dr. Dumitru V. Marin am scris, în ultimii ani, rânduri elogioase cu prilejul aniversărilor, numindu-l „veșnic tânăr”, pentru că are vârsta mamei mele iar mama e mereu tânără și frumoasă. Dincolo de această comparație, cuvintele mele au un suport temeinic în

elanul, zelul neobosit al gazetarului care nu se lasă de scris deși are un munte de lucrări pe care să își împlânte, ca un steag victorios, condeiul.

Asemănarea cu mama nu este întâmplătoare. Dumitru V. Marin este, fără doar și poate, părinte, și fără a folosi cuvinte mari, ci doar bazându-mi afirmațiile pe realitate, afirm că este părintele presei vasluiene. Am spus cândva, tot cu prilejul aniversării sale, că este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Timpul mi-a dat dreptate, în ciuda unora, cei drept insignifianți, care fără dovezi m-au contrazis la acea vreme. De comparație nici nu poate fi vorba, în schimb, trebuie să recunoaștem că e nevoie de mult timp și de mult spațiu doar ca să înșirăm relizările sale. Mulți gazetari valoroși care azi se mândresc pe plan

național și fac cinste Vasluiului îi poartă recunoștință și îi datorează formarea lor profesională. La acest capitol se cuvine să subliniem un merit deosebit al domnului Dumitru V. Marin, care este inițiatorul unui altfel de jurnalism vasluian, un jurnalism de tip cultural. În vremuri tulburi, când județul acesta era greu pătat pe toate fețele, în mediul social și politic, Dumitru V. Marin a întors cealaltă față, arătând lumii partea frumoasă, prin promovarea valorilor culturale autentice. Este meritul său demn de cinstea care se cuvine unui nume care trebuie scris cu majuscule în cartea vremii.

Astăzi, la a 84 aniversare, putem vorbi în modul cel mai fericit la prezent despre jurnalistul Dumitru V. Marin pentru că vârsta aceasta care îi înobilează opera nu este motiv de retragere ci prilej fericit de a fi în plină activitate creatoare, în prima linie a jurnalismului vasluian. L-am văzut, de multe ori fericit culegând lauri dar l-am văzut și trist, cu lacrimi șiiroind pe obraz atunci când a fost nevoit să se oprească din lupta sa, învins de împrejurări, la acest capitol permis fie-mi să amintesc pierderea postului de radio Unison. Dar a găsit mereu puterea să meargă mai departe, să nu se lase înfrânt. Ca o mare victorie în acest sens, victorie câștigată pe două fronturi, afirmarea jurnalismului cultural și bătălia pentru limba română, astăzi ziarul Meridianul... și revista Meridianul Cultural Românesc au cucerit egida

Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, al cărui președinte vasluian este.

Acest an de grație 2025 este prilej dublu de aniversare, a vârstei onorabile a d-lui prof. Dumitru V. Marin dar și a revistei Meridianul Cultural Românesc care împlinește 10 ani de activitate neîntreruptă, ani în care s-a afirmat pe plan național și internațional. Să amintim, dintre multe altele, doar faptul că revista deține un număr impresionant, demn de Cartea Recordurilor, de colaboratori români și străini valoroși!

Este, așadar, emblema culturală a județului Vaslui cu care ne mândrim în lume. Acum, când mă pregătesc să scriu de două ori „La mulți ani!” conștientizez, cu îndreptățită mândrie, că pot adăuga încă o urare și pentru mine, la împlinirea celor zece ani de colaborare rodnică. Iată, deci, o revistă la propriu de ZECE care merită toate felicitările!

Să nu trecem cu vederea opera editorială a domnului Dumitru V. Marin. Am convingerea că în scrierile sale se regăsesc toți creatorii vasluieni care au primit astfel recunoaștere istorică meritată. Am convingerea că opera sa va atinge, în timpul vieții sale, numărul de 100 volume! Aceasta este urarea mea însoțită de tradiționalul

„La mulți ani!. Domnule prof. dr. Dumitru V. Marin, mulțumim că existați!”

Gabriela Ana Balan, poetă.

LIVADA DIN VASLUI

Dumitru Ichim

joi, 30 ian. 2024

Ziarul „Meridianul...” este întemeiat, editat și veșnic imprimăvărat de prolificul scriitor, om de cultură și neobosit susținător al vieții și spiritualității românești - profesor dr. Dumitru V. Marin.

„Meridianul”, ajuns la cel de al XXIX-lea an, este „singur grup de presă din Județul Vaslui”, iar editorul, expert în modul profesional de a face ziaristică, este pe bună dreptate, folosind

sintagma prof.dr.Luminița Cozmei, „D.V.Marin este este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al Județului”.

Pentru noi, cei care suntem geografic în afara României, așteptarea și primirea distinsei publicații, care ne duce "pe drumul de costișă", a devenit demult o tradiție.

Modul profesional amintit mai sus l-am putea asemăna cu o LIVADĂ DE VASLUI. Pe o grădină miniaturală Gospodarul Slovelor știe să folosească fiecare palmă de spațiu tipografic, iar când zic "palmă"

mă refer la mâna care binecuvântează cu har. Nu am găsit ceva similar în gazetărie cu care să compar "Meridianul", un adevărat caleidoscop care să-ți ofere aproape tot ce aștepti și te interesează, de la opinii, știri, lansări de cărți, poezii, proze, glume, traduceri, evenimente și „help wanted” pentru cei din Iași, Vaslui, Bacău, etc. Dar ce nu găsești? Citez dintr-un universitar de talia lui MIHAI CABA: "Într-un județ unde era doar un ziar, de unde mai publicau articolașe 7-8 persoane și cărți și nici unul, după '89, apare PRIMA TELEVIZIUNE DIN MOLDOVA, primele posturi de radio, mai multe ziare.

Sutele de cărți ale sutelor de autori de după Revoluție, „au fost” și pe la Meridianul.

**ÎNTREGUL PEISAJ CULTURAL JUDEȚEAN ESTE REALIZAREA ACȚIUNILOR SAU REACȚII LA ACESTEA PROMOVATE DE D. V. MARIN. Într-o secvență a Istoriei, peste 5 decenii,
o personalitate și-a pus amprenta! "**

La mulți ani creativi dragul nostru prof. dr. Dumitru V. Marin, mulțumim pentru ospățul de lumină, și îmbrățișări din Țara Arțarilor.

**Pr. dr. Dumitru Ichim
Kitchener, Ontario, CANADA**

ADDENDA

Liga Scriitorilor Români - Filiala Iași-Nord Est, cu partenerii
tradiționali Uniunea Creatorilor Profesioniști - Sucursala Iași și
Cenaclul de Literatură și Pictură "Octav Băncilă" al Cercului
Militar Iași decernează:

DIPLOMĂ DE EXCELENȚĂ

Domnului
Prof. Dr. DUMITRU V. MARIN
Membru al LSR - Filiala Iași-Nord Est

*Pentru promovarea culturii și spiritualității
românești la nivel național și internațional, la
împlinirea frumoasei vârste de 80 ani !*

LSR - Filiala Iași N-E * UCP Iași * Cenaclul "Octav Băncilă" Iași
Președinte, Președinte, Președinte,
Dan Teodorescu - Calistrat Robu - Corina Matei-Gherman

Iași - România - Aprilie 2021

RECORDURI... RECORDURI... RECORDURI

2... RECORDURI MONDIALE:

- 9 interviuri cu șefi (sau foști șefi) de stat și cu Iohannis 10: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), François Mitterrand (Franța), Mircea Snegur (Republica Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, dincuși cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, care nu era încă președinte).
- *Prio Meridianul Cultural Românesc* (inf. pe 1 febr. 2015), publicat doar după 24 numere, a 755 colaboratori din 4 continente și 18 țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, inițiată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru 1/ din România.
- Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onic, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relații din 32 de țări.
- Inițiază primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-refex, ziar și revistă.
- Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciobea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cel din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, – ultimul doi încă nu erau în această funcție).
- Prima teză de doctorat = carte consacrată surten-tului romantic în folclor: Tudor Pamfile și Revista ION CREANGA (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.
- Consumări de la 3 întronizări de episcopi (Hos) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan al 11-lea, PP Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, pro-topopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune.
- Zăile Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.
- Lansări de cărți a *ziarului Meridianul*, a *Revistei Meridianul Cultural Românesc* în aceste județe.
- Nominalizare în 13 Dictionare cu personalități, Cetățean de onoare (Pudu Turcuib, Tepu, Prăscăni), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 64 de ani.
- Soția mefistofel de presă, (1990-2021), peste 500 de persoane.
- 29 de ani șef județean de partid (NER, FER, ACTIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilier, 234 în mandat (2000-2004).
- 5 mandate de Consilier Județean, record local.
- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).
- Prima rețea de radio, local: Vaslui (1993) + Bârlad (1994).
- Primul romanțier, din istoria speciei literare, în Vaslui: *Zăpada ne lăză de cires* (1999).
- Inițiază și promovează Curenul Cultural-Infomațional din județ: cele mai mari personalități vasilene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.
- Organizează Cenaclul literar județean (1971 și 1991-2006), Cenaclul "Mugurel" '74, Festivalul național Fantastice Dance (2 ediții), Gala zărilor (12 ediții), Tip-top-mintop (2 ediții), Simpozionul național "Omnia Cărți Vasluene" (6 ediții), Zăile Meridianului la peste 28 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui,...
- Micromonografi și ncdaloane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dictionare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați, Istoria Jurnalismului din România (2012 – 9 mențiuni), Enciclopedia Personalității din România (2010), Dictionarul etnologic român (1998), Multe mențiuni în ziare și reviste.
- Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1990.
- Autor a peste 11 volume (din 51) de istorie culturală locală.
- Ordinul Ziarişilor, Aur, de 2 ori.
- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.
- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.
- Primul studiu consacrat înșipădanului local, 1980, carte, în 2016: înălțământ și merit vasilian
- Primul vasilian în înduliri oficiale, cu șef de delegație ecologistă cu Ioschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasilian la un asemenea rang înalt.
- Numere și valori înalțuri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea,

editoriale care consecuează rezultatele.

- Prima revistă de după Revoluție, Văslăru/LMK (1990).
- Primul ziar local, nr. unic, Teatrul de eveniment (1993).
- Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași – Vaslui (1996 – 2021 –).
- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziarişilor român, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.
- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.
- Adună 755 colaboratori, în 6 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book. Membru ASRRAN.
- Filulul lui Cornele Potemboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”. Număr special în Evimentul Zăile, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.
- PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasilian din toate timpurile.

mariniv@comail.com; www.marindumitru.ro
0744.231.380; 0235.561.236

OPERA

- TABLOU SINTETIC -

Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:

Televiziune -
prima în țară (1990) -
Licența 001/TV, Unison
Radio Vaslui (1993),
Unison Radio Bârlad
(1994 →), ziar
Meridianul, (1996 →),
Revista internațională
Meridianul Cultural
Românesc (2015 →);

Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet din Moldova (2017--).b) Interviu cu **9 președinți de stat + Johannis**, 16 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia). c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;d) Interviu cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi; cu Papa Ioan Paul al II-lea, Krakowia.e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui (2005----). A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

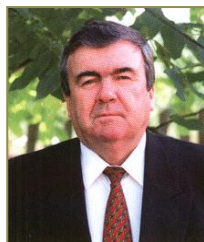
Traian Băsescu

*Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,
Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)*

2. Acțiuni unicat în istoria Vasluiului și nu numai:

Festivalul național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017, 2018, 2019... 2025), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 57 de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 1 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.** Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinului unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andreescu etc., etc.

„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova.*

3. Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), **OPERA MAGNA 2**, romanul (Pim, Iași, 519 p.) și **proze scurte** în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.

Cotitura de la Cotu Donului, Pim, Iași, 2024, 420 p.

Am fost odată, Pim, Iași, 2025, 500 p.

„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este îndestul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)*

4. Monografist:

- Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.
- „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000), prezentare mass-media.
- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului Cultural - Informațional**, 416 p. (2009); Premiată de UZPR.
- **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”**, 218 p. (2010), monografie culturală;
- **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.
- ... 77... **Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 p.
- **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.
- **Liceeni la Podu... Bacău** Pim, Iași, 2019, 204 pag.
- **111 valori naționale pentru Vaslui** Pim Iași, 2019, 512 pag.
- **Festival semicentenar: 50 pentru 50(!) / F.N.U.C.T./**
- **Memorialistică jurnalieră** – Pim, Iași, 2020, 332 pag.
- **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală)**, Pim, Iași, 2020, 740 pag.
- **Călimănești, un sat ca multe altele**, Pim, Iași, 2021, 320 p.

„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâția alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării, al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)

5. Contribuții științifice:

- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico - literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.
- **„Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale”** (2009), extras.
- **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);
- D.V.Marin, **„Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin”** în vol. cu același nume, coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași, 2014.
- D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.
- **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.

- **OPERA MAGNA 2** (Roman), Pim, Iași, 2020, 516 pag.
- **OPERA MAGNA 3** (Contribuții de lider cultural), Pim, Iași, 2020, 510 p.
- Numeroase Editoriale și articole din Meridianul Cultural Românesc și Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău.

„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

**Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977**

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

- **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;
- **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.
- **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.
- **75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism**, Pim 2016, 166 p.
- **Mărturii pentru istorie**,

- ...77... **Noduri culturale și semne amicale**, Pim, Iași, 2018, 398 p.
- **101 vasluieni, pentru 100 de ani**,/Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.
- **111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui**, 2019, 512 p.
- **Bătălia pentru Vaslui: 222... Printre noi (!) – (Istorie culturală)** – Pim, Iași, 2020, 740 pag.
- **Marin 80/2021, Participări aniversative...ed.II**, 378 p.
- Editoriale... și viață.

„Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

Ion Iliescu,
Președinte de Onoare
al P.S.D.
Președintele României
1989 - 1996, 2000 – 2004

7. Istoria învățământului:

– „Evoluția învățământului vasluian până la 1859” (1980), extras + volum;

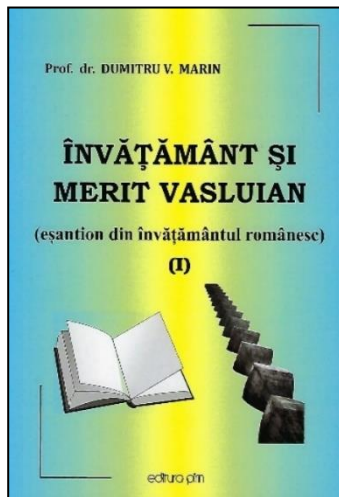
– „170 de ani de învățământ public la Vaslui” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

„...meritul cititorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigoriei și creativității pe care această străveche cultură o dovedește.. Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)

8. Etnografie și folclor:

- **Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”**, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; *„contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”*... – Iordan Datcu, **„Dicționarul etnologilor români”** (p. 65).
- **„Considerații privind cântecul popular”** (1974), extras; primul studiu de gen.
- **„Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”**, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.
- **OFITERUL FOLCLORIST, Medalion istorico-literar, M.C.R.**, an III, nr. 1 (9), 2017, p123-124.
- **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice**, Pim, Iași, 2017, 184 p.
- **„Curentul Cultural - Informațional”** (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);
- **OPERA MAGNA 1** (Folcloristica), Pim, Iași, 2020, 614 pag.
- Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.

*„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etnofolclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, *Zăpadă pe flori de cireș*), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus*

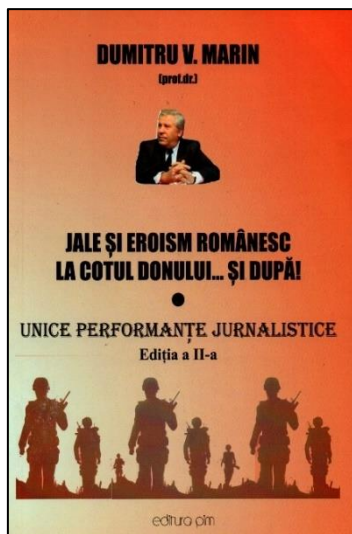

umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”

Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar

9. Reportaje și memorii de călătorie:

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiata de UZPR în 2014.
- **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), vobutele muncii de jurnalist;
- **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviuri cu 50 de primari ieșeni.
- **Ceașescu -... - Bășescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviuri cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.
- **Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după!/Unice performanțe jurnalistice/** Ediția a I-a, Pim, Iași 2019, 274 pag. și Ediția a II-a, Pim, Iași, 2020, 305 p.
- **OPERA MAGNA 4**, Iași, Pim, 2021, 506 p. :De la Ceașescu... la Iohannis/istorie în oglindă afectivă.
- **Reportaje și Editoriale, OPERA MAGNA 5**, – cartea nr 51 – Ed.Pim, Iași,2021,704 p.
- **Editoriale și viață**
- **Mărturii pentru istorie**
- **Cotitura de la Cotu Donului**

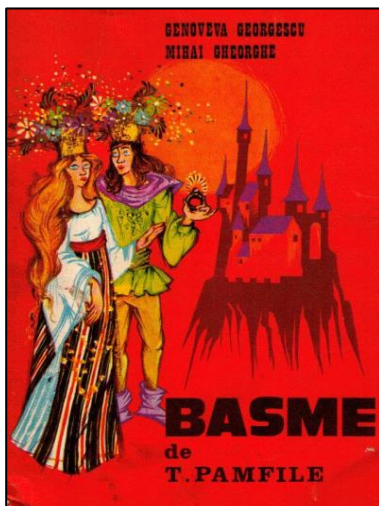
„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)

10. Editor:

- Tudor Pamfile - Basme (1976);
- Revista Vlăstarul, 1990
- Ziarul Meridianul (1996 →), Teleradioeveniment (1993/94)
- T.V.V., Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro (1990 →)
- Revista Meridianul Cultural Românesc (1 febr. 2015→) – director-fondator, editor, critic literar;
- Revista Onnyx - revistă de literatură, civilizație și atitudine, director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

Academician Constantin Toma

Profesor la Facultatea de Biologie Iași.

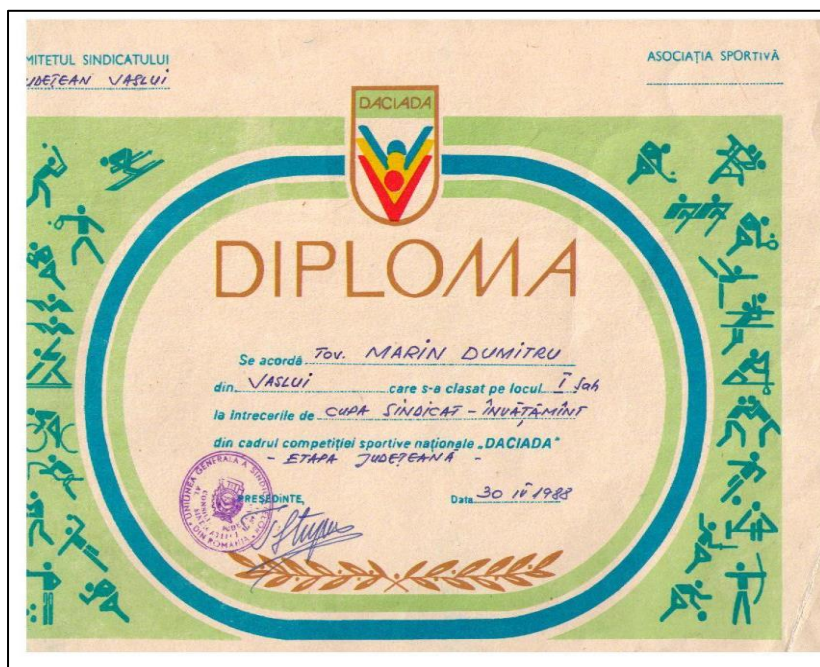
11. Constructorul și îndrumătorul!

- Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,
- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,
- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuii lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.
- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui
- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,
- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.
- Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.
- Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.
- Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.
- A condus cenacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.
- A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

– A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019...). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31 (azi, 65) de cărți tipărite.

„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes.“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

**Georg Barth, 22.02.2017,
Passau, landul Bavariei, Germania**

SCRISOARE DIN BAVARIA

Du bist so etwas Besonderes,
Du bist der Beste,
drum feiern wir heut zusammen
zu Deinem Feste.

Happy Birthday und moege Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Stimate D-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu ocazia zilei dvs. de naștere, am început această scrisoare cu unele versuri în lb. română. Astfel am considerat eu, că meritați pe deplin, respectul nostru – alături de urări de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc „LA MULȚI ANI”!

A fi ceva deosebit,
a fi cel mai bun,
iată motivul ptr. care
sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie ziua unică precum și dvs. un unicat !

Deci, am făcut tot posibilul ptr. a traduce textul din lb. germană în lb. română. De ce folosesc în ambele limbi cuvintele „deosebit, cel mai bun, unicat”?? Fiindcă (și) sunteți... acesta este adevărul sau altfel spus „situația actuală”!! Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistice și organizatorice, de care dați dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, totul, de foarte mulți ani.

Cred că mai trebuie să adaug ceva.
Vă doresc în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SĂNĂTATE!

Cu deosebită stimă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

12. **Important om politic în jud. Vaslui**, (1989 – 2024), președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.

Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi, Corneliu Bichineț

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.
- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.
- Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21

aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani - 22 - 24 august 2014; Ciortăști - 29 și 30 august 2014; Lungani – Marți, 23 septembrie 2014 altele în 2015-2016;** Bacău – Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; Țepu - Galați, Duminică, 26 octombrie 2014; Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; Băcani – Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** – Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi”** Iași – 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu” - Vineri 15 ianuarie 2016 („**Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!**”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 – Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (**Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățământ și merit vasluian”, „25 - TV.V. -**

Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” – Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017, Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic. din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzii, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epureni, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.

◆
„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI - Luni, 27.03.2017
s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea
numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră,

MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, revistă care
apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă
CVINTET TE-RA, prof. dr. DUMITRU V. MARIN. Revista
beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de
cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de gratitudine pentru efortul de
a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența
scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în
SĂPTĂMÂNA ALTFEL, participanți la manifestare, dar mai
ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele
școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînaru, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari,. Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate, elevii receptând mesajul prin care munca te susține în

viață iar din punct de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate deveni o deviză de viață!

„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem „bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!” Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală. Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui dar nu s-ar

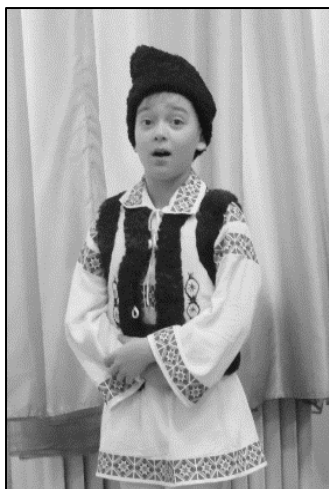
*înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii vorbim de poeții actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de*

scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlniți așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.

Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblete sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenaclului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens

domnul Marin a cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori

universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă

invit întotdeauna la Ceneclul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ. Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruieți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

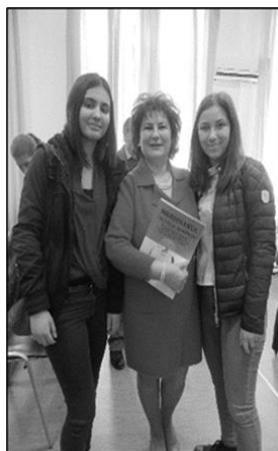
Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.

Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fintînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl

se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.

*Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului “Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.*

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC cât mai multe și frumoase numere!

*A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017*

„Un om fără odihnă și fără astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii de după Revoluția din 1989, unul dintre cei condamnați să construiască.”

**jurnalist,
Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru**

(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompierre de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999, cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman, interviu și dineu oferit in sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2 dec. 2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediu, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani

(Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea

Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 176 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL și în Cenaclul internațional Destine literare, Montreal. Membru ASRAN.

„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

prof. dr. Mihai Miron

Meridianul..., aprilie 2016

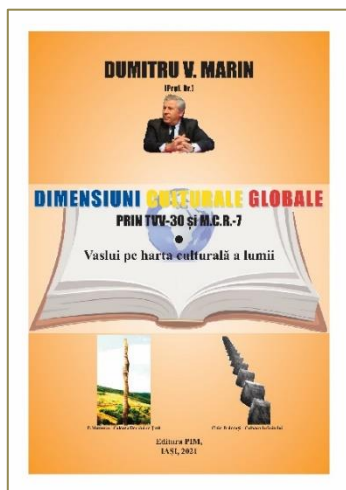

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
- **Iordan Datcu - Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998; **MARIN, Dumitru V.**, pp. 65 - 66;
- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 p.142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: Biobibliografie „**DUMITRU V. MARIN la 70 de ani**” (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin.**
- Vasile Ghica - „**Nasc și la Tecuci oameni**”. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013.**
- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).
- **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, **Volum omagial**, ed. PIM, Iași, 2016.

- Uniunea Ziariştilor Profesionişti - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 p. - reeditare 72 p.).
- Uniunea Ziariştilor Profesionişti – **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** – Ed. PIM, Iași, 2015 (52 p.).
- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75**, Pim, 2016, 80 pag.
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016
- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău**, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- Ion N. OPREA **Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ** – 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed. Samia, Iași, 2013, 248 p.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- **Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex., 2018.
- **Bătălia pentru Vaslui**, Edit. Pim, Iași, 2020, 740 p.
- Cotitura de la Cotu Donului, 2024, 420 p.

„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie,
Adrian GRAUENFELS, ASILR – Israel

Despre OPERA MAGNA I – II – III, (1 noiembrie 2020):

„Gigantic, titanic, magnific, istoric, cultural, justițiar, recunoscător, dăruitor, impunător, înălțător, grațios și sincer înțelept părinte, o adevărată horă românească!”

„Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.”

26 noiembrie 2020
Ben TODICĂ
– Sydney, Australia

„Dragi prieteni,
apare iarăși caruselul festiv al lui
„Scriviamo...” (Să scriem), prieteni autori au
colorat poezia cu o mie de nuanțe,
întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc
să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în
Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit
o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate
prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se
știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou
mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră,
încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât
în italiană, cât și în română. SCRIVIAMO se extinde cu fiecare zi
mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.

Daniela STRACCAMORE – Italia, Scriviamo, Roma
(traducere în lb română: Rodi Vinau)
(M.C.R. nr.11/2017, p. 22)

„Stimate domnule profesor,
Ce bucurie să vă vedem și să vă auzim
sâmbata trecută!

Și ce bucurie să primesc acest numar
de excepție al MERIDIANULUI
CULTURAL ROMÂNESC! Excepționala
publicație, de înaltă ținută culturală și mare complexitate.
Felicitari din suflet!

Când mai veniți pe la Montreal? Vă așteptăm cu drag.”

Toată stima,
Alexandru CETĂȚEANU, Destine Literare,
2 noiembrie 2020, Cenaclu international.

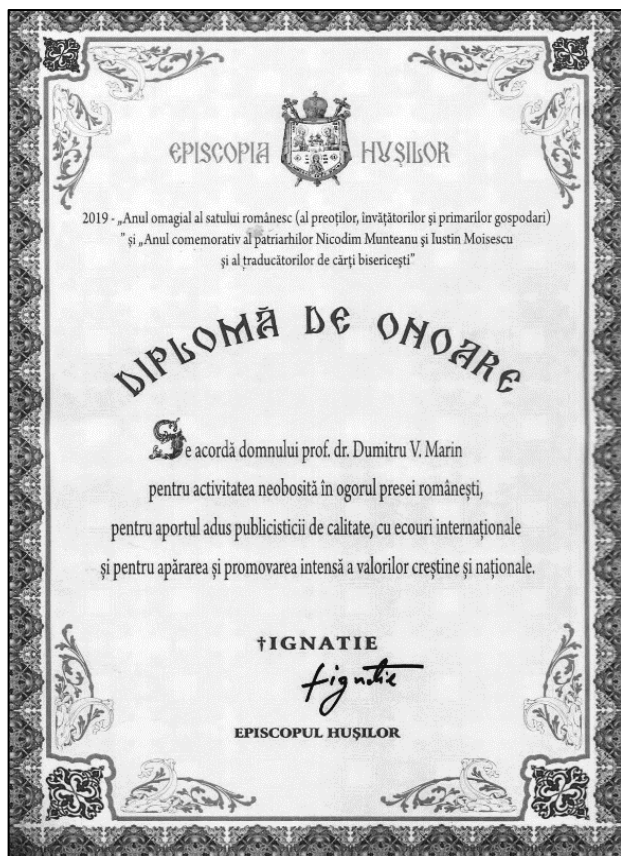
16. Distincții:

- Ordinul Ziariștilor „aur” de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.

– Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.

Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România*.

Stimate coleg, Profesor dr. Dumitru V. MARIN

Felicitări! În unanimitate, membrii Comitetului Executiv au votat pentru primirea dumneavoastră în ASRAN.

Bine ați venit în Asociația Scriitorilor Români din America de Nord. Va dorim succes în activitatea dumneavoastră.

PREȘEDINTE ASRAN,

Alex Cetateanu

◆

„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal. Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)

Inaugurare unison, 15 mai 1994

FILM: „*A fost sau n-a fost*” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

ASOCIAȚIA LITERARĂ
PĂSTOREL
Dumitru V. Marin
Vaslui
Membru Senior
Președinte
Mihai Batog-Bujeniță

- De ce mai tot scrii, Marine, nu vezi că nu se mai citește?

- ...pentru că pot.

-...Și nu vreau să lipsesc pe deșteptii din viitor de atâtea mărturii... altfel, ce fel de lider aș mai fi eu?

Lista cu operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) – studiu etnofolcloric, 18 p.
- **Basme de Tudor Pamfile**, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976), 124 p.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) – **Istoria învățământului. 8 p, în 16***.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”**, monografie la Centenar (1990)
- **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”** – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- **Unison Radio Vaslui continuă...** – prezentare media (2000)
- **TV.V – 15... explozia** – „Cronica locului, jurnal intim...” , 556 p. (2006)
- **Zăpada pe flori de cireș** – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- **Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 416 p. (2009)
- **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”** – istorie culturală – 218 p. (2010)
- **TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură** – 256 p. (2011)
- **Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică...** – monografie, 169 p. (2011)
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** – culegere – 258 p. (2013)
- **Cu Eminescu, dascăl de suflet** – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.)** – opinii, editoriale – 202 p. (2013)

- „Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei
- reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași –338 p. (2014)
- **Ceașescu –...– Bănescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- **Marin D.V. contemporanul nostru** (virtual, 2014)
- **25 – TV. V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I)**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)** – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **... 77... Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018).
- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019).
- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019).
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 320 p. (2020).

- **Marile prietenii de pe Valea Prutului / Marin-Mâcnea-Dima-Pricop-Tudosie/**, Iași. Pim, 2020, 208 pag.
- **Opera Magna 1... (Folcloristică)** – Ed. Pim, 2020. 614 pag.
- **Festival semicentenar /50:50/ Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 332 pag.
- **Opera Magna 2 (Roman)...** Pim, 2020, 515 pag.
- **Opera Magna 3 (Contribuții de lider cultural)** Pim, 2020, 510 p.
- **Bătălia pentru Vaslui: 222 printre noi**, Pim, Iași, 2020, 740 p.
- **Călimănești-Vaslui**, Pim, Iași, 2021, 322 p.
- **Opera Magna 4**, Pim, Iași, 2021, 523 p.
- **Dimensiuni culturale globale prin TVV-30 și M.C.R.-7**, Pim, Iași, 2021, 332 p.
- **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80** – Pim, Iași, 2021, 320 pp.
- **Jurnalistică și cultură națională la Vaslui – MARIN 80** – Pim Ed. II-a, Iași, 2021, 382 p.
- **Opera Magna 5: Reportaje și editoriale**, Ed. Pim, Iași, 704 p. (2021).
- **Opera Magna 6: Un om în oglinzi ale timpului – DVMarin/sau/unul contra multora**, Ed. Pim, Iași, (2021), 828 p.
- **Opera Magna 7, istorie națională și locală: Jale și eroism românesc la Cotul Donului... și după! – TVV – 25 – Învățămant și merit vasluian**, Ed. Pim, Iași, (2022), 681 p.
- **Groparii culturii vasluiene?**, Pim, 2022, 160 p. (nr. 54, analiză critică); *terminat 14 apr. 2022, exact la 34 de ani, după „Zăpada pe flori de cireș”*.
- **Mărturii pentru istorie/Noduri sociale și întrenoduri personale...** Pim, Iași, 2022, 278 p.
- **Pliant:...9... 19... 39... 59** cărți, 3000 ex., 2022.

- **50 – Casa de cultură... Vaslui – 50! – amintiri duioase – ... 9... 19... 39...59/ M. Pim, Iași, 2022, 250 p.**
- **9... 19... 39... 59/M – DIN LUPTA VIEȚII – Contribuții culturale fundamentale pentru Vaslui (Cifre-date-fapte), Ed. PIM, Iași, 50 p. (2023)**
- **Spirit Stop – Memorial Muzeal M, ed PIM, Iași (2023), 104 p.**
- **Cotitura de la Cotu Donului/partea a II-a Din lupta vieții, ed. PIM, Iași (2024), 420 p. - Mărturii pentru istorie,2024**
- **Editoriale și viață... ed PIM, Iași (2024), 256 p.**
- **Am fost odată... ed PIM, Iași (2025)**

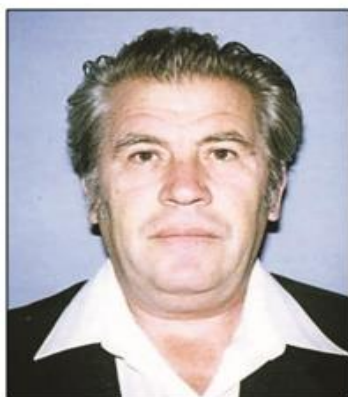
ICONOGRAFIE

Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a

TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990

Dumitru V. MARIN
03.08.1999

Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei

**În fața lui Francois Mitterand –
18 febr. 1991, Iași**

**30 aug. 1991,
Rep. Moldova - Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**

**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**

**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**

**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**

**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**

**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**

**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**

**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**

**2008, Primul ministru
Călin Popescu Tăriceanu,
în direct la TVV**

**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**

**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**

2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

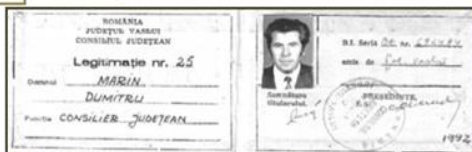
2 iunie 2007, Vaslui - Cu Principesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

2009 - interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

Dumitru V. Marin și Primul
ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul
Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 – cu scriitorul Mircea
Radu Iacoban

1992 - Cu Stela Popescu și
Alexandru Arșinel

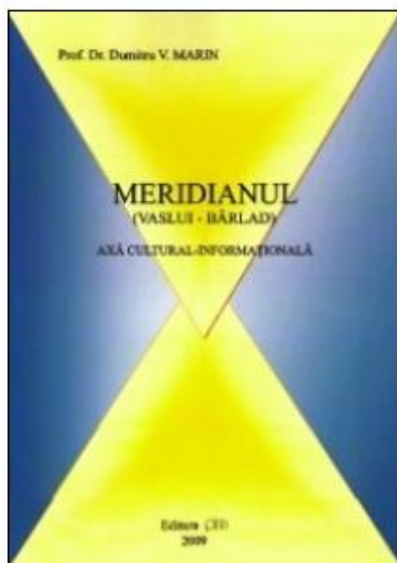
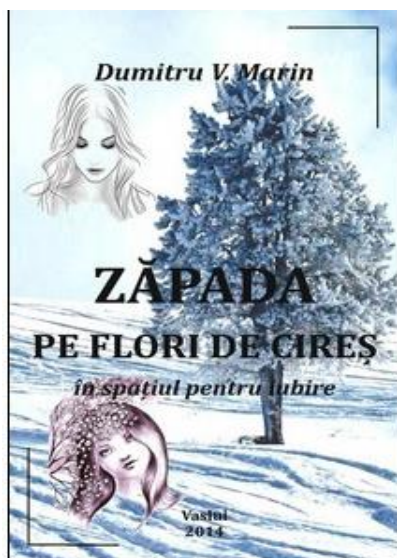

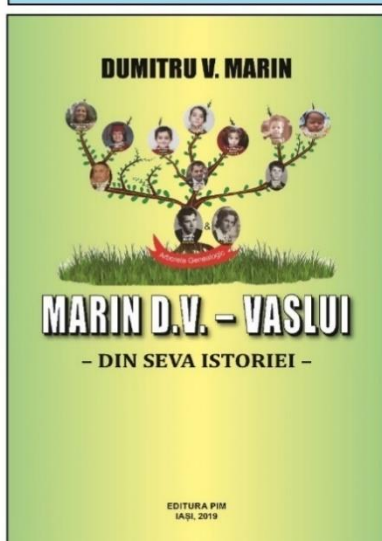
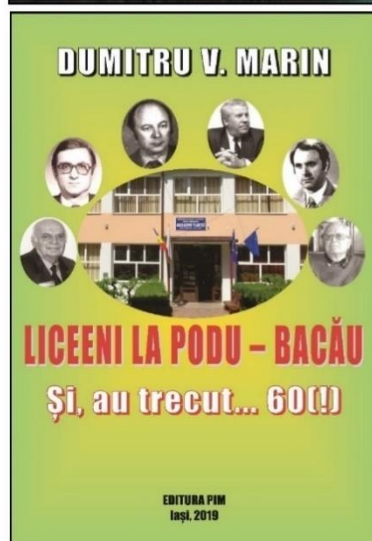
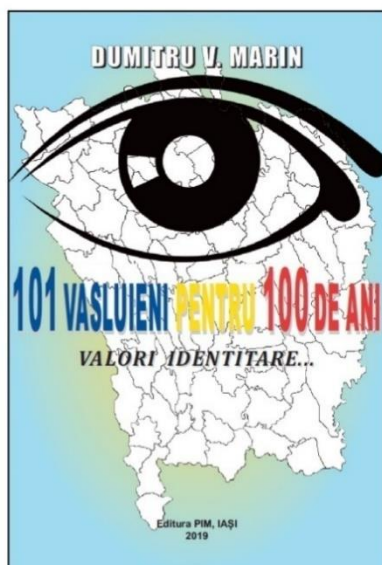
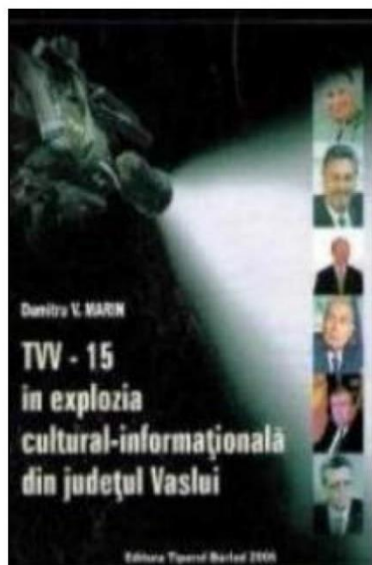
Cu primul ministru, Adrian Năstase în
Studioul TV Vashii, 2004

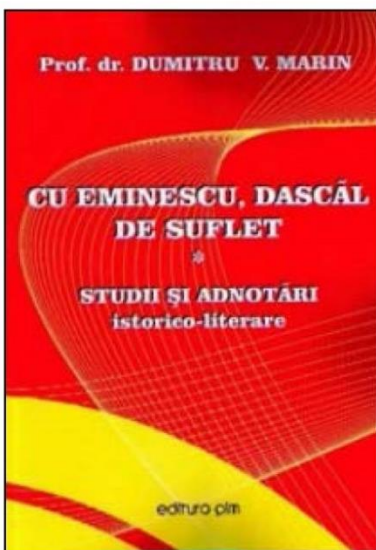
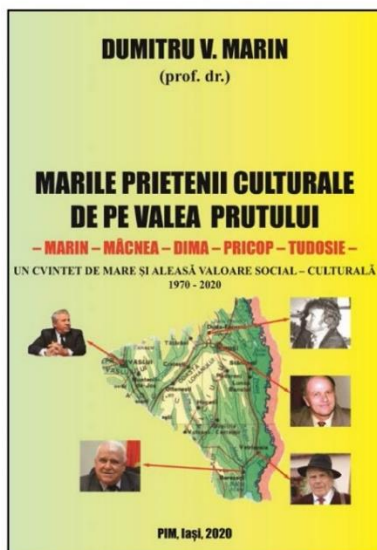
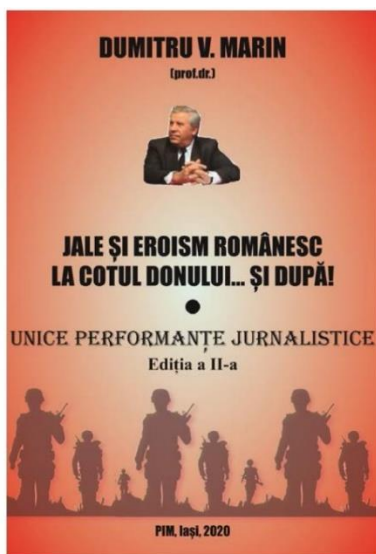
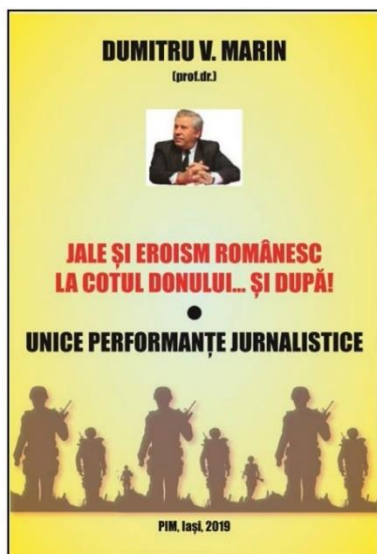

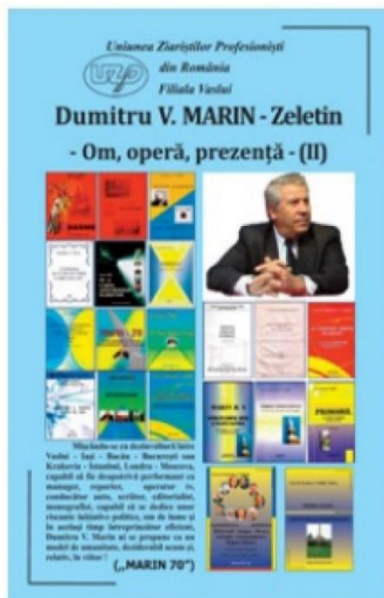
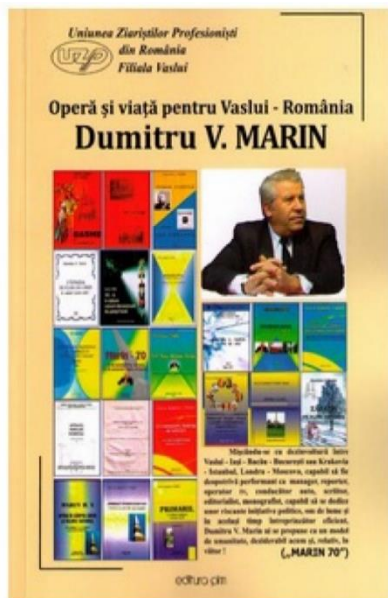
sept. 1993 - interviu cu Anghel
Rugină, somitate internațională

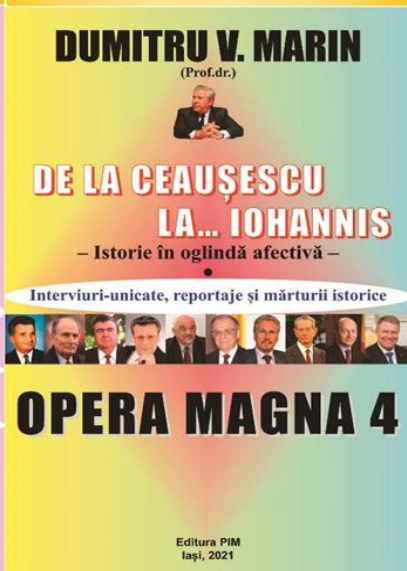

Din presa timpului:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

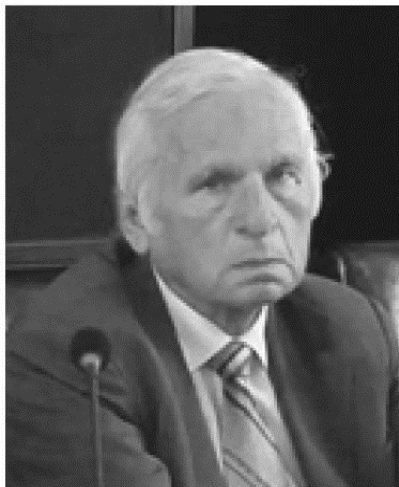
1. Are o longevitate activă de excepție, peste 64 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);
2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 7 ani, în 26 numere, având peste 755 de colaboratori din toată lumea;
3. A publicat 51 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”; Bătălia pentru Vaslui...Iași, Pim, 2020, 740 pag., Reportaje și editoriale, Iași, Pim, 2021, 702 pag.
4. A reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 + șefi de stat, 16 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile, cica 10000 ex.**);
5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoi, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);
7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;
8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 1080 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. **„111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural”** (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019.”
9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;
10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica1)/1-5/**, Pim Iași, 2020, 614 p., **Bătălia pentru Vaslui**, Pim, Iași, 2020, 740 de pagini, Marin 80, **Reportaje și Editoriale**, 702 p.

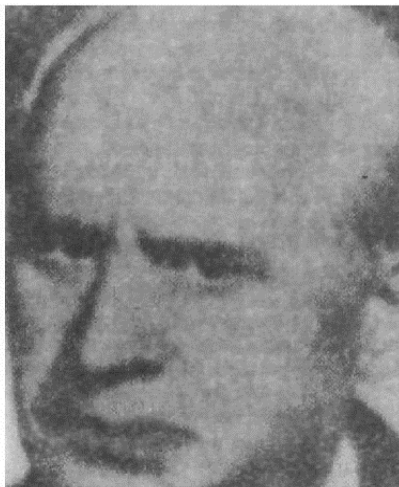

„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

„LUMEA” LUI MARIN:

Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București

Prof. Univ. Dr. Adrian FOCHI
Folclorist – București

Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Huși

Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui

Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epureni, Vaslui

Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui

Cmdr. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași

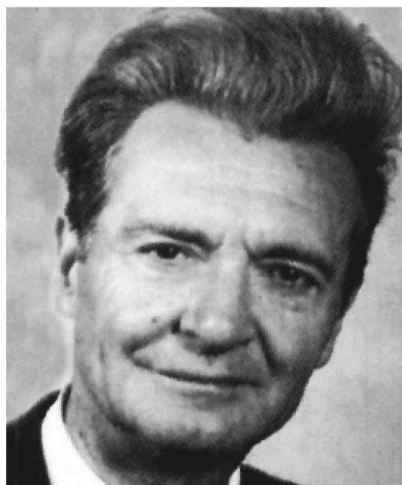
Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPADIMA
Folclorist – București

Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București

Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad

Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLIȚEI
Folclorist – Iași

Prof. Dr. Vicu MERLAN
Istorie – Huși, Vaslui

Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania

Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiuni în limba
română Sydney, Australia

Ștefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția

George FILIP
Poet – Montreal Canada

Prof. Dr. Theodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui

Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui

Meridianul este o revistă de 24 de ore... Citește Meridianul și pe net la www.tvv.ro!

Meridianul
Iași - Vaslui - Bacău

Prindem în anul 1990

Singurul Organ de Presă din Iași, Vaslui și Bacău

www.meridianul.ro
www.meridianul.ro

editorial

DE SĂRBĂTOARE...

Avvertiment: numerele de pe 8, 22, 29 aprilie vor fi dedicate unei sărbători unice, pentru că numai o dată cu pot implini 80 de ani. Crede că merită. Vă iau pe toți martori.

Eu zici asta multe, poate nu chiar mărește, cu siguranță și noi elemente de valoare din timpul celor 81 de ani de când m-am înrolat în sprijinul culturii, învățământului, presii vasluene.

Motivație: într-o bună tradiție provincială, celor care reușesc în plan local național și internațional li se dă la cap cu toată venerația: a) în deplină practică de tip comunist, orice-ar face cariera, tot va fi omul, discreditat, minimizat... b) chiar aici cu ceva operă ca să nu se strice cu nădăjdie alinate în poziții profitabile (ca la Muzeu, de pildă), se face a nu ști despre realizările de excepție ale unui om al D.V. Marin. Și, unii au ceva operă, dar... se alinază; c) pentru oficialități o asemenea marcă personalitate jurnalistică nu există, mai ales că a mai criticat pe unii și pe alții. Pot să vedea ceva peștele lor de înțelegere? d) De ani mulți sistemul comunist mă ocolează și-mi îndepărtează prietenii cu amenințări sau folosesc materiale. Neam intrat în ghemul lor de viermi nădărnici la muncă, dar cu spor la lăta bugetului; rămân, deci, unii contra multora.

Realități istorice: istoric: la cinci decenii am, la 80 de ani, promite, știute au, dacă se fi greși cu ceva... mă înfundau astia de mult. Așa că:

Am îmbrățșat în lume (nu numai la Vaslui, de unde puteam pleca de multe ori și cu mari avantaje: bănești, cultură, știință, jurnalism, omene (chiar dacă m-au doborât, furat, înjurat). Pe cei mai mari dușmani ai mei din presă sam lăsat eu, cu grupul meu de presă frecvent de peste 500 de tineri.

Raportez tuturor că la împlinirea celor 80 de ani, tipăresc 50 (chiar 51) de cărți, în afară de revista internațională, ziar, TVV.

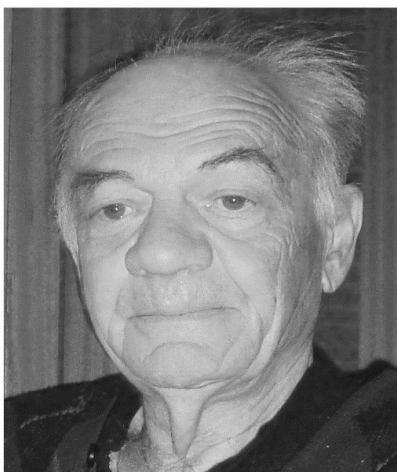
Continuare în pagina 2

Cătălin SÎMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui

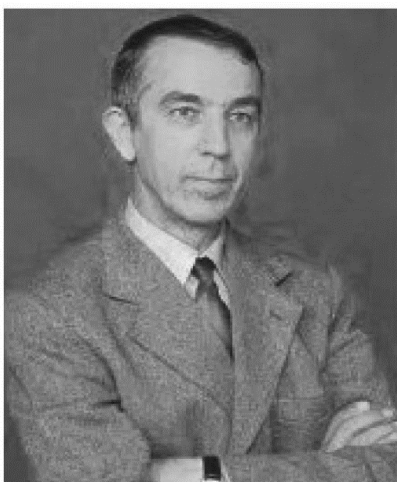
Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași

Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iași

Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău

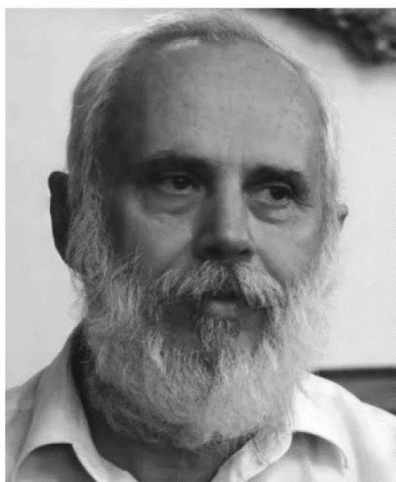
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ. Bacău, membru USR – Bacău

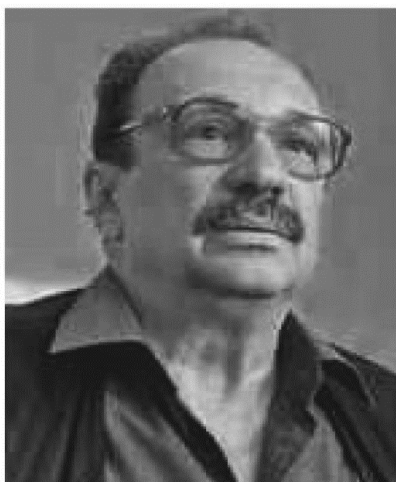
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București

Prof. Univ. Dr. Daniela GÎFU
Membru USR, jurnalistă – Iași

Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău

Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București

LUMEA CEA MICĂ...

Ștefan Alexandru MARIN
n. 2008

Ana Iulia MARIN
n. 2008

Eva Maria MARIN
n. 2011

Vlad Ilean MARIN
n. 2012

Rareș MARIN
n. 2018

Vasluiul văzut de sus!

Sursa foto: [facebook.com Orasul Vaslui](https://www.facebook.com/OrasulVaslui)

Rezumat

O sociobiografie neromanțată a unei personalități din secolul ultim.

Nu pentru model de om ci exemplu de muncă, viață, sacrificiu, luptă, speranțe.

Poveste a unei vieți într-o ordine cronologică în care momente de importanță națională și internațională se împletesc firesc și sigur cu cele biografice. Devenire personală și socială într-un timp comun: omul care a însoțit istoria (evenimentul).

Cartea poate fi un moft al autorului, dar învățămintele, datele istorice, întâmplările cu participarea unor mulțimi, reconstituie un eșantion dintr-un destin asimilat de public.

„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

Summary

An unromantic sociobiography of a personality from the last century.

Not as a model of a person, but as an example of work, life, sacrifice, struggle, and hopes.

The story of a life in a chronological order, where moments of national and international importance naturally and seamlessly intertwine with biographical ones. A personal and social becoming within a shared time: the man who accompanied history (the event).

The book may be the author's whim, but the lessons, historical data, and events involving crowds reconstruct a sample of a destiny assimilated by the public.

„I am the man of my work, impossible to ever be equaled.” (D.V.M.)

Résumé

Une sociobiographie non romancée d'une personnalité du siècle dernier.

Non pas comme un modèle d'homme, mais comme un exemple de travail, de vie, de sacrifice, de lutte et d'espérances.

L'histoire d'une vie dans un ordre chronologique où les moments d'importance nationale et internationale s'entrelacent naturellement et sûrement avec les événements biographiques. Une évolution personnelle et sociale dans un temps commun : l'homme qui a accompagné l'histoire (l'événement).

Le livre peut être un caprice de l'auteur, mais les enseignements, les données historiques et les événements impliquant des foules reconstituent un échantillon d'un destin assimilé par le public.

„Je suis l'homme de mon travail, impossible à égaler un jour.” (D.V.M.)

Riassunto

Una sociobiografia non romanzata di una personalità dell'ultimo secolo.

Non come modello di uomo, ma come esempio di lavoro, vita, sacrificio, lotta, speranze.

La storia di una vita in ordine cronologico, in cui momenti di rilevanza nazionale e internazionale si intrecciano in modo naturale e sicuro con quelli biografici. Un'evoluzione personale e sociale in un tempo condiviso: l'uomo che ha accompagnato la storia (l'evento).

Il libro potrebbe essere un capriccio dell'autore, ma gli insegnamenti, i dati storici e gli avvenimenti che coinvolgono le masse ricostruiscono un frammento di un destino assimilato dal pubblico.

„Io sono l'uomo del mio lavoro, impossibile da eguagliare mai.” (D.V.M.)

Cuprinsul:

GÂNDURI(introducere.).....	5
TOP 10 PRINCIPALE EVENIMENTE	8
INSERTIV pro memoriae (1)	21
AM FOST, ODATA	22
1. Predecesorii răzeși (Din poveste)	22
Moși și strămoși	26
INSERTIV pro memoriae: 2	28
2. Duminica Tomii	30
3. Botez în RĂPĂIT DE MITRALIERĂ	32
INSERTIV 3	36
4. În zodia războiului și a comunismului	37
INSERTIV 4: Venirea la putere a lui Antonescu	44
5. În fața plutonului de execuție, tată și prunc	49
INSERTIV 5/pro memoriae: 23 august 1944	52
6. Seceta cea mare	53
7. Poezii pentru Gheorghe Gheorghiu Dej	60
INSERTIV 6 pro memoriae	63
BALUL FĂRĂ REGINĂ	64
8. Lupul cu urechea ruptă	66
9. Zăpada cea mare	70
10. Concursul „iubiți cartea”	72
11. Primul premiu literar	74
12. Liceul de la Podu Turcului	76
Insertiv 7: Înființarea TVR	78
13. Debutul în jurnalism: oct. 1957.....	79
14. Gimnaziul	81
15. Jale... și nu prea!	83
INSERTIV 8 RETRAGEREA ARMATELOR SOVIETICE	89

16. Bacalaureatul	91
17. a. Radiotelegrafist 1, în timpul conflictului din Cuba	95
17. b. COLECTIVIZAREA AGRICULTURII	96
Insertiv 9: Colectivizarea agriculturii	97
INSERTIV 9 bis: Colectivizarea agriculturii	100
18. Admiterea la facultate	104
19. Popas în lumea de la țară	107
20. Căsătoria	109
OMAGIU Doamnei profesoare IULIA MARIN	111
21. Școli învățătură, colaborarea cu somități	115
22. Doctoratul	118
INSERTIV 10: Revoluția	120
23. Alte borne valorice	121
24. Îndrăzneala de a cunoaște	123
Cine sunt acum, în 2025?	126
25. Unde ești copilărie...? Unde mai ești tinerețe?	128
B S-a implantat ca localnic	130
Destinul... cultural și jurnalistic, la Vaslui	131
Personalități	141
2) EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI, FILE DE ISTORIE	144
Festivalul fanfarelor.....	149
Festivalul Fanfarelor, ediția a III-a, din 1973	152
O emblemă culturală pentru un județ	156
a. Festivalul Umorului	156
b. Povestea statuiilor din centrul Vasluiului	159
c. Prima statuie impunătoare a lui Ștefan cel Mare	162
CASA DE CULTURĂ VASLUI	164
d. IMPORTANȚA acestei instituții	166
Centenarul L.M.K. – 1990	172

REVOLUȚIA (1989) LA VASLUI	174
C. Destinul... cultural – jurnalistic, la Vaslui	177
LENIN IN FAȚA LUI CEAUȘESCU, DE FAPT, INVERS!	189
CREDENȚIONALELE, CREDENȚIONALISTII ȘI PATRIOTII LOCALI de astăzi	200
CREDENȚIONALISTII DE ATUNCI, PERSONALITĂȚI... ASTĂZI ..	202
CREDENȚIONALE ȘI CREDENȚIONALISTI VASLUIENI	204
M.C.R.: CREDENȚIONALE VASLUIENE LA ALBA IULIA – 1990	209
TVV	216
Unison Radio	216
Ziarul	218
Revista	218
Recorduri, recorduri	219
MITTERAND... ȘI PROPAGANDA!	220
2) PAPA DE LA... KRAKOWIA – POLONIA	227
Din Canada	232
3) ION ILIESCU, INTERVIURI DE SERVICIU	234
ION ILIESCU – OASPETELE MEU	236
MESAJ LA SĂRBĂTOARE	246
4) MIRCEA SNEGUR: „PRIETENUL NOSTRU DIN VASLUI”	252
5. CU EMIL CONSTANTINESCU, PREȘEDINTELE ROMÂNIEI	264
6) BĂSESCU TRAIAN - MAI ARE UN AN!	273
ALTE CONSEMĂRI	281
MARI CUMPENE ALE VIEȚII	287
APRECIERI scrise și vorbite	291
„Am vrut să deschid lumea mare pentru vasluienii mei”	292
DEMÂNĂ CU VEȘNICIA Valentina Tedi în dialog cu D.V. Marin	297
Costică Zbârlea, ziarist la Vremea nouă	305
PRIMARI și părerile lor.....	308
De ce trebuie să știm	316

SPIRIT STOP: MEMORIAL MUZEAL M	319
I. Mesaje, comunicări, mărturii, insemne	319
II. SPIRIT STOP	323
II. MEMORIALUL MUZEAL M	329
III. Câteva referiri, publicate recent	333
1. TEZAURUL VIU AL VASLUIULUI	333
2. Popas jurnalistic la Vaslui	340
3. Capsula Timpului la Vaslui	346
4. D.V. MARIN și contribuția la cultură și jurnalistică	349
5. Un MODEL	353
6. Mesaj la ziua presei vasluiene, 26 septembrie 2023	363
7. UZPR – recunoaștere	364
ZĂPEZI CU FURTUNI DE POVESTE	382
RĂSPUNS PUBLIC, DUPĂ O CARTE APĂRUTĂ (2024)	383
ALTE Omagii și recunoașteri	386
O nouă carte document; Editoriale ... și viață	386
O viață dăruită ziaristicii și oamenilor	390
Dumitru V. Marin, părintele presei vasluiene	395
LIVADA DIN VASLUI Dumitru Ichim	398
ADDENDA	400
Lista cu opera tipărită	442
Iconografie	446
Alte cărți/Din presa timpului	456
„LUMEA” LUI MARIN	458
Rezumate.....	468
Cuprinsul	472

?

O carte însoțită de neputințele vârstei și după o mare nenorocire familială; o altă încercare de a fi de folos celor care mereu vin...

Crede dar, cititorule, că, pătruns de menirea mea pe aceste locuri și printre aceste feluri de oameni, nu-mi propun decât să te ajut „să vezi” ce fel de timpuri și petreceri au fost pe o bucată dintr-o țară, o fâșie dintr-o lume pe care am străbătut-o.

Își las, dar, „un nume adunat pe-o carte”, o istorie a unui destin dintre două războaie, un fel de raport în fața eternității pentru care m-am străduit SĂ FIU, după ce singur M-AM FĂURIT ca semen de-al tău, dar cu mare grijă pentru adevărul vieții. Răsplata „în viu” e gândul cel bun, în eternitate o simplă pomenire a omului și operei, iar dacă opera e de folos comunității atunci împlinirea mea e deplină.

Mereu am dat samă pentru ceea ce am scris.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'S. M. Făur' or similar, written in a cursive style.

